CRINAGORAE MYTILENAEI

EPIGRAMMATA

EDIDIT

PROLEGOMENIS COMMENTARIO VERBORUM INDICE

ILLUSTRAVIT

MAXIMILIANUS RUBENSOHN.

BEROLINI
APUD MAYERUM ET MUELLERUM
MDCCCLXXXVIII.

Typis expressit Carolus Salewski.

Hermanno Dielsio

S.

PARS I.

Prolegomena.

Plus sex menses interfuerunt inter prolegomena et editionem typis descripta. Qua re nec non schedis a Stadtmuellero denuo curiosissime excussis factum est, ut de nonnullis, quae in priore parte tractaveram, postea aliter sentirem. Haec igitur benevole qui legent ne tam inconsiderantiae cuidam iuvenili quam acriori Anthologiae studio velim attribuant.

I.

De vita Crinagorae.

De Crinagorae Mytilenaei vita quaestio quomodo instituenda sit, opera levi constituet, qui epigrammata Crinagorae quamvis raptim percurrerit atque comparaverit cum exilibus quae de eo leguntur scriptorum testimoniis. Statim enim omnia fere, quae de poeta illo novimus et quae ut certa atque indubitata *Reiskius*,[1]) *Jacobsius*,[2]) *Geistius*[3]) aliique tradiderunt, et ex poematis ipsis elicita esse et eis reapse contineri percipiet ideoque, qui de eo scribere velit, hunc a carminibus proficisci, referre omnia ad carmina necesse esse. Itaque nos quoque vitam poetae hoc in capite enarraturi eam disserendi rationem amplectemur, ut singula epigrammata, quae ad Crinagorae vitae conditionem, necessitudines, aetatem investigandas momentum habent, conquiramus atque quae eis patefiunt, cuncta congeramus.

Cui negotio id certe summo emolumento est, quod Crinagoras quamquam alioquin, a metro si discesseris, magnis nec virtutibus nec vitiis ex ceterorum Anthologiae poetarum eiusdem aetatis magno numero eminet, eo tamen nomine eis aliquanto praestat, quod cum ceteri semper fere eadem vel similia argumenta versibus exornent ac veteres huius poesis generis cultores, in permultis Crinagorae epigrammatis eius imitationis vestigia non inveniuntur, contra certas occasiones, quibus accommodata sunt, dispici etiamnunc licet. Neque tamen hoc, quod

[1]) Anth. Graecae a Constantino Cephala conditae libri tres (Lips. 1754): „Notitia poetarum", p. 221 sqq.

[2]) Animadversiones in epigrr. Anth. Gr. vol. III. p. III: „Catalogus poetarum", p. 876 sqq.

[3]) „Krinagoras von Mytilene." Giessae. 1849. Progr.

peculiare non paucis sane carminibus tribuere possumus, ita ampliandum est, ut ad pleraque, ne dicam omnia revocetur atque unumquodque epigramma limpidum quasi fontem esse ponamus, unde probissima uberrimaque de Crinagorae vita atque fortuna indicia haurire cuilibet liceat. Ita autem rem instituit Geistius in disquisitione, quam supra laudavimus, atque id opusculo summa ceteroquin diligentia et subtilitate conscripto mirum quantum nocuisse arbitramur, quia multa narret de poetae statu, itineribus aliisque, quae fulciantur non certis poetae verbis ad certas personas aut res referendis, sed eis tantum versibus, quos quivis alius poeta item condere potuerit, cum nullo pacto Crinagoram de se loqui comprobari queat.[1]) Unde multas ille easque ex parte audaciores coniecturas periclitatus est, quae si stare possent, quam animo effinximus poetae imaginem haud leviter immutarent. Nos contra ad certas occasiones ea carmina referemus sola, ex quibus eae aperte eluceant summa cum cautione et circumspectione grassantibus. Nullo alio modo eam, quae in his litteris iure requiritur, probabilitatem nos efficere posse iudicamus. At quo tutius pedem figamus et ad firmius quasi adminiculum annitamur, priusquam ad rem ipsam, quam tractandam nobis proposuimus, nos convertamus, paucis testimonia illa disceptemus, quae exstant de Crinagora.

Primo loco commemorare par est unum ex antiquioribus florilegiorum conditoribus, *Philippum Thessalonicensem*, qui et ipse huic poesis generi operam dabat et duobus fere saeculis post Meleagrum Gadarenum, cuius Στέφανος ca. a. centesimum a. Chr. n. in lucem protractus est, in unum corpus eorum poetarum epigrammata conflavit, qui post Meleagrum floruerant. Sicut hic, ita Philippus consilium collectionis suae patefecit prooemio, quo totum opus inchoatur et — id quod cum Coronae ratione consentaneum videbatur — singuli poetae singulorum florum nominibus nuncupantur. In hac igitur praefatione (A. P. IV 2,8) Crinagoras quoque locum obtinet comparatus

---

[1]) Hoc etiam ei qui librum recensuerunt, existimant: *Stollius* (Z. f. d. A. W. 1850. 35) et *Baehrius* (Heidd. Jahrbb. 1849.).

ille cum ramo (ὡς δὲ κόρυμβος Κριναγόρας sc. πρέψει στεφάνῳ), qua quidem ex imagine nihil fructus lucramur. Utrum aetatis poetarum, an auctoritatis et gravitatis in prooemio hoc disponendo ratio habita sit, nondum exploratum est, quamquam res quaestione haud indigna videtur. Fortasse ex mero casu nominum ordo dependet. Id vero notabile est, primus qui commemoratur a Philippo, poetam Antipatrum Thessalonicensem, qui compluria carmina L. Calpurnio Pisoni, Thracum victori, dicabat, non in posteriores huius sylloges epigrammatistas referri. Quem cum continuo Crinagoras sequatur, hunc quoque priori propius quam posteriori termino admovere nos posse arbitror. Indubitatum vero ex testimonio Philippi id ponitur Crinagoram intra centesimum a. a. Chr. et centesimum a. p. Chr. fuisse.

Hoc temporis longum spatium artioribus finibus circumscribitur loco quodam *Strabonis*, quo de illustribus Mytilenes viris disseritur. Qui posteaquam de Pittaco, qui vetustioribus temporibus in insula floruit, narravit, quae narranda putat, sic pergit (l. XIII p. 617): ὕστερον δ' ἐγένετο χρόνοις πολλοῖς Διοφάνης ὁ ῥήτωρ, καθ' ἡμᾶς δὲ Ποτάμων καὶ Λεσβοκλῆς καὶ Κριναγόρας καὶ ὁ συγγραφεὺς Θεοφάνης. Hic Crinagoras Reiskium l. l. etiam haesitasse, num idem esset atque epigrammatarius, noli mirari; nam id testimonium, quo omnis haesitatio extruditur, nondum noverat. Quo magis mireris hoc ab Geistio et Jacobsio ne allatum quidem esse, cum eo solo Strabonem innuere poetam certo comprobetur. Legitur autem in *lemmate*, quod scriba A[1]) ad *ep. 4* appinxit: Κριναγόρου Μυτιληναίου; ceteris enim in lemmatis omnibus patriae poetae mentio non inicitur. Sed redeamus ad Strabonis verba. Unde utique, quod statuit cum Jacobsio Geistius, Crinagoram, Strabonis aequalem, Augusti aetate scripsisse minime concedo effici posse. Etsi Lesbocles atque Potamon rhetor Augusto et Tiberio regnantibus vitae florem consecuti sunt, de Theophane rerum sriptore idem obtineri nequit. Ut Strabo ipse extremo capite prolixius tradit atque aliis, quae afferre hic nihil attinet,

[1]) Vide apparatum criticum.

testimoniis constat, ex intimis et perpetuis comitibus Pompei erat. Eius honoris causa patria Crinagorae urbs, quae bello Mithridatico, cum ambiguam Romanis fidem praestitisset, a M. Thermo praetore expugnata erat, in pristinam libertatem redacta est. Theophanis filium[1]) ut aequalem tum etiam vigentem idem Strabo l. l. commemorat: υἱόν τε ἀπέλιπε Μάρκον Πομπήϊον, ὃν τῆς Ἀσίας ἐπίτροπον κατέστησέ ποτε Καῖσαρ ὁ Σεβαστός, καὶ νῦν ἐν τοῖς πρώτοις ἐξετάζεται τῶν Τιβερίου φίλων[2]). Quae si ita se habent, id pro certo affirmari potest Strabonem haudquaquam nos *cogere* Crinagorae aetatem usque ad Augusti aut Tiberii tempora producere idque unum inde confici non ita multo ultra Strabonem poetae vitam protrahere licere, retro autem nos nullo limite cohiberi. Quemadmodum Theophanem, item Crinagoram καθ' ἡμᾶς γενέσθαι Strabo dicere potuit, etiamsi Pompei aequalis fuisset.[3])

Non inconsiderate nos nulla ex parte viae nostrae impedimenta obiecisse, ita ut, sicut libet, exspatiari possimus intra terminos, quos supra pepigimus, luculente docemur tertio vel potius quarto testimonio, quod iam in consortium eorum, quibus defuncti sumus, addemus. Exstat in *Etymologico Max.* s. v. ἄρπυς, cui adscripta leguntur haec verba memorabilia: Ἄρπυς ὁ ἔρως, ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρᾳ· Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλῄσατο.[4]) Cum vel Jacobsius se, quid sit Parthenii Crinagoras, cum ignorantissimis ignorare confiteatur, *Meinekius* (Analecta Alex. p. 16 et p. 266) cum recte illud explicavit, tum nostram de Crinagora cognitionem haud tenuiter adauxisse videtur. Vix

---

[1]) aut nepotem, si *υἱωνόν* legimus cum Visconti.

[2]) Arduam de Theophanis progenie quaestionem hic attingere nolumus, sufficiat monuisse mihi quidem perquam verisimile videri epp. A. P. VII. 219 et IX. 28 (647?), quorum de auctore in capite quarto pauca addemus, filio vel nepoti Theophanis deberi neque — maxime ob Antoniae mentionem, vide p. 20 — tam, quam editoribus, improbabile etiam ep. Kaibelii nr. 810 ad eundem spectare. Sed hoc carmen nondum omni ex parte expeditum est a vv. dd., qui ei operam dederunt.

[3]) Hoc *Niesii* disputatione (Herm. vol. XIII. p. 33—45) confirmatur, qui ostendit Strabonem *καθ' ἡμᾶς* verba eis attribuisse omnibus, qui mortui essent post a. 690/1 a. u. c.

[4]) cf. Hesych.: *ἄρπυν, ἔρωτα. Αἰολεῖς.*

enim in dubium revocari potest, quin lexicographi verba de carmine quodam Parthenii Crinagorae dicato accipienda sint. Huiusmodi poemata, quae aliorum poetarum nomina prae se ferunt, non raro Alexandrinorum temporibus ac postea condebantur, cuius consuetudinis Meinekius nonnulla exempla contulit. Unde sequitur, ut Crinagoras Parthenii aequalis fuerit, hoc propterea magni momenti est, quod Parthenii vitae spatium duce Meinekio certo determinare possumus. Huius locus classicus, quem dicunt, habendus est Suidae de Parthenio nota limpido, ut videtur, ex fonte hausta. Quem auctorem ut sequamur, Parthenius Nicaeae aut Myrleae natus bello Mithridatico ab imperatore quodam Romano captus Romam deductus est, quod a. 681 a. u. factum sit necesse est. Quod deinceps Suidas prodidit aetatem Parthenii usque ad Tiberii imperium processisse, hoc eum non recte rettulisse vel inde apparet, quod Parthenius, si vicesimum annum agentem eum facimus, cum Romam venit, a. 767, quo Tiberius ad rei publicae gubernacula accessit, plus 107 annos natus erat, id quod verisimile non est. Neque tamen plane ex vano haustum est, quod Suidas narrat; nam manasse videtur ex Suetonii vita Tib. c. 70, quo Tiberium Parthenii carminibus maxime delectatum esse traditur. Itaque non imperatori Tiberio, sed *adulescenti* cum Parthenio sene consuetudo erat familiaris. Iam quaerendum est, quid ex testimonio Etymologici Max. elicere possimus ad Crinagorae aetatem determinandam. Tiberio imperatore si Parthenius ultra centesimum annum progressus esset, etiam Crinagoras, eius amicus, iam senectutem attigisset, nisi forte quadraginta annis minor natu fuit. Neque igitur temere statuemus Crinagoram floruisse saltem Augusto regnante. Num aliquantulum insequentis imperii vita eius perduraverit, non liquet; sed si certis indiciis Tiberii quoque aetati assignetur, per testimonia externa hoc fieri posse iudico.

Neque hoc modo eis, quae de testimoniis disseruimus, patefactum est, sed etiam illud pro certo affirmare licet duas esse Crinagorae vitae partes, alteram, qua Mytilenis, alteram, qua Romae versabatur. Quod discrimen etiam in carmina cadere,

ut haec digerenda sint in *Lesbia* et *Romana*, non illico patet. Quamquam nihil obstat, quominus quae ad Graecos homines referenda sunt epigrammata: 1 (Πρώτη), 3 (Ἀντιφάνης), 4 (Πρόκλος?), 9 (Σώσανδρος), 10 (Σίμωνος υἱός?), 13 (Δημοσθένης), 15 (Σέλευκος), 17 (Εὐνικίδης), 18 (Ἔρως), 19 (Σελήνη), 22 (Ὑμνίς), cuncta Lesbia vocemus.[1] Sed haec res non paucas habet cautiones. Namque in monumentis sepulcralibus *libertinorum* Romanorum saepissime eiusmodi nomina graeca leguntur, quorum pauca afferre non pigebit: Corneliae *Selene*, uxori optimae (CJLX 6031); *Prote* coniugi (ib. 254). Cantinia *Hymnis* (ib. 28); M. Valeri M. l. *Simonis* (C J L 4931). Permulta etiam exempla exhibet vol. VI pars III nuper emissa, ubi saepiuscule haec et similia nomina Graeca (*Erotis* quoque et *Procli*, *Proclae*) leguntur. Quod intuentes complures coniecturas a Geistio expromptas ad irritum cadere facile comprobare poterimus. Proten enim filiam nobilis cuiusdam Romani esse ponit primam genitam; neque vero nobili genti Romanae eam adscribendam neque primam genitam esse oportere inscriptionibus comprobatur. Cui haud dissimilem sententiam idem v. d. de Proclo animo informavit, cum recte quidem illam vocem υ littera elisa graeci nominis formam induisse, sed nihil esse nisi latinum Pròculum perspiceret, utique tamen hunc Proculum summo loco ortum et eo patre natum esse sumeret, qui Augustam familiam propriore amicitiae gradu contigisset. Hoc ut futile est, ita quod extrema argumentatione conicit fortasse intelligendum esse Proculi, Augusti liberti, filium, non est quod graviter refragemur. Magis me suspensum tenet carmen illud, quo poeta ampullam aeneam Simonis filio natalem agenti, amico dulcissimo, muneri mittit. Geistius a Suida profectus iure admiratur lexicographum, cum s. v. ὄλπη totum epigramma suppeditaret, verba υἱὲ Σίμωνος omittere; inde colligit, siquidem saepe, quae in codice corrupta propagarentur, praeteriret,[2]) Suidam hoc quoque versu verba illa corrupta ratum non exscripsisse. Hoc fortasse

[1]) Vide de unico Aeolidis dialecti vestigio p. 26.

[2]) Vide apparatum crit. ad ep. 6.

eo confirmatur, quod non raro, ut postea demonstrabimus, scriba in versus exitu cum litteras archetypi non dignosceret, lacunam correctione qualicunque celavit et quod praeterea scriba A accentum omisit, omissum C demum supplevit[1]). Quam ob rem Geistii coniectura „Αἴβωνος" probabilitate non omnino destituta est. Attamen cum rasurae nullum dispexerit vestigium Stadtmuellerus, qui v. d. compluries hunc versum excussit, atque cum multa, quae non ad rem explicandam faciunt, Suidas praetermittat cumque praeterea etiam alios ac Romanos donis et carminibus prosequi possit poeta, in textu reliquimus Σίμωνος nomen, sive graecum sive libertinum est.[2]) Redeamus interea eo, unde digressi sumus, ad poetae aetatem indagandam.

Quo anno, quali opportunitate usus[3]) Romam ille venerit, liquido eruere non possumus, cum epigrammata ipsa ansam ad hanc rem diiudicandam non dent. Proximum igitur est, ut quibus temporis indicia impressa sunt carmina interpretati terminos quosdam constituamus, qui initio et exitui vitae Crinagorae eiusque profectioni in Italiam proximi pangendi sunt. Primum sub examen vocemus

ep. XXXII.

Hoc epigrammate poeta iuvenili quodam, ut mihi videtur, fervore provectus vehementissime sortem Corinthi, urbis olim clarissimae, deplorat, cuius gloria antiquissima foede inquinata esset turba „venalium nequam" servorum, qui ossa Bacchiadarum nunc indigne premerent. Mari eam submersam esse cupit, Aegira (?) humiliorem, desertiorem Lybica arena. — Intellegenda nimirum est libertinorum colonia a Julio Caesare a. 710 in Isthmum deducta, qua Corinthus, si Dioni (l. 43 c. 50) fidem adiungimus, τότε ἅμα ἀνεβιώσκοντο (etiam Carthaginis mentionem

---

[1]) Hoc saepius non parvi esse momenti infra ostendam.

[2]) Item non plane abiecerim eiusdem v. d. de Evandro (ep. 22) opinionem. Hunc enim *coelatorem* Evandrum, captivum Alexandria Romam deductum (sec. Porph. ad Hor. sat. I 3,91), esse conicit. Eius verna Hymnis appellari et Crinagorae Hymnis esse *potuit* profecto.

[3]) Quamquam de hac re coniecturam qualemcunque periclitari licere comprobabimus p. 20 sq.

fecerat scriptor) καὶ ἔμελλον αὖθις ἀνθήσειν.[1]) Spirat hoc carmen ingenium non modo poeticum, sed etiam vere Graecum. Graecus poeta loquitur, cui factum illud opprobrium Graeci nominis esse videtur et *recens* in visceribus haeret. Quod qui reputarit, consentiet mecum carmen anno 710 vel paulo post conditum esse censente,[2]) id quod cum indiciis externis ex omni parte congruum est. Hoc posito consequens videtur esse Crinagoram, alterum quasi Horatium, a partibus primum adversariorum Caesaris stetisse, neque tamen, cum postea in familiaritatem gentis imperatoriae se insinuaret, perpetuo eis adhaesisse, sed novo rerum ordine postremo acquievisse. Contra qui eam sententiam amplectuntur, qua hoc epigramma posteriori aevo attribuitur, ei artificiose occasionem quandam excogitare debent, qua adductus poeta hos versus concinnaverit. Atque cum revera se, quod quaesiverant, invenisse putant, nova exoritur difficultas. Nam quomodo poeta, qui Octavia eiusque liberis familiariter usus est, tam petulanter invehi potuit in Caesarem ipsum, cum coloniam ab eo deductam eiusque incolas (cf. v. 5) tam protervis dictis incesseret? Quod aenigma illi quidem Crinagorae lectoribus proponunt, solvere nequeunt. Ne Geistius quidem feliciter omnes scopulos eluctatus est, cum ad iter quoddam in Asiam factum versus illos referret. Quid revera hunc v. d., ut multo post Caesaris mortem epigramma compositum esse ratiocinaretur, adduxerit, diserte ipse non exposuit. Suspicor equidem factum id esse opinione quadam de poetae aetate praesumpta. At, uti dixi, iusta argumenta proferri non possunt, quibus Crinagoram nondum ante a. 712 scribere potuisse appareat; *scribere* dico, non Romae commorari. Nam ut illud certum videtur, ita hoc argumentando effici nequit, immo multo verisimilius est eum tum etiam extra Italiam moratum esse. Quod si recte statuerimus, commodissime iam hoc loco ea epigrammata recensebimus, quae spectant me iudice ad migrationem illam Italicam.

---

[1]) Cf. Paus. II 1,2.

[2]) *Non post a. 712;* sic Mommsenus, qui in appendice libri de loco cladis Varianae (Berol. 1885, p. 62, ann.) hanc sententiam ascivit.

Huius nonnulla vestigia relicta sunt.[1]) Neque enim umquam mihi persuadebo *renavigaturum* ex Lesbo in Italiam poetam carmen 43 panxisse, postquam aliquamdiu in patria versatus esset. Immo non modo verisimile est, sed optime cum universo epigrammatis tenore consentaneum Crinagoram hanc *primam* navigationem parantem a Menippo Pergameno petisse, ut descriptione itineris missa „dux sibi fieret", nisi forte quis fieri potuisse negat, ut Crinagorae amici (ἑταῖροι), ipsi quoque Mytilenaei, Romae iam ante poetae profectionem morarentur. Horum autem desiderio commotus cum ἤδη δηρὸν χρόνον ab eis abesset, ipse Romam demigrat. Neque dicis causa, ut quasi geographi auribus aliquid daret, epigramma hoc Crinagoram scripsisse elucet ex verbo περίπλοον[2]), quod terminus proprius talium descriptionum habendus est neque aliter explicari potest, nisi forte cum Dindorfio (vide notam) genitivum substituas. Menippi vero geographi aetas huic sententiae neutiquam adversatur; nam hoc unum scimus aliis testimoniis eum floruisse post Demetrium Magnesium i. e. *post Ciceronem*. Quae Marcianus, qui Menippi περίπλουν breviavit, de hoc et aliis eius scriptis memoriae tradidit, bene concinunt cum epigrammate Crinagoreo. Nam praeter περίπλουν τῆς ἐντὸς θαλάσσης scripsisse dicitur διάπλους i. e. secundum Muellerum I. p. CXXXVI „navigationes ab altera ad alteram continentem sive linea recta per altum nullisque stationibus interruptas sive via per insularum stationes delineata" διάπλους διά πόρου illas, has διάπλους διά νήσων;[3]) etiam de insulis eorumque *ambitu* dixisse Menippum clare testatur Agathemerus (I, 5), Marcianus denique eum „geographica historicis quoque illustrasse" auctor est. Non frustra διάπλῳ illi διά νήσων vel περίπλῳ a Menippo commodato

[1]) Cf. ep. IX 90 *Alphei*, Crinagorae et aequalis et popularis, qui Romam profecturus (*Ἄρεος πόλιν*) secundam navigationem ut sibi praeberet, Neptunum orat, et Antipatri Thess. ep. X 25.

[2]) Etenim hunc mitti sibi vult poeta, non — quod Muellerus scribit — *ἵστορα κύκλον*, quibus verbis haec itineris descriptio insignuri non potest.

[3]) eas *περίπλῳ* ipsi insertas et subiunctas fuisse Muellerus conicit; quo iure, nescio.

operam dedisse, sed eum diligenter adhibuisse itineri videtur poeta. Hoc intelligitur ex ep. 42, ubi Sybota insulam[1]) *geographos* περιγράψαντας septem stadiis metiri posse perhibet atque de fertilitate insulae et portibus nonnulla eodem ex fonte hausta profert. Hanc vero insulam *Corcyrae*, quam ipse in ep. 43 commemorat ut itineris stationem, vicinam eum praetervehi oportebat, qui ex Graecia in Italiam tendebat; neque alio modo priora duo verba νῆσον τήν (*die Insel hier*) et extremum primi versus ἔχουσιν (*vermögen*) intellegere quisquam poterit. Prospere migrationem processisse ex ep. 46 discimus, quo poeta Neptuni favorem expertus, ut aliis quoque *Aegaeum* mare emetientibus faveat, vota facit.[2]) Maximo igitur ad Menippi aetatem determinandam momento foret, si eruere liceret, quo anno Crinagoras Mytilenis in Italiam demigraret. Id aliquatenus — nam ut supra dictum est, liquido annum nemo dispiciet — continget ratione et via explicatis eis, quae iam censurae subiciemus, epigrammatis:

ep. 23.

Spectat carmen ad *Philostratum* Academicum, Cleopatrae συμφιλοσοφήσαντα (sic Philostratus), quem posteaquam per regios fautores ditatus esset, iam omni auxilio destitutum in misero quodam et deserto Aegypti vico, Ὀστρακίνῃ scilicet, σταθμῷ ἀνύδρῳ, sepultum iri poeta vaticinatur. Complura de hoc philosopho ex Plutarchi Ant. c. 80 (cf. Cat. c. 57, Phil. Vitt. Soph. 6,19) comperimus; Ario intercedente Caesar ei pepercit. Hoc quoque poëma, ut de Philostrati sorte [morte?] nuntius allatus est, quo videlicet Crinagoras vehementer concutiebatur, conscriptum est meo iudicio, i. e. ca. 724. Num tum temporis iam Romae poeta moratus

---

[1]) Ad „Sybota" i. e. quod nos vocamus *Sauweide*, hoc ep. spectare Reiskius speciosa et ingeniosa coniectura assecutus est, quam Jacobsium frustra diluere conatum esse Geistius probavit Thuc. I, 54; Cic. ad Att. V, 9 adhibitis.

[2]) Etiam metrica epigrammatum ratione illam sententiam maxime commendari demonstrabimus infra p. 38,41[1], 42. Ceterum ad Menippi amicitiae memoriam excitant nos nonnulla geographica nomina exquisitiora cf. epp. 34, 36 (39, 28,31, 18?)

sit, ex his versibus minime concludi potest; sed ei qui id ponit, non habeo quod resistam. Multo autem verisimilius hoc poneretur, si verum esset — id quod Brunckius, Reiskius, Jacobsius statuunt —

ep. 47

quo amicus Crinagorae „intra bibliothecae claustra usque retentus“ ut Athenas profectus mysteria Eleusinia invisat, admonetur, si verum igitur esset in laudem initiorum Eleusiniorum „quibus Augustus a. 723 initiatus est,“ carmen concinnatum esse.[1]) Mihi haec temporis significatio in epigrammate inesse non videtur, quod idem probatur Geistio, qui quidem illa coniectura reiecta alteram profert magis probandam. Nam Crinagoram ipsum Athenis moratum [in itinere in Italiam suscepto?] atque sacris eis initiatum esse apparere autumat hoc ex carmine. — In solidiore fundamento iam securis vestigia ponere licet nobis, si recte interpretabimur

ep. 11.

Dubitationi vix obnoxium est, quin Marcellus, quem poeta alloquitur, idem sit ac laudatissimus vir *M. Claudius Marcellus*, C. f., deliciae populi Romani (Tac. Ann. 2, 41; Dion. 53, 31), ab omnibus scriptoribus summis laudibus celebratus, quem a. 712 aut 713 natum esse ex Vell. Pat. 2, 93, Dion. 53, 28 aliisque locis concluditur. Bellum Hesperium (ad quod pertinet eiusdem Crinagorae ep. 34) iure bellum Cantabricum esse censent vv. dd. inde ab a. 727 usque ad a. 729 gestum[2]). Cui etiam Marcellum interfuisse ex Dionis l. 53. c. 26 discimus, ubi per Marcellum et Tiberium, quasi aediles, spectacula in ipsis castris militibus exhibita esse traditur. Idem scriptor narrat etiam a. 729, cum Augustus morbo in Hispania retineretur, nuptias Marcelli et Juliae ab Agrippa paratas esse (ib. c. 27.) Ex Crinagorae igitur epigrammate colligi potest Marcellum iam initio anni 729, priusquam bellum profligatum esset per Augusti legatos (ib. c. 25, Flori II 33) in Italiam reversum festum lanuginis depositae diem

---

[1]) Vide Dion. l. 51. c. 4; Suet. Aug. c. 93; cf. etiam Kiesslingium: Zur Chron. u. Anordn. d. Hor. Oden (Phil. Untersuch. II) p. 53⁷.

[2]) Cf. Hor. c. III 14.

egisse. Cum nuptiarum mentio non fiat neque has sollemnia ea, quibus τὸ πρῶτον γενύων ἠϊθέοισιν ἔαρ[1]) tondebatur, antecessisse verisimile sit, epigramma, de quo agimus, *ineunte anno 729* conditum est; atque hunc in modum certum adipiscimur annum, quo Crinagoras Romae iam versatus sit necesse est.

At etiamsi hoc epigrammate, quod merito in vita poetae praefigitur ceteris, primo peregrinatio, ut ita dicam, Romana stabiliatur, ob ipsum argumentum vix aberrabimus coniectura, si iam aliquot annis antequam sic de Marcello verba facere posset, Romae Crinagoram moratum esse contendemus. Atque reapse hoc comprobatur, etsi Geistius et alii id adhibere neglexerunt, optime et fidissime ex

ep. 41.

Poeta eidem *Marcello* Callimachi poema, quod inscribitur Hecale, dono mittit, cum par Theseo robur iuventae neque minorem vitae splendorem adulescenti optat. Nonnullis annis ante nuptias cum Julia initas puero etiam Marcello hoc carmen concinnatum esse liquet, ut nunc verisimillimum fiat — id quod ex epigrammate ipso non licebat ad confessum perducere — Crinagoram cum poema 23 scriberet, iam Romae fuisse. Item epigramma illud si cum ep. 29, quo *Antoniae* (v. p. 13) diem natalem (?) agenti codicem lyricorum muneri dat,[2]) atque cum ep. 4, quo Proclo, abecedario cuidam incognito nobis, quamquam Geistius eum nosse sibi videtur (v. p. 6), calamum scriptorium mittit, si igitur cum his carminibus illud componamus, patefiat, quomodo Romae se gesserit poeta, quae ei in urbe vitae conditio fuerit. Qui in eis Graeculis videtur habendus esse, qui posteaquam Romam se contulerunt, *praeceptorum* vicibus fungebantur simulque poesin et doctrinam suam diversissime in usum suum convertebant [velut epigrammata ea condebant, vel videntur potius condidisse, quae in sepulcris inciderentur]. Poeta

[1]) ep. 7, 4, quod falsissime Geistius ad eandem occasionem nescio quo pacto referri vult, cum *Εὐκλείδης* non nomen esset fratris poetae, sed corruptum ex *εὐκλειᾶ* vel *εὔκλειον*, vide notam.

[2]) Hos codices ipsum descripsisse praeter necessitatem sumit Geistius, vide Baehrium l. l.

Mytilenaeus quamquam et domum (ep. 44) et servum (ep. 14) possidebat, ipse se hominem curtae crumenae esse et frustra divitiarum somnia effinxisse profitetur ep. 27. Cum praeterea ex carminum stilo et elocutione planissime eluceat[1]) in grammatica studia Crinagoram incubuisse, non meram coniecturam[2]) excudisse nobis videmur, cum eum grammaticis et praeceptoribus ascriberemus, quorum permagnus certe numerus Romae fuit Augusto regnante. Ex carminibus autem, unde profecti sumus, simul collegeris eum vel *Octaviae liberos* Graeca lingua atque Graecis scriptoribus interpretandis erudivisse. Quod certis argumentis ut demonstretur, nemo postulet, immo si quis hoc ita esse neget[3]), quo ei persuadeam, nihil habeo. Quamquam opinioni illi suffragari quivis concedet cetera carmina, quae ad Octaviae familiam spectant. Quorum primum contemplemur

ep. 8

iure relatum ad *Antoniam*, corporis forma et indole mentis pariter excellentem,[4]) τὴν σωφροσύνῃ καὶ κάλλει περιβόητον Ἀντωνίαν (Plut. Ant. c. 87, cf. Crin. ep. 29,4). Lucinam poeta precatur, ut mites dolores annuat, quos Antonia puerperio perpessura sit. Cuius infantis puerperium intelligendum sit, poemate ipso non significatur, sed cum praeter Drusum (πόσις) et Liviam (ἑκυρή etiam Octavia (μήτηρ) nominetur, ante huius mortem epigramma editum est (a. 743). — Ad *Cleopatram*, Antonii ex Cleopatra filiam, cuius tutelam Antonio et Cleopatra mortuis Octavia item, ut ceterorum liberorum acceperat (Plut. Ant. c. 87), quam ipsa educavit filiae loco, pertinet ep. 28. Reiskius ad Berenices cum Ptolemaeo nuptias respici arbitratus Calli-

---

[1]) Vide insequens caput.

[2]) Quae confirmatur exemplo *Antipatri Thess.*, aequalis poetae, eadem conditione vitae usi, qui se *ludi magistrum* esse ipse auctor est A. P. V 3: εἰς πολλοὺς ἠϊθέων ὀάρους.

[3]) Fortasse propter Strab. l. XIV p. 675: (ἐκ Τάρσου) Ἀκαδημικὸς δὲ Νέστωρ ὁ καθ' ἡμᾶς, ὁ Μαρκέλλου καθηγησάμενος, τοῦ Ὀκταουίας παιδός. Sed alter grammatice Marcellum instituere potuit, philosophia alter.

[4]) consulto non dico animi, nam in Claudium filium morum praeferebat immanitatem matre prorsus indignam (Suet. Cl. c. 3). Ad eandem revocatur ep. 12 (cf. p. 45).

macho carmen tribuit (in notitia poetarum antiquiori cuidam Crinagorae). Id vero omni firmo fundamento carere luculenter eis, quae *Passovii* et *Weigandi* opera[1]) iam de compositione Anthologiae constare dicendum est, demonstratur, siquidem hoc epigramma ut *omnia* Crinagorea in continua serie epigrammatum legitur, quae ordinem alphabeticum sequuntur et ab poetis Crinagorae aetati proximis condita sunt. Nihilo minus Geistius l. l. epigramma Crinagorae abiudicarat, antiquius ab huius auctore expressum atque erratum esse ratus in poetae nomine; sed postea (Z. f. d. A.W. 1849, 40) ipse illam opinionem abiecit et ea compensavit, quam Hullemanus[2]) de carminis causa iam a. 1845 conceperat. Hic enim nuptias Jubae et Cleopatrae (Plut. l. l., Dion. 51, 15) a poeta significari suo iure monuit. Kiesslingius (l. l.), qui Parisinae editionis indiligentia deceptus illam sententiam ut novam profert, in auxilium vocavit, quae Mommsenus de his nuptiis et de regno Iubae in Eph. ep. vol. I. p. 276 disseruit, quibus constaret a. 734 sollemnia illa acta eodemque epigramma compositum esse. Universa sententia, uti dixi, mihi probatur; nam si quis in nominibus geographicis offendat, Graeculum hunc, quamquam amicus fuit Menippi, artem geographicam non admodum callere reputet (cf. infra p. 22). Aliam vero nos atque vv. dd. opinionem animo imbibimus de tempore illarum nuptiarum, quas, ut Niesius (l. l. p. 35. ann.) Jubae mortem, item propter Strab. l. XVII p. 828[3]) propius ad *initia* regni protrudendas esse existimamus. — Ad eandem *Cleopatram*, quam Plut. (ib. c. 36) et Suidas, (s. v. Ἰόβας: . . . τὴν Κλεοπάτρας θυγατέρα, Σελήνην, ... ἐπεποίητο γυναῖκα) *Selenen* appellatam esse tradunt, ad hanc igitur Geistius (Z. f. d. A. W. 1849, 40) referri fortasse posse significavit, *Woltersius* autem (Mus. Rhen. vol. 41, p. 345) illius opinionem

---

1) Ille in „Opusculis Academicis", hic in Mus. Rhen. a. 1845 et 47.

2) „De vita et scriptis Jubae Maurusii disputatio". Symbolae literariae doctorum Gymn. Batav. fasc. 7. Librum ipsum inspicere non potui.

3) *Ἰούβας μὲν οὖν νεωστὶ ἐτελεύτα τὸν βίον;* nummi cum utraque sententia coire videntur

ignorans nuper iam fidentius rettulit etiam ep. 19, quo Selenes cuiusdam mors deploratur. Coniectura memorabilis certe est; sed cum Selene obierit a. 750, metrum carminis parum expolitum (vide p. 31 et 38) illi opinioni adversatur, mirum praeterea videtur neque regem Jubam neque *reginam* Cleopatram nominari, sed in uno *cognomine* se continuisse poetam (cf. etiam p. 6). At quoquo modo res se habet, nemo infitias ibit Crinagoram in familia Octaviae, quae Graecis poetis et scriptoribus magnopere favebat[1]), gratia floruisse et satis familiariter usum esse Marcello eiusque sorore Antonia. Cum Druso enim, Germanico, Tiberio, Augusto non artiore necessitudinis vinculo copulatus erat, quamquam complura poemata, quibus illi celebrantur, exstant in Anth.: epp. 26, 34, 45 (cf. 48) ad *Augustum*, ep. 49 ad *Tiberium*[2]), ep. 31 ad *Germanicum* pertinent, ep. 33 ad Tiberium et Germanicum (vide p. 21); *Drusus* commemoratur cum *Livia* et *Octavia* in ep. 8. Horum autem omnium nemo compellatur a poeta. Quam ob rem quod Geistius suspicatur una cum Augusto in Asiam Crinagoram profectum esse (propter ep. 26, ubi capella σύμπλοος Καίσαρος facta inter astra se relatum iri sperat), id tam mirum est quam omni fundamento destitutum. Paulo plures probabilitatis numeros habet eiusdem v. d. sententia de itinere Crinagorae Hispaniensi, modo poetam non Augusti, sed [discipuli sui?] Marcelli comitem fuisse statuamus, quocum una eum ad nuptias parandas praemissum esse. Tale enim iter testari epp. 34 et 15 haud inepte autumat v. d.[3])

Jam secundum consilium initum restat, ut carmina obi-

---

[1]) Id discimus e. g. ex Plut. Poplic. c. 17 et, si recte coniectum est, ex nomine *Antonii Thalli* poetae. Germanicum autem epigrammatis vacasse efficitur ex carminibus, quae in Anth. sub eius nomine feruntur.

[2]) Cuius cum expeditiones Armenica et Germanica canantur, carmen post a. „746" (Dion. 55 6; Vell, Pat. II, 97) ortum est. Etiam de „barbarorum incursionibus" in Galliam Comatam (Suet. Tib. c. 9) cogitare posse Mommsenus me monuit, neque tamen has a poeta notari crediderim, cf. Herm. vol. 15, p. 111.

[3]) Speciosam *Geistii* coniecturam de Aquis Pyrenaeis ad ep. 34 ipsum afferam. Contra ep. 39 parum apposite ad eam coniecturam fulciendam (propter viam per Ligures Capillatos ducentem) v. d. allegavit.

tum Crinagorae proxime concinnata sub examen vocemus. Supra cum de testimoniis extrinsecus haustis ageremus, nihil indicavimus obstare, ne Crinagorae vitam in Tiberii aetatem promotam esse sumeremus. Via igitur plana utrimque patente videndum est, num largum illud temporis spatium circumcidere possimus. At primum defungi nos oportet duobus epigrammatis, quae falso iudicio Tiberio imperante scripta esse dicuntur:

epp. 25 et 48.

In priore sermo fit de *Nicia* Coo, cuius cadaver cives tumuli obicibus vecte amotis effoderunt effossoque insultaverunt. Viri docti non dubitant hunc Niciam cum illo eundem esse declarare, qui tyranniden Coorum arripuit sec. Strab. l. XIV p. 658 et Ael. vv. hh. 1,29. Quem Coorum libertatem oppressisse annotant sub Augusti et Tiberii regno vel huius sub imperio solo. Hanc notam ut examinarem, Niciae nummos consului, quibus de Sallet., museo nummario Berolinensi praefecto, comiter me adiuvante illam sententiam facile corrigi posse intellegebam. Nam unus ex eis nummis hoc habet aversum: Νικίας Χάρμυδος Κωΐων (Mionnet. 3,408, nr. 82), unde nihil sane discimus; Charmydus magistratus quidam fuisse videtur. At in *imperatoriis* Coi insulae nummis idem obviam fit Charmydus, sed coniunctus cum Augusto sic (ib. nr. 84): Σεβαστος: Χάρμυδος Κωΐων; inde elucet *Augusto* regnante Niciam floruisse. Huic temporis indicio certissimo, ut mihi videtur, scriptores neutiquam repugnant. De Aeliani fabella inepta, qua Niciae augurium quoddam ante tyrannidem acceptum refert, non est quod laboremus, Strabonis autem de Nicia verba capiti ei, quod Coo dicatum est (l. XIV. p. 657/58), intexta haec sunt: καὶ καθ' ἡμᾶς Νικίας ὁ καὶ τυραννήσας τῶν Κώων, καὶ Ἀρίστων ὁ ἀκροασάμενος τοῦ περιπατητικοῦ καὶ κληρονομήσας ἐκεῖνον. ἦν δε καὶ Θεόμνηστος ὁ ψάλτης ἐν ὀνόματι, ὃς καὶ ἀντεπολιτεύσατο τῷ Νικίᾳ. Opera levi cognoscitur nihil in hoc loco inesse, quo ut Niciam tum etiam vivum fingamus, adducamur. Immo quae de Aristone philosopho et de Theomnesto deinceps narrat, suadent, ut Niciam tyrannide depulsum ponamus eo tempore,

quo Strabo opus suum composuit (ca. a. 18 vel 19), praesertim si verba ἦν δὲ καὶ respiciamus. Itaque Crinagorae quoque epigramma de poeta Tiberio regnante etiamtum vivo nihil omnino continet (vide praeterea p. 45). — Haud aliter iudicandum est de epigrammate 48.

Cuius de interpretatione optime meritus est Geistius, cum quis esset Κρίσπος, ad quem versus suos Crinagoras direxit, fidenter erueret. Approbavit enim Schneideri, qui de Passieno Crispo, amico Senecae (cf. Anth. Lat. nr. 405 et 445), cogitaverat, sententiae refragatus Crispum Crinagorae esse *Sallustium Crispum*, quem ex compluribus Taciti et Plinii locis atque ex Hor. sat. I 2, 48 et c. II, 2 affatim novimus, cuius immensae divitiae et magna apud imperatores auctoritas saepius commemorantur. — Quo accedunt quae Jahnius et eius sententiam qui amplificat et corrigit, Zangemeisterus in Herm. vol. II de hoc carmine disseruerunt. Egregie enim, ut v. d., quem ultimo loco laudavimus, demonstravit (p. 469 sq.), locorum descriptio convenit, siquidem Vitruvius (III 2, 2) testis est fana *Trium Fortunarum* (Τρισσαὶ Τύχαι) proxime fuisse portam Collinam itaque etiam hortos Sallustianos (Tac. hist. III 82), quos Crispus ab historico hereditate acceperat. Ad Horatianum quoque carmen illustrandum paullulum lucramur epigrammate subsidio arcessito, id quod usque ad Kiesslingium neminem editorem fecisse mirum est. Namque ex quarto versu discimus Sallustium non modo divitem fuisse et eximia potentia floruisse, sed etiam praestitisse maxima in amicos liberalitate et benevolentia. Quod si verum est, Schützii et eorum qui eum sequuntur, sententia de Crispi aviditate[1]), quae dubito an Horatii versibus niti nequeat, penitus corruit. Nostra autem multo pluris interest constituere, quis Caesar ille fuerit, per quem ut altius etiam (μεῖζον) evehatur Crispus, optat poeta, Augustus an Tiberius. Ut ex Taciteis locis elucet, imprimis apud Augustum eximia potentia pollebat, ita ut „incolumi Maecenate proximus, mox praecipuus, cui

[1]) Haec enim annotat: „Eine gewisse Andeutung seiner Habsucht und Verschwendung lässt sich auch hier nicht verkennen."

secreta imperatorum inniterentur“ a scriptore (ann. III 30), qui qua solet brevitate et perspicuitate indolem et mores Sallustii depingit, iure nominari potuerit. „Aetate autem provecta, fato potentiae raro sempiternae“ ut Tacitus opinatur, fortasse autem, invisus factus „ut particeps secretorum“ (ib. I 6) de Postumo Agrippa, „speciem magis in amicitia principis quam vim tenuit.“ Quod si ad initum cursum nos revocantes anquiramus iam, quo potissimum imperatore poeta illud votum conceperit, vix dubium est, quin Augustus intellegatur a poeta, non Tiberius, quo imperante Sallustio „iam nihil reliquum erat, quod cuperet,“ quo imperante Sallustius admodum senex a. 773 mortuus est. Neque igitur hoc epigramma ad Tiberii regnum revocari potest, neque omnino certum temporis indicium continet[1]), ha udaliter atque illud de Nicia poema. — Quod contra utrumque asserendum est de eo, quod ultimum examinaturi sumus, quod proxime[2]) eorum, quae aetatem tulerunt, epigrammatum abesse videtur ab Crinagorae obitu:

ep. 31.[3])

Summis laudibus res a *Germanico* contra Germanos[4]) gestae praeclarissime extolluntur atque amplificantur. Alpes et Pyrenaei montes invocantur, qui testes essent radiorum, quos Germanicus fulminasset. Confertos corruisse barbaros, iam Enyo atque Martem suam vim debere Germanico. Ei qui Crinagoram sub initium regni Tiberii iam mortuum esse censent aut reversum in Graeciam (?), hoc carmen referunt ad Drusum Germanicum. Quorum sententiam antehac ego quoque amplexus eram propter descriptionem regionis, quae non quadraret ad Germanici expeditionem, propter nimiam adulescentuli adulationem, postremo propter ep. 49, quod cum hoc epigrammate ita putaveramus conexum esse ut Horatii carmina IV, 4 et 14, cum poeta altero Tiberium (quo fortasse non minus familiariter usus esset quam Parthenius), Drusum altero celebraret. Hanc opinionem Momm-

---

1) De *re metrica* illam sententiam adiuvante cf. p. 44.

2) Sed vide p. 21.

3) Id falso Lollio Basso Planudes assignat, cf. notam.

4) *Κελτοί* nominati sunt de more.

senus prorsus mihi expunxit ea re, quod nullo modo poema ad Drusum Germanicum[1]) iam defunctum spectare posset, sed vivum celebraret. Quod vero ad nomina geographica attinet, mira sane sunt, neque tamen minus mira, si prius bellum intelligitur[2]). Perinde errabam de adulatione nimia, quam carmini subesse statuebam. Nam minime haec praedicatio indigna est expeditionibus, quales fuerunt annorum 768 et 769. Hac enim ex parte cum viro doctissimo conspirare non possum, post a. 764 epigramma compositum esse autumante, quo sane iam imperii particeps Germanicus erat, sed una cum Tiberio (Mommseni H. R. vol. V, p. 45). Neque vero quidquam praeclari aut notabilis eo anno factum auctores exhibent, immo Romani parum impigre et strenue se gerebant. Quod si nihilo minus Crinagoras illum in modum laudes Germanici ob res eo anno gestas caneret, iure sordidissimus assentator appellandus esset, quo crimine non magis mihi videtur accusandus quam ipse Horatius. Epigramma igitur, de quo agimus, p. a. 767 concinnatum est — atque ut indicia temporum iam breviter comprehendamus cuncta:

Crinagoras *post a.* 767 mortuus est Tiberio imperatore. Quot annis post hoc acciderit, erui non potest, quamquam non ita multi ei circumacti sunt, qui iam ante a. 712 poesin temptavit atque ante annum 729 Romae versabatur, ut carmen ad Philostratum pertinens iam in urbe ca. a. 724 compositum esse possit (et *Menippi periplus* ante hunc terminum collocandus sit), porro ei, qui — ut testimonia quoque repetam — unus ex prioribus Philippi Coronae poetis nominandus est, qui denique aequalis et amicus fuit Parthenii, quem multo ante Tiberii regnum mortem occubuisse Meinekius ostendit. Haec sunt omnia, quae caute epigrammata interpretanti de Crinagorae aetate constant. Accedit id quod de migratione Lesbo in Italiam suscepta supra nos comprobare studuimus. Qua vitae conditione usus sit, coniectura nullo negotio assequi possumus: verisimillimum est hunc

[1]) Post decessum ex vita Drusum hunc titulum accepisse Suet. Claud. c. 1 et Dion. 55,2 auctores sunt.

[2]) Vide tamen ne *Celtarum* significatione excusentur. (cf. notam.)

Graeculum magistri munere functum esse, fortasse vel Octaviae liberos erudisse.

Jam quaerentibus nobis, quomodo fieri potuerit, ut Crinagoras, ignobilis ceteroquin Mytilenaeus, ad hunc vitae statum evectus illustrissimam gentem Octaviae necessitudine quadam contingeret, non dissimulaverim, quamvis dubitanter enuntiem, conieeturam quandam, quam de hac re animo concepi.

Supra (p. 4) *Theophani* historico quantum Mytilenaei debuerint, significavimus. Quem non modo libertatem eis impetrasse a Pompeio, sed etiam alio modo profuisse testantur et Strabonis verba (XIII p. 617.): καὶ πάσας συγκατώρθωσεν αὐτῷ (sc. Πομπηΐῳ) τὰς πράξεις, ἀφ' ὧν τήν τε πατρίδα ἐκόσμησε, τὰ μὲν δι' ἐκείνου, τὰ δὲ δι' ἑαυτοῦ, et Taciti (ann. VI c. 18): „defuncto Theophani caelestes honores[1]) Graeca adulatio tribuerat", et inscriptio in Dittenb. syll. nr. 260: . . φιλοπάτριδι Θεοφάνῃ, τῷ σωτῆρι καὶ εὐεργέτᾳ καὶ κτίστᾳ δευτέρῳ τῆς πατρίδος. (cf. Mitt. d. arch. Inst. in Athen 1884 p. 87); etiam poesin in eius familia cultam esse comprobatur exemplo M. Pompei Iunioris. Nonne igitur consentaneum est hunc virum eiusque posteros qui similiter apud imperatores multum auctoritate valebant (cf. p. 4), populares adiuvisse omni modo, si Romam venissent, vel ut eo se conferrent compulisse? Nonne fieri potuit, ut Crinagoras, vir non vulgari ingenio, item eorum liberalitate et humanitate usus Romam provectus eam conditionem vitae nancisceretur, quam supra descripsimus?[2]) Atque si ipsos non adierit, tamen eorum exemplum eum secutum, eorum auctoritate permotum Romam migrasse dicendum erit.

---

[1]) cf. nummos cum epigraphe: *Θεὸς Θεοφάνης Μυτ.* Mionnet. III. p. 47. nr. 108.

[2]) ep. 810 apud Kaibelium si deberetur M. Pompeio Juniori, ad hanc sententiam firmandam non paululum faceret.

Mantisa Variana.

Mantisae loco fusius disserere non pigebit etiam de duobus eis epigrammatis, quorum causa Mommsenus libello, quem saepius iam laudavimus, appendicem de Crinagora adiecit. Ac primum quidem de

epigrammate 33

v. d. assentior eatenus, ut clade quadam a Germanis accepta id excitum esse putem. Profecto egregie et melius quam ex scriptorum narratione, si qui eundem casum rettulerint, hinc elucet, qualis Romae tum fuerit habitus animorum, quam graviter nuntio illo funestissimo concussi sint. Sed si certam occasionem epigrammatis illius ingenium vere poeticum prodentis circumspectamus, non ad cladem Varianam cum Mommseno decurrerimus, sed ad expeditionem *Germanici* anno *769* susceptam (cum *Johnsonio* in Boschiana ed.), qua ex tempestate summa calamitas ac paene pernicies Romanis exorta est. Neque enim translate de populis ad Oceanum habitantibus primum versum accipimus, sed de infesta *Oceani* ipsius vi, cui commode subicitur periculum a Germanis impendens, si Rheno epoto (ἄπαντα) in imperii Romani fines facile penetrare possint. Id autem nihil nociturum esse Romanis, quamdiu fideles esse perseverarent Caesari (*Tiberio*, non Germanico, ut Johnson. dicit). Et recte vaticinatus est Crinagoras; id illustratur Taciti verbis, quibus quam celeriter Romani se collegissent eodem anno, clarissime describit, cum Germanos praedicantes facit (ann. II 25): „invictos et nullis casibus superabiles Romanos, qui *perdita classe*, amissis armis, post constrata equorum virorumque corporibus litora eadem virtute, pari ferocia et velut aucti numero inrupissent.“ Item paulo aliter ac Mommsenus sentio de

epigrammate 24,

quod ad eandem cladem vir doctissimus referri vult. Carmine non exiguis vitiis traditionis implicato, quorum maior quidem pars feliciter a Jacobsio sublata sunt, miles quidam Italicus celebratur, qui fortitudine sua *aquilam* exercitus servavit. Omnium temporum fortissimos heroas poeta invocat, coram quibus facinus bellatoris illius laudaturus est. Quem cum

iaceret ad *Rheni* ripas vulneribus paene confectus atque aquilam exercitui ereptam vidisset a barbaris, exsiluisse rursus ex strage mortuorum et occiso eo, qui illam ferebat, ducibus restituisse. „Huic soli“ sic elegantissime, ut assolet, Grotius vertit, „licuit vincere dum moritur.“ Simile facinus refertur a Floro (II 30) his verbis: „Signa et aquilas duas adhuc barbari possident, tertiam signifer priusquam in manus hostium veniret, evolsit mersamque intra baltei sui latebras gerens in cruenta palude sic latuit.“ Hac Flori narratione commotus v. d., cum alii bello carmen adscribi non posset, non modo simile, sed idem factum ab utroque indicari concludit. In universum sane largiri nobis licet quod Crinagoras celebrat, facinus in pugna Teutoburgiensi commissum esse, etiamsi locorum descriptio ne hoc quidem in epigrammate quadret ad cladem illam. Porro cum versus quintus, quo de una tantum aquila sermo est, ceterae omittuntur, non magnopere faveat ei sententiae, ultimus versus non abhorrere videtur a pugna Variana. Quam quidem intellegere nos ut nihil cogit, ita nihil prohibet magnopere. Flori autem capite in auxilium vocato nova lux certe non affulget Crinagorae carmini. Immo id unum consentiunt, quod uterque aquilam militis virtute ab hostium manibus defensam tradit, in reliquis discrepant quam maxime. Unde apparet, quamvis hoc deneget Mommsenus, ad aliud bellum epigramma revocari posse: res ea, quam ille canit, tanti momenti non erat, quod iam Brodaeus percepit rectissime, ut ab unoquoque illorum temporum scriptore eam relatam esse oporteat. Nos igitur etiamsi Mommseni sententiam probabilitate non carere concedimus, tamen carmini illam pugnam locum *necessario* fecisse diffitemur.[1])

At ut demus plus, quam dandum est, veram esse Mommseni explicationem, quo modo Flori et Crinagorae narrationes conciliari possunt inter se? *Nullo* existimo alio nisi hoc, ut utrumque rem non factam, sed fictam aut rumore saltem exaggeratam referre dicamus. Cui sententiae tres opitulantur causae: primum quod nemo scriptor, a Floro si discesseris, rem

---

[1]) de *re metrica* parum istam opinionem commendante vide p. 40.

tanti, si cladi Varianae tribuatur, momenti neque spernendam fido auctori praesertim Romano commemoravit, immo Dio etiam tertiam aquilam in hostium manus incidisse indicat l. 60 c. 8, quocum l. 57 c. 18 conferendum est; deinde quod Florus omnino incertos auctores secutus esse videtur, ut verba „adhuc barbari possident" ostendunt; tum quod — idque gravissimum — ad eiusdem fabulae exemplum effictum est, quod Silius Italicus bello Punico secundo atque id pugnae ad *lacum Trasimenum* commissae vindicavit; haec enim de Bruttio milite Romano, narrat l. VI

v. 15 Nec tamen adversis fuerat fracta Itala virtus.
v. 25 Inde honor ac sacrae custodia Marte sub omni
Alitis; hinc causam nutrivit gloria leti.
Namque necis certus, captae *prohibere nequiret*
Cum Poenos aquilae, postquam subsidere fata
Viderat et magna pugnam inclinare ruina,
Occulere interdum et terrae mandare parabat.
Sed subitis victus telis labentia membra
Prostravit super atque iniecta morte tegebat.
Verum ubi lux nocte e Stygia miseroque sopore
Reddita, vicini de strage cadaveris hasta
Erigitur soloque vigens conamine late
Stagnantem caede et facilem discedere terram
Ense fodit clausamque aquilae infelicis adorans
Effigiem *palmis languentibus aequat arenis.*
Supremus fessi tenues tum cessit in auras
Halitus et magnam missit sub Tartara mentem.

Quamquam multa variata sunt, tamen non uno nomine haec expositio ceteris consimilis est. Quid veri his fabellis subsit, eruere difficillimum est. Tales vero narratiunculae ab aliis aliter exornatae post maximam quamque victoriam[1]) et cladem exortae libentissimeque exceptae celerrime dissipantur, ut horum quoque temporum memoria luculenter demonstratur.

[1]) *Grotius* (in praefatione) cum hoc epigrammate confert quod Dio (68,14) de equite quodam refert, qui simile viri fortis facinus edidisset.

II.
De Crinagorae elocutione et dialecto.

Justam de elocutione Crinagorae disquisitionem hoc loco exhibere ideo supersedemus, quod in verborum indicem, quem opusculo adiunximus, ut in horreum omnia insigniter dicta referre conati sumus ac simul, cur singularia ea essent, breviter indicavimus. Itaque satis sit hoc in capite in universum pauca de stilo poetae disseruisse. Ac primum id neminem, qui his epigrammatis vacaverit, praeteribit sermonem poetae Mytilenaei colorem *epicum* praeferre in verbis eorumque formis atque in structuris grammaticis.[1]) Quamquam igitur oratione utebatur non insita, sed assumpta, „non ex ore hominum viventium, sed ex libris studio et labore accepta“ (Jacobs. praef. p. XLIII) tamen summa cum sollertia eam in usum suum convertebat; unde profectus recte Bährius (l. l.) colligit poetam diligenti eruditione (et lectione veterum et Alexandrinorum poetarum, cf. epp. 41 et 29) imbutum esse, qua ceteris poetis illorum temporum excelleret perinde atque alia poetica virtute, quam optime vir doctissimus *eine gewisse Gediegenheit seiner Poesie* appellasse mihi videtur. Quae humanitas planissime comparet etiam in eis vocibus, quas novas poeta finxit (28 in 274 versibus) aut nova structura induit aut denique in epico thesauro penitus absconditas carminibus adhibuit et reviviscere iussit. In his grammaticus Mytilenaeus saepius vel felicissime versatus est. Quod studium nova et insignia vocabula versibus inserendi non raro sane fatale fuit poematis ipsis imprimis eis, quae ἀναθηματικά vocantur. Hic quoque saepe „simplici et apertae viae implicatiores calles praetulit“ (Jac. p. LXIX), saepe tam argutus est quam obscurus, ad legendum non venustus, dictione quam usurpat minime expeditus. Id autem commune horum poe-

---

[1]) Sic articulum ex Homerico usu saepe omittit aut *demonstrativa* strativa vi succingit, cuius rei non semper, quae par erat, ratio ducta est, idem de *tmesi* dicendum est frequenter adhibita, haud raro non respecta a viris doctis.

tarum vitium erat, quod Crinagorae magnopere exprobrare non licet. Acerbius igitur quam aequum est Kaibelius in Philodemi editione hunc poetam contemptim „magnae illi rhetorum turbae, stili et artis incuriosae“ annumerat. Quod iudicium eo magis miratus sum, quod observatio ea, unde proficiscitur v. d., Crinagoreis exemplis omnino non fulcitur. Ἠδέ enim particula epica Alexandrinos et politiores poetas semper dicit abstinuisse; nam magnam illam rhetorum turbam, qui scilicet hanc regulam non observabant, se nihil morari; eos numero poetarum eximendos esse. Ut iam dictum est, haec acrior censura ipso eo indicio, quod allegaur, confirmari non potest, quia nusquam apud Crinagoram ἠδέ legitur, nisi forte Kaibelius rationem Jacobsii probat, qui volebat sine causa bis (epp. 42 et 51) eam particulam in textum coniectura invehere. Sane in ep. 6,5 ἰδέ particula legitur, quae in eodem genere ducenda est; sed carmen, ut alio loco demonstrabimus, suppositicium est. Neque maiore successu idem v. d. (Herm. vol. XVII. p. 423) „notum artificium Alexandrinorum, quo praepositionem ad plura substantiva applicandam ultimo nomini adiciunt“, Crinagorae ut aequalibus poetis abiudicat: nam difficilius mihi videtur ep. 34,1 accusativum μόχον ex ἔλθῃ pendere malle quam praepositionem supplere. Immo etiam altero loco (ep. 40,2, cf. notam) eandem structuram Cr. adhibuisse videtur. — Jam priusquam ad dialectum nos convertamus, duas res strictim attingere placet. Ad ep. 48 Geistius annotavit ex lusu, quo poeta verbo Τύχαι et deas et latinum „*fortunas*“ significaret, Crinagoram colligi posse non imperitum fuisse *latinae* linguae. Hoc nemo certe negabit, qui reputaverit non modo cum ceteris Graecis poetis et rhetoribus Romae Crinagorae per longum vitae spatium consuetudinem fuisse, sed etiam cum Romanis. Itaque neutiquam mirum iudicarem, si latinam orationem hic illic ad Crinagorae sermonem conformandum aliquid contulisse appareret. Huius autem rei vestigium exstat revera et in illo epigrammate et in epp. 4 et 5, ubi ἀπὸ θυμοῦ πλείονος et ἀπ' οὐκ ὀλίγης φρενός latinam phrasin „*ex animo*“ reddunt.[1]) Quibus indiciis

[1]) consilio ep. 37,3 reticui, ubi θάνατος pro *corpore* item ac lati-

fretus non dubito Heckeri coniecturam ὁ πᾶς ἐπὶ σοί (cf. ep. 1,6) in epigrammatis 5 versum sextum inferre, qua quidem latinum *totus tuus* egregie refertur. — Utique vero latinus sermo maiorem vim habebat quam *patria* dialectus, cuius unicum vestigium deprehenditur in ep. 36,7: τερένης, quam Aeolicam formam recenset grammaticus quidam (Cram. An. Ox. I, 413; cf. Bergk. ad Alcaei fr. 61: τερένας ἄνθος ὀπώρας) his verbis: πῶς ἡ τέρενα εἴρηκεν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἡ γενικὴ τέρενος, καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ τέρενος, ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Αἰολικῶς.[1])

His expositis redeamus ad id unde digressi sumus, ad epicum sermonem, quocum concinere diximus *dialectum epicam.* Eam non aliis formis Crinagoram temperasse primum hoc loco monendum est. Qua aequalitate, ut consensu indicaverunt Baehrius et Geistius, mirum quantum ceteris Anthologiae poetis excellit. Haec quoque virtus ex diligenti, qua imbutus erat, eruditione manasse videtur. Nam plerique poetae „in hac re aurium iudicio plus aliquanto quam severis grammaticorum praeceptis tribuerunt atque diversarum dialectorum formis callide coniunctis caverunt, ne aut crebra eorundem sonorum iteratione aures onerarentur, aut dorico πλατειασμῷ elegiaci numeri nimium gravarentur, aut mollioribis ionismi formis nimium enervarentur." (Jac. p. XLV) Certum igitur consilium secuti epicae dialecto doricas formas inserebant poetae atque ex contrario. Hac vero ratione ea carmina destituta sunt, quorum epica species turbatur, si vel una attica aut dorica forma immiscetur, praesertim in eo poeta, qui ceteroquin summa constantia[2]) atque arte quadam epicum colorem sectatus est.

---

num *mors* (vide supra „iniecta morte tegebat", Prop.: „mors mea nixa toro") adhibitum est; nam ep. spurium duco. De *Σκυλοφόρος* = *Feretrius* (ep. 11) cf. caput quartum.

[1]) Vide R. Meister *Die griech. Dial.* I p. 147.

[2]) Uni epigrammati 20, quod *suppositum* esse credit Geistius, exceptionem dedi, cum duae quae ibi leguntur formae doricae: *κἠγώ*, *ἀγητῆρσιν* consulto propter bucolicam carminis indolem quaesitae esse videantur.

Proximum igitur est, ut quae ex illa ratione correctiones flagitentur, in unum componam:

1) ep. 8,5, ubi suo iure Geistius pro ἐκυρά ἐκυρή restituendum arbitratur.

2) ep. 14,6 Κριναγόρου in cod. legitur. Hic exitus ab Crinagorae sermone abhorret, cum alibi semper eos genitivos in εω desinentes conformaverit: ep. 9,6 Ἑρμέω; 25,3 Νικίεω; 36,1 Ἀράξεω. Praeterea poeta se ipse Κριναγόρης (ep. 10,4; 5,6), in quinto casu Κριναγόρη (ep. 2,2) recte appellavit. Quod vero in epigrammate subditivo 16,7 Εὐνικίδαο legitur, inde id probatur luculenter imitatorem non legisse in epigrammate vere Crinagoreo 17,5 Εὐνιδίκου, ut nos, sed Εὐνικίδεω. Jam ut ad ep. 14,6 revertamur, Κριναγόρου eo in textum irrepsit, quod scriba paulo ante in lemmate legerat (non exaraverat, cf. apparatum crit.) eandem formam. Quamobrem poetae reddamus, quod ipsissimum est, rectam nominis formam Κριναγόρεω.

3) Saepius crasis a scribis in pravum detorta est, sed epicam rationem Crinagoram ascivisse Planudes testis est, qui ep. 47,5 recte servavit κἀν. Ad hoc exemplum cetera correximus.

In horum versuum communionem addendi etiam sunt:

4) ep. 32,2, ubi εὕραο corrigo in εὕρεο, ut recte traditur 27,5 μετέρχεο; 43,5 λάβεο (non λάβεν); 44,3 ῥύεο.

5) ep. 3,1, ubi cod. ἐν αγκάς, editores ἐνέγκας, Heckerus ἐνεγκών exhibent, scribe ἐνείκας, item ἐνεικάμενος 1,4 et 29,4.

6) ep. 40,1 P: τέτταρσι, quod Pors. in τετόρεσσι, nos in τέσσαρσι correximus.

7) Cum ep. 29,4 κάλλευς P praebeat, 17,7 κακοσκήνευς cum alibi *semper* formas horum nominum non contractas praeoptaverit poeta, etiam ep. 2,2 λέχευς pro λέχους scribendum esse iudicavi.

8) ep. 42,4: ὄψει P, corrigo ὄψῃ, cf. notam.[1])

---

[1]) Nonnulla quae ad elocutionem poetae spectant, etiam in proximis capitibus tangemus.

III.

De re metrica Crinagorae.[1])

A. De pentametro nonnulla.

1. Acute Kaibelius[2]) animadvertit epigrammatographos meliores quidem maximam operam, curiosissimum studium in versibus quam venustissime concinnandis collocasse, ut tamen lectores potius eos placere persentiscerent, quam cur placerent. Quamobrem si in arcana artis eorum nos insinuare vellemus, opus esse acerrime in versuum indolem, singularum sedium rationem inquirere, itaque regulas, quibus poetae adstricti essent, patefacere. Proficiscitur vero v. d. a Callimacho, „omnium politissimo et accuratissimo numerorum artifice," cuius hexametri sedatiore ingressu exorsi eundo tamquam crescentes summa celeritate exitum peterent. Pentametri autem naturam ita tulisse, ut, ne cursu solutiore praecipitarentur numeri prioris partis — nam altera non potuit nisi dactylica esse — crebriores essent duo spondei vel singuli spondei dactylique (ss vel ds, rarior forma sd videtur esse sec. Hultgrenum) quam bini dactyli, quos rarissime ille sibi indulsisset. Tam severas leges poeta Mytilenaeus in parte certe epigrammatum non sibi scripsit; inveniuntur enim in centum triginta septem pentametris versus spondeis carentes septendecim[3]), quos quidem semper eum incisionibus mollivisse notandum est sicut

---

[1]) Adhibui ad has quaestiones praeter *Jacobsii* de hiatu disputationem (in Addendis ad praefationem, vol. III. p. XIX sqq) et *Hermanni* „Epici versus historiam" (Orph. p. 687 sqq.) haec vv. dd. scripta:
3. *Kaibelii* Observationes critt. in A. G. (Comm. phill. in hon. Mommseni. p. 326 sqq.)
4. *Eiusdem* Philodemi Gad. epigrr. (Index Gryph. 1885).
5. *G. Meyeri* Zur Gesch. d. griech. u. lat. Hexameters (Acta Acad. Bav. 1884).
6. *Fr. Benekii* Beiträge z. Metrik d. Alexandriner. Progr. 1883. Bochum.
7. *Hultgrenii* Observatt. metrr. in poetas elegiacos. Lps. 1871. Progr.

[2]) In commentatione tertio loco recensita.

[3]) Nullum fere exemplum in *posterioris* aetatis epigrammatis exstat.

σκῆπτρα καὶ αἱ βάσιλέων; σὸς δὲ νέκυς φαφαρῇ (ep. 23. ca. a. 724 scriptum). Nam si una tantum caesura inciditur prior pentametri pars, ut hoc schema exsistat: ⏑́ ⏑,⏑ ⏑́ ⏑⏑ ', iam initio versum nimis praecipitari et miserrimos numeros prodire quivis persentit. Et profecto non modo a Meleagreae, sed etiam a Philippicae coronae poetis illam formam diligentissime evitatam esse cognovimus nuper, cum hanc rem anquirebamus. Nam apud *Callimachum* nullum exemplum inveni; *Leonidas Tar.* (95 epp. in Brunckii Anth. Gr.[1]) recensentur) duo exhibet: 59,4; 91,10 (A. P. VII 67; VII 295.); *Ant. Sidonius* (350 disticha cum Meyero respicimus) quattuor, ex quibus duo in nominibus propriis: 12(?),2 (A. P. VI 10); 18(?),6 (A. P. VI 115.); 34(?),6 (A. Pl. 176); 68,4. (A. P. VII 6) — ultimum exemplum tantum certum est; *Meleager* (128 epp.) tria: 11,4 (A. P. XII 56); 38,2 (ib. 110); 112,6 (VII 195). *Antipatri Thessalonicensis*, cuius duodeseptuaginta epigrammata apud Brunckium leguntur, unum illius schematis invenimus exemplum: 20,6 (A. P. IX 297) πρῶτος ἀνερχομένῳ, quae verba non arte coniungenda sunt, ut in ceteris exemplis; unum in *Philippi* epigrammatis elegiacis undequadraginta: 7,2 (A. P. VI 99): Πᾶνα φιλοξενίδης, cui versui nominibus propriis satis excusationis praebetur; unum in *Antiphili* Byzantini carminibus quinque et quadraginta: 33,3 (A. P. VII 622.): σχοῖνον ἀνελκομένῳ, quorum verborum prius ad versum antecedentem spectat; duo obviam fiunt in *Leonidae* Alexandrini epigrammatis quadraginta tribus: 43,2 (A. P. VII 548 n. pr.) et 35,4 (A. P. IX 354): θνήξοιμ', ἀπωσάμενος — unum praeterea in *Parmenionis* Macedonis quindecim, duo in *Diodori* Sardiani sedecim, unum in *Apollonidae* Smyrnaei undetriginta epigrammatis legitur eiusmodi pentametri exemplum; ne unum quidem praestant in carminibus, quae Brunckii recensionem experta sunt, *Alpheus* Mytil. (11); *Philodemus*

---

[1]) Commodo nostro nos ea editione usos esse ingenue profitemur; sed nemo postulare potest, ut singula epigrammata ex Anth. Pal. operose excerpamus. Omnia igitur praestare non possum; fortasse futurus Anth. editor aliquo modo illi incommodo subveniet.

(34); *Bianor* (19); Lollius *Bassus* (11); *Antiphanes* Macedo (9); *Automedon* (11); *Addaeus* (10); *Maecius* (11); Marcus *Argentarius* (33); *Statyllius* Flaccus (12). Ad Crinagoram iam nos convertamus, qui bis in centum triginta septem pentametris illam libertatem sibi sumpsit:

ep. 9,6: ἱερὰ τ'ἀγρευταῖσι γερανδρύου ἀρκεύθοιο
πρέμνα, λιθηλογέες θ' Ἑρμέω ἱδρύσιες,

ubi duo verba initialia ad diversa distichi membra pertinent, alterum ad hexametrum, alterum ad pentametrum, et ep. 24, ubi v. 6 vox ἀρηϊφάτων memoria Homerica orta talem pentametrum effecit simulque ei satisfactionem conciliavit. — In aperto igitur est hunc poetam ut ceteros epigrammatarios tali verborum consociatione, qua versus numeri confringuntur, diligenter abstinuisse neque licere coniecturis vel falsa potius litterarum, quae traditae sunt, compositione[1]) ei hanc licentiam obtrudere. Sed tamen hoc factum est a vv. dd., qui ep. 3,4 traditam scripturam θῆκεν ὁμωνυμίῃ commutarunt in θῆκεν ὁμωνύμιος παῖς πατρὸς Ἀντιφάνης. Filium significaturus est Cr. patri cognominem, quod enuntiare potuit simpliciter sic: πατρὸς τοὔνομ' ἔχων, vel οὗ πατρὸς ὁμώνυμος (υἱός) vel πατρὸς ἔχων ὄνομα, ut in inscriptionibus nonnullis institutum est, vel ut Anyte A. P. VI 153: Κλειτόριος, γενέτᾳ ταὐτὸ λαχὼν ὄνομα vel ut Ant. Sid. ib. 206,9: πατρὸς Ἀριστοτέλους συνομώνυμος. Cui apertiori viae Cr. ut saepe implicatam praeoptavit studio, quod supra adumbravimus, commotus versus rarioribus vocibus distinguendi. Ex eo enim numero poetis est ὁμωνυμίη,[2]) quod verbum etiam in ep. 18,2 occurrit. Quaerendum igitur est, nonne hoc loco illud vocabulum poetae recta traditione vindicetur. Mihi quidem dubium non videtur esse, quin ὁμωνυμίῃ solum nulla praepositione addita idoneum sensum suppeditet, siquidem παῖς nulla re in textum irrepsit nisi patris mentione, quod idem evenit in Aesch. Agam. v. 315, ubi, ut nuper me

---

[1]) Hoc nescio an inscius vitarit Meinekius, cum A. P. VI 298,6 (item atque VI 293,2) rectissime scriberet: *σκῦλ' ἀπὸ Σωχάρεος*.

[2]) Est terminus Aristotelicus notissimus cf. Indicem Bonitzii s. v.; „ergo fortasse ex scholarum usu arripuit ludi magister“ (Dielsius).

docuit Vahlenus, παῖδες, per se ipsum non necessarium, tamen ad sententiam complendam et ampliandam voci γερόντων additum est. Quae cum ita se habeant, sensus eorum verborum, quae codex exhibet, non flagitat correctionem, flagitat autem metrum. Nam si θῆκεν ὁμωνυμίῃ legimus, molesta ea bisyllabi et quinquesyllabi coniunctio oritur. Immo tria verba in traditione oblitescunt: θῆκ' ἐν ὁμωνυμίῃ, ut iam Boissonadio placuit, quamquam non recte interpretatus est „θῆκεν Ἀ., παῖς ὢν ἐν ὁμωνυμίῃ πατρός", immo ἐν ὁμωνυμίῃ continuo cum πατρὸς copulandum est, cum verbum, quod est παῖς, non nisi ut πατρός contrarium esset, poeta interposuit. Itaque vv. dd. conamina, ὁμωνύμιος Jacobsii vel ὁμωνυμίου Heckeri, non modo sensu non postulantur, sed etiam metricae legi refragantur, quandoquidem adi. ὁμωνύμιος artissime cum θῆκεν coniungendum licentiam excusaturo nullam latebram praebet.

2. Meyerus disputatione sua (cf. p. 28, adn. 1,5) optime de re metrica meritus est, cum multas leges adhuc incognitas, sed severe ab poetis Alexandrinis observatas aperuit. In eis de pentametro quoque regula quaedam maximi momenti detecta multisque exemplis illustrata est. Nam primus Meyerus ostendit non licere priorem pentametri partem exire in verbum *iambicum*, quod vix par esset caesurae versus gravissimae. Callimachus, ut hoc uno exemplo utar, in 205 pentametros duos intulit illum in modum conformatos; uterque autem satis excusatur, alter nomine proprio (A. P. VII 89, 16 Δίων, quae lectio etiam hinc stabilitur), alter (V 6,2 φίλον) rhetorico quodam consilio. Non minus severe eandem regulam observavit Crinagoras, quippe qui in centum triginta septem pentametris nullum illius formae admisit, si excipias ep. 45,8: νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται et ep. 19,2: Μήνη, πένθος ἑὸν νυκτὶ καλυψαμένη. Quamvis libenter haec laesae regulae exempla Crinagorae largiremur, tamen in priore versu verisimilius est iambicum exitum scribae deberi, qui ex v. 5: ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς ἐρίζων temere ultimum interpolavit, praesertim cum sic epigramma pentametro spondeo carente liberetur. Alter autem pentameter ideo notabilis est, quod si vera esset Geistii et Woltersii coniectura, in epigrammate

legeretur a. 750 scripto. Nos nimirum in contrariam partem ratiocinamur. — Unum legis violatae exemplum exhibet — id quod memorabile est — id carmen, quod iamdudum aliis de causis (cf. caput quartum) suppositum esse existimaveramus, 37,6 ἀθρήσας, τί πλέον φειδομένῳ βιότου. Neque modo idcirco exceptio notatu digna est, quod in insiticio epigrammate legitur, sed etiam aliam ob rem. *Antiphilus* enim, cui Planudes iure epigramma inscripsit, illius legis omnino respectum *non* habuit, nam in quadraginta quinque epigrammatis non minus *duodecies* eam laesit. Hac observatione Planudi fidem augeri magnopere diserte monere vix opus erit.

B. De hexametro.

1. De hexametri osteologia[1]) et singulorum pedum indole.

Inter sedecim, quae concinnari possunt, hexametri formas (quintum et sextum pedes non respicimus consilio), Crinagoras non aliter ac ceteri poetae maxime favit his schematis:

dsdd (triginta versus),
dddd (duodeviginti),
sddd (tres et viginti),
ssdd (quindecim).

Neque tamen consistebat intra ea, sed ex sedecim illis omnino *quattuordecim* in usum suum contulit; semel etiam rarissima forma sdss usus est in ep. 33,1: Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλήμμυραν ἐγείρῃ, ubi spondeis cumulatis sensum optime adaptasse mihi videtur. Non minus rara est ea forma, quae ep. 8,1 usu venit: dsss (Ἥρη, Ἐληθυιῶν μήτηρ, Ἥρη τε τελείη). Ibi quoque sensus clare externa forma illustratur, cum sollemniter Hera invocetur. — In hoc versu caesuram *seminonariam*: Ἥρη, τε τελείη spondeus antecedit, sed hoc licet. Contra illicitus est spondeus *diaeresi* succinctus, ut *bucolica* caesura inse-

[1]) „Osteologiam eam disciplinam metricam Dobrischius („Ein statistischer Versuch über die Formen des lat. Hex.“ 1861) apte appellat, qua singulorum pedum ratione habita, quomodo dactyli spondeos et hi illos excipiant et quantus utrorumque numerus sit, exacto iudicio examinatur“ Hultgren. l. l.

quatur. Tales versus Crinagoram non conformasse non mirum est, magis mirum neque exiguae artis indicium, quod ante bucolicam caesuram diligentissime omnem spondeum declinavit, id quod ne Callimachum quidem tam severe instituisse Meyerus testis est. Unum exemplum obstat, quo si codici fidem adiungere licet, eam legem exuit Crinagoras: ep. 29,1 λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε. Sed in promptu est addita una hasta (ἐνὶ) normae satisfacere.[1])

Hoc de osteologia hexametri imprimis disputandum erat; iam nonnulla tractemus, quae cum hoc et insequenti capite coniunctionem habent et facillime ad caesuras disceptandas aditum nobis parient. Initium vero apte sumere possumus a *primo* Iliadis versu: Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, quem quidem non omnes scient tres ob causas displicere debuisse posteriorum temporum poetis politioribus. Hi enim primum non secunda in sede dactylicum aut trochaicum ponunt verbum, quod in prima incipit, ut ἄειδε et versu quinto οἰωνοῖσι. Eam legem, quae ut Homero ita Hesiodo et subsequentibus poetis ignota erat, ab Alexandrinis, fortasse a *Callimacho* ipso, profectam esse Meyerus merito autumat. Hic enim in 1147 hexametris bis tantum eam violavit, qua severitate metrica Leonidam Tarentinum, Antipatrum Sidonium, alios in imitationem suam traxit (vide Meyeri observationes). His adiungendus est etiam *Crinagoras*, qui in centum triginta septem hexametris bis regulam migravit idque in uno eodemque epigrammate 18: v. 1 Ἠρνήσαντο καὶ ἄλλαι et v. 3 κληθείητε καὶ ὕμμες; at statim liquet hanc non esse veram exceptionem, immo rhetorico consilio, quod vel ex compari verborum positione apparet, duo exempla deberi. — Deinde in primi

---

[1]) Haud secus Crinagoras ut vel ei poetae qui alioquin laxiorem metricam rationem sequuntur (cf. Herm. Orph. p. 692 sqq.) vocabulum evitabat prima quarti pedis syllaba brevi finitum, unde elucet foede deformasse Boissonadium et Bothium et qui eis temere credidit Duebnerum primum versum epigrammatis 27, cum conicerent: *Ἄχρι τεῦ, ἆ δείλαιε, κεναῖσιν ἐπ' ἐλπίσι θυμέ;* scriptura *ἐπ' ἐλπίσι* (P) minime sollicitanda erat tali coniectura, quae omnibus regulis metricis repugnet (cf. p. 40).

Iliadis libri versu primo offendendum erat Alexandrinis, quod caesura semiquinaria exitu vocis iambicae θεά efficitur, quae primariae hexametri caesurae non minus impar est quam caesurae pentametri. Quo factum est, ut *Callimachus*, quem hanc quoque legem epico versui scripsisse Meyerus suspicatur, in 1147 hexametris ter decies, *Antipater* Sid. in 350 hexametris quater — haec quidem exempla certa sunt — iambum illi sedi insererent. Neque minus diligenter eum cavit *Crinagoras*, cum bis tantum regulam violaret ep. 34,5: οὐδὲ πέριξ et 20,5: τοιγὰρ ἔδυν. — Tertium autem, quod in Iliadis versu Alexandrinis arridere non potuisse Meyerus dicit, in ea re cernitur, quod caesurae et semiquinaria post θεά et seminonaria post Πηληϊάδεω in uno versu coniunctim positae sunt. Quam licentiam bis admisit *Callimachus*, nusquam *Leonidas* Tar. et uterque *Antipater*. *Crinagorae* duo laesae legis exempla leguntur: ep. 8,1, ubi quidem nomini proprio Ἥρη tam arte adhaeret enclitica τε, ut unius vocis instar sint, alterum in ep. 36,3, qui versus male traditus est, sed ἔπι cum antecedenti vocabulo in unum coire videtur. — Jam ut quae adhuc disputavimus, paucis complectar, Crinagoras in his Alexandrinorum regulis observandis unus omnium religiosissime versatus est summaque cum sollertia; unde coniecturam facere licet, quam frequenti et diligenti illorum carminum lectione[1]) imbutus sit. Atque ne quis *casui* eas, quas Meyerum secutus exhibui observationes metricas attribuat, recognoscat velim cum viro illo doctissimo Theocriti idyllia I, II, XI, XV, quorum in 545 hexametris primam legem undecies, secundam *tricies quinquies*, tertiam duodevicies violatas esse inveniet. — At res, quam ultimo loco persecuti sumus, iam propius accedit ad id caput, quod nunc tractaturi sumus

2. De caesuris hexametri.

Notum est nostra aetate controversiam ortam esse inter vv. dd., quae legitima esset Alexandrinorum caesura, bucolica

---

[1]) Vereor paene, ne putidum sit denuo monere illius studii residuum etiam exstare in ep. 41, minus certum in ep. 29 (cf. caput quartum).

an una ex tertii pedis incisionibus. Alii illam, alii has eo nomine nuncupaverunt. Sed utut est, nemo negabit primam legem Alexandrinos ut ceteros poetas sibi statuisse eam, ut *tertius* pes distingueretur incisionibus, praeterea eos maxime bucolicae caesurae favisse, quamquam haec nusquam *necessaria* esset. Etenim, ut recte vidit Meyerus, non oportebat caesuram semiquinariam una bucolica sublevari, cum *semiseptenaria* idem effici posset. Idem fere de Callimacho Kaibelius (l. l.) exponit, nisi quod hic vir doctissimus semper a bucolica caesura, non, ut par erat, a *tertii* pedis incisionibus proficiscitur, neque semiseptenaria non minus quam bucolica caesura penthemimerem fulciri posse perspexit. Attamen verum aliquatenus sensit, cum de Callimachi caesuris haec disputavit: „Penthemimere sola rarissime se continuit, cuius in epigrammatis nullum, pauca sunt in hymnis exempla neque ea subtili quodam artificio destituta. Ubique enim anapaestos subiungit, spondeum numquam nisi anaphora quaesitum“, ut bucolica caesura neglecta haec tantum forma evadat: –,⏑⏑–,. Contra Meyerus non tales anapaestos, sed caesuram semiseptenariam solam requiri dicit, etsi fortasse ipse concedet illis venustiorem speciem conciliari hexametris ea caesura distentis, quam si spondeus semiquinariam excipiat: –, – –,. Iam ad Crinagorae epigrammata animum attendentes facile percipiemus etiam caesuris quam elegantissime conformandis eum enixe operam dedisse. Recensuimus eius hexametros centum triginta septem, ex quibus octoginta unus incisione κατὰ τρίτον τροχαῖον ita succincti sunt, ut sex et quadraginta simul bucolica incidantur; quinquaginta sex semiquinariam exhibent caesuram, ex quibus *novem* tantummodo carent caesura bucolica. Omnes igitur hexametri Crinagorae in tertio pede singulas incisiones praebent, simul bucolicas caesuras, si omnes computamus, *nonaginta tres,* unde cognoscas etiam Crinagoram hanc caesuram (secundariam) in deliciis habuisse. Iam ad illos versus novem nos convertamus, qui penthemimere distenti bucolica caesura vacant. Sunt hi:

1. ep. 8,1: Ἥρη, Ἐληθυιῶν μήτηρ, Ἥρη τε τελέιη;
2. ep. 33,1: Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλήμυραν ἐγείρῃ, quibus

de versibus iam antea dictum est; adde utrumque semiseptenaria distinctum esse a Crinagora.

3. ep. 41,3: ἀείδει δ' Ἑκάλης τε „Φιλοξείνοιο καλιήν";
4. ep. 42,1: Νῆσον τήν, εἴ καί με περιγράψαντες ἔχουσιν;
5. ep. 34,5: οἷσι γὰρ οὐδὲ πέριξ δρυτόμοι ἀπεφαιδρύναντο;
6. ep. 36,3: χαῖται δ' — οὐ μήλοις ἅτε που μαλακοὶ ἔπι μάλλοι —;
7. ep. 22,3: ἥρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη· τί πρόωρον ἐφιεῖς;
8. ep. 23,5: ὀθνεῖοι καμάτους τοὺς σοὺς διεμοιρήσαντο;
9. ep. 18,5: παιδὶ γάρ, ὃν τύμβῳ δίης ὑπεθήκατε βώλου.

Tertium et quartum exemplum omittere debebam, siquidem voculis τε et με adhaerentibus caesura κ. τρ. τροχ. efficitur. In quinto, sexto, septimo exemplo offendere non potes, cum egregie molliantur anapaestis. Qua medela destituti leguntur soli ei hexametri, qui postremi recensiti sunt, ut tamen semiseptenaria caesura neuter careat. Atque etiamsi facillimum sit anapaestum in octavum hexametrum (ep. 23,5) inferre inverso verborum καμάτους τοὺς σοὺς ordine (scribere enim licet τοὺς σοὺς καμάτους, quod sensui non repugnat), tamen coniectura satius est abstinere, cum hoc carmen inter priora Crinagorea locum habeat. Aliter statuimus de ep. 18,5. Primum non praetermittere licet hoc epigramma, ad quod hexameter pertinet, referendum esse inter ea, quae venusta quadam incisionum arte exsplendescunt, sepulcralia illa quidem maximam partem. Excepto enim hoc ipso versu quinto omnes hexametri pari modo inciduntur et trochaica et bucolica caesuris. Idem observatur in epp. 15 et 1, quod falso inter erotica legitur; in ep. 14 autem omnes hexametri distinguuntur incisionibus semiquinaria et bucolica, quod idem cadit in epp. 39, 48, 49. Quo magis admirandum est carmen 18, quod alioquin haud inconcinne conditum est, hunc versum tam scabrum, tam non expolitum continere παιδὶ γάρ, ὃν τύμβῳ δίης ὑπεθήκατε βώλου, etiam exitu recedentem a politorum hexametrorum forma (cf. Kaibelii Philodemum). Alterum accedit idque non parvi taxandum. Iure enim Heckerus[1])

[1]) Idem v. d. et — quod nescivit — iam antea Geistius versu quarto proposuit Ὀξείαις, quod commendatur v. 7., ubi terra *σηματόεσσα*

monet epitheto σημᾳτόεσσα v. 7 (quo terra naufragorum sepulcris impleta dicitur) non convenire verba δίης βώλου v. 5. Praeterea durissime et vix recte dici Erotides tumulo terrae fecundae supposuisse puerum. Quare sibi persuasit hic nomina oblitterata esse domini, qui puerum sepeliendum curasset. Et lenissime se restituere arbitratur ὑπεθήκατο Βώλου, sed quo nomine filius Boli dictus fuerit, se ex δίης non posse elicere. Haec non suo iure asseverat v. d., cum insulae compellatae quasi homines ipsae puerum glebae suae (*pronomen* aegre sane desideramus) supposuisse dici possint, ut in titulo *Mytilenis* reperto (329 Kaib.), in quo uno eadem phrasis legitur, de Balbo dicitur: Τὴν κύνα Λεσβιακῇ βώλῳ ὑπεθήκατο Βάλβος. Itaque neque in nomine domini oblitterato offendo, neque in dictione singulari, sed in adiectivo solo δίης, cuius loco aliud exspectamus anapaestica mensura praeditum et offensione sensus vacuum. Cui desiderio Herwerdeni v. d. coniectura (Mnem. n. s. vol. XIV,4) tam egregie, tam simpliciter subvenit, ut nihil supra possit; ille enim ι littera post ω geminata[1]) scribit: παιδὶ γάρ, ὃν τύμβῳ ἰδίης ὑπεθήκατο βώλου. „Perfrequens est apud sequiores praesertim hic adi. ἴδιος usus, ut ponatur pro pronomine possessivo. Sententia: Puero enim quem vos propriae (vestrae) glebae tumulo supposuistis, nomen atque formam ipse dedit Amor.“

---

vocatur. Nam revera has maris Ionii insulas infames fuisse naufragiis apparet ex *Antipatri Thess.* ep. VII 639: *τί Κυκλάδας ἢ στενὸν Ἕλλης κῦμα καὶ Ὀξείας ἠλεὰ μεμφόμεθα;* Itaque hanc coniecturam speciosam et ingeniosam haud cunctanter in textu reponerem, nisi obstare videretur *Strabo* [l. 8 p. 351 ad 0,298 *ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν*] *Θοὰς δὲ εἴρηκε τὰς Ὀξείας, τῶν Ἐχινάδων δ' εἰσὶν αὗται κτλ.* et l. 10 p. 459: *καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς Θοὰς εἶπε.* Cum fieri non possit, ut, si modo insulae iam permutarant nomen, sic luserit poeta, Menippi amicus, aut suo Marte Homeri versum ita interpretatus est Strabo aut utroque loco *θοάς adjectivi* vicem idem obtinere voluerat non n. pr., aut cum Jacobsio scribere oportet: *ἐσσεῖται.* Controversiam transigant geographiae antiquae peritiores, nos interea inclinamus maxime ad sententiam medio loco propositam (v. notam).

[1]) Scriba etiam primum ι omisit.

Quam coniecturam si merito approbavimus, Crinagoras haud aliter ac ceteri poetae tersiores aut trochaicam caesuram bucolica saepissime vel potius plerumque assumpta ad hexametros adhibuit aut semiquinariam vel adiuncta bucolica caesura vel (rarissime) ita in versus intulit, ut anapaestus, nusquam fere spondeus, incisionem exciperet; saepius autem, uti diximus, omnes eiusdem epigrammatis hexametros eisdem caesuris exquisita quadam arte distinxit.

C. Prosodiaca.

1. De atticis correptionibus.

G. Hermannus, ubi epici versus historiam exponit, quamquam (p. 764. l. l.) iure cavendum esse dicit, ne multa quae excusari vulgo solerent, apud poetas elegiacos critici patienter ferrent, tamen si correptionum brevium syllabarum ante mutam cum liquida ratio haberetur, ipse concedit has aliquanto magis ab epigrammatariis praecipue quam ab epicis usurpari. Neque vero hoc esse cur miraremur, cum et brevia fere essent ista carmina et gravitate cederent epicis. Crinagoras undecies hanc licentiam sibi indulsit, nam duo exempla (ep. 45,3: Καίσαρα κλεινόν et 3,2: οἷα Προμηθείης) nominibus propriis excusantur. Cetera haec sunt:

ep. 1,1: τί σε πρῶτον; 2,4: οὐχ ὕπνον; 3,4: παῖς πατρὸς; 5,1: ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον; 7,6: ἄγοιτε τριχός; 9,4: λέλογχε πέτρης; 19,1: ἤχλυσεν ἀκρέσπερος; 22,3: τί πρόωρον; 30,3: κατασπασθεῖσα κλύδωνι; 42,4: κάρπιμον ἀκροδρύου; 43,2: ἄπειμι χρόνον. Nusquam igitur in eis carminibus, quae posteriori Crinagorae aetati attribuimus, haec libertas usu venit. Nam quae invenitur in ep. 19,1, ut huic sententiae non adversatur, ita Geistii (Woltersii) non opitulatur. Contra quae leguntur in epp. 42 et 43 correptiones, cum nostra de tempore, quo ortae sint, opinione concinunt. Invitis membranis *Emperius* (Opuscula, in Adversariis ad Brunckii Analecta) in ep. 20,4 ἥ με πικρῇ coniciens hanc libertatem intulit neque alia ratione Jacobsius, cum ep. 24,2: ἔργα κρατεῖ, ep. 47,1: ἀεί σοι ἑδραῖος suspicatus est. Correctionibus exiguus ille correptionum numerus non erat augendus.

2. De hiatibus.

Multo minorem diligentiam quam in eis, quas adhuc adumbravimus, rebus Crinagoras in hiatibus vel evitandis vel adhibendis collocasse videtur, quod sane ut memorabile ita explicatu difficile est. Namque permagnus hiatuum numerus non modo legitimorum, sed etiam rariorum in ducentis septuaginta quattuor versibus Crinagoreis deprehenditur, quos in partes ab Jacobsio (l. l.) propositas distribuere haud ab re sit. Primos igitur recensebo ex hiatibus in longis syllabis obviis eos, qui ex interiectionis cum nomine concursu orti sunt. Ecce exempla ipsa: ep. 22,3: ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη; 32,1: ὦ ἐλεεινή. — Ex longae vocalis cum praepositione concursu, quae quidem in duobus exemplis extremis in anastrophe posita est, nati sunt hi hiatus: ep. 12,3: σῇ ἐπὶ μειδήσαντα (Jac. γ' inculcat; cf. notam); 14,5: κεῖμαι δ' ἐν ξείνῃ ὑπὸ χερμάδι; 23,3: ἢ ἐπὶ Νείλῳ; 30,5: πενίῃ ἀπελύσατο; 34,5: δρυτόμοι ἀπεφαιδρύναντο; 36,3: μαλακοὶ ἔπι μαλλοί; 36,5: τριτοκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος[1]); 42,5: καὶ ὑπὸ μαίρῃ;[1]) 46,3: διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ; 21,1: μόρῳ ἔπι; 42,8: τῷ ἔπ' ἐωρίσθην. — Unum exemplum n. pr. excusatur: ep. 46,1: μεγάλου Ἐνοσίχθονος. — Homeri auctoritas (sic Jac.) tuetur hos hiatus: ep. 25,1: μὴ εἴπῃς; 39,6: ἢ ἀγαθόν. — Contra qui extra hos ordines inveniuntur hiatus ab Jacobsio aliisque temptati sunt: ep. 1,5: Πρώτη σοὶ ὄνομ' ἔσκεν, ubi v. d. cum Hermanno γ' interposuit; 19, 1: καὶ δ' αὐτὴ ἤγλυσεν, quod antea mutatum Jac. in notis servandum esse dicit; δ' intericcimus ob aliam causam (cf. notam); 26,1: ἐπεὶ ἐφράσσατο, hoc enim cod. praebet, non ἐπεὶ τ'; 33,5: καὶ ἱεραὶ, Jac. ipse de coniectura sua: καὶ ῥ' ἱεραὶ dubitavit (cf. notam); 47,1: Εἰ καί σοι ἑδραῖος, quem hiatum transpositione effugere vult Jac., sed ita, ut ex fumo in ignem iverit (cf. p. 38); 51,5: καὶ ὁπόσαι τμηθέντος, quem hiatum exuebat idem v. d. ῥ' particula rursus arcessita.

Nos omnes horum versuum *ceteroquin minime corruptorum* correctiones abiciendas esse et Crinagoram in hac re non ad

---

[1]) frustra alter ab Hermanno (*τριτόκει᾽ ἀνά*), ab Jacobsio alter (*ἠδ' ὑπὸ* cf. p. 25) sublatus est.

Alexandrinorum, sed ad unum Homeri usum se applicasse arbitramur.[1])

Eo autem hiatu, qui ex .brevium syllabarum concursu originem ducit, poeta plane abstinuit, nam quod ep. 27,1 legitur in Pl.: κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι (ἐπ' ἐλπ. P), aptissime sic mutamus et emendamus, ut cum Jacobsio ἔτ' praepositioni praemittamus, quae particula omissa est etiam ep. 3,3: ἄεθλον ἔτ' ἐκ χερός.

3. De elisionibus.

Poetas posteriores in elisionibus usurpandis parcissimos fuisse et, si evitari non poterant, in eis quam maxime molliendis multam operam consumpsisse nemo est quin sciat. Id de Callimacho probe ostendit Benekius l. l. Hic poeta in epigrammatis (140 hexametros B. recognovit) quinquaginta tres elisiones admisit, sed praeter perpaucas non nisi in nominibus propriis, numeralibus, particulis, interiectionibus, pronominibus, quae *libera vocabula* Hilbergius nominat, abstinuit praeterea[2]) elisionibus fere post caesuras semiquinariam et trochaicam tertii et quarti pedis. Haud aliter Crinagoras, qui sexaginta omnino elisiones adhibuit, quas tabula hac indicabo adiectis numeris Callimacheis:

	I			II			III			IV			V			VI	
	—	⌣	⌣	—	⌣	⌣	—	⌣	⌣	—	⌣	⌣	—	⌣	⌣	—	⌣
Crin.	3	2	15	9	1	1	2	0	7	0	0	1	10	5	1	0	0
Call.	12	1	3	3	4	4	2?	0	5	2	0	0	10	4	4	0	1?

Itaque si exipias ep. 22,3: ἥρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη et 8,3: ὠδῖνας νεύσαιτ' Ἀντωνίῃ, quibus nomen proprium excusationem parit, eisdem ac Callimachus sedibus evitavit elisionem; *nomina* autem et *verba* elisa inveniuntur haec: ep. 24,5: ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς; 27,3: ἄλλοις ἄλλ' ἐπ' ὄνειρα (ubi manifesto consilio rhetorico vocabulum repetitum est); 23,1: Ὦ δύστην' ὄλβοιο Φιλόστρατε (item). Si vera sit Mommseni sententia (cf. p. 21), etiam

---

[1]) Attamen in *posterioribus* carminibus etiam ab hac licentia multum recessisse videtur.

[2]) Hoc statuere demum potuit v. d. omnium nimirum Callimachi hexametrorum ratione ducta.

in posterioris aetatis epigrammate laxior haec elisio legatur. At quoquo modo res se habet, ex paucis his exemplis id discendum est non licere praeter necessitatem elisiones huius poetae versibus inculcare, quae nominibus aut verbis conformentur. Qua metrica potissimum ratione commotus ep. 48,5: μεῖζον non μείζον' legendum esse statuo, atque Hermanni coniectura, qua ep. 26,5: τριτόκει' legendum existimat, sponte diluitur. — In transcursu etiam monemus in pentametris aliam ut apud Callimachum sic apud Crinagoram elisionum rationem obtinere[1]).

4. De longarum vocalium et diphthongorum correptionibus.

Longarum vocalium et diphthongorum verbum a vocali incipiens praecedentium correptiones primus, quantum scio, *Kaibelius*, ubi de Philodemi ratione metrica disputationem instituit, tractavit primusque ostendit trochaicam correptionem (πλοῦς μοι ἐπ' Ἰταλίην) multo rarius iam a veteribus poetis elegiacis[2]) adhiberi quam dactylicam (στέλλομαι, ὧν ἤδη).

Etiam religiosius „elegantiores numerorum artifices trochaico hiatu" (immo correptione tr.) „versum interrumpere verebantur, cum dactylicum admitterent, sed certis quibusdam locis". Velut *Callimachus* (καὶ particulae correptione nimirum semper exclusa) in epigrammatum pentametris *nullum*, in hexametris *quattuor* (duo ante caes. buc., duo in pede primo) *dactylicae* correptionis exempla admisit. Ex successoribus eius non omnes tam severas sibi statuerunt leges. *Meleager* demum illius exemplum imitatus est, cum in epigrammatum (130) hexametros non nisi duodeviginti intulit dactylicas correptiones (quattuordecim ante c. b.), in pentametros etiam

---

[1]) Attamen inde quoque aliquid lucramur. Nam elisio qualis est *πρηεῖ' ἀσπασίῳ* (ep. 46,4) non condonari potest nisi *tironi poetae*.

[2]) Apud Callinum, Tyrtaeum, Archilochum, Mimnermum, Solonem in hexametris inveniuntur sec. *Kaibelium* quadraginta sex *dactylicarum* corr. exempla, ex quibus triginta quattuor ante caes. buc., in quinto pede septem, in primo quattuor, in tertio unum, nullum in secundo; in pentametris novem in priore, duodetriginta in posteriore parte; correptiones *trochaicae* omnino *novem*, ex quibus tres in pentametris.

pauciores, contra *unum* dumtaxat certum trochaicae correptionis exemplum (A P XII 53,3). Idem cadit in Antipatrum Sid., qui octo dactylicas correptiones sibi indulsit, trochaica plane abstinuit; idem in Philodemum quoque et in Apollonidam, aequalem *Crinagorae*. Hic vero in usu correptionum non sibi constitit, non aequabilem semper artem adhibuit; res certe digna est, in quam acrius inquiratur. Duo enim in genera epigrammata discedunt, si ad correptionum rationem discribuntur. Primum genus in eis consistit, quae plures et audaciores utriusque classis praebent correptiones, alterum in eis, quae aut nullam exhibent aut legitimas tantum et a politioribus quoque poetis frequentatas, correptiones dico ante caes. buc. Hoc discrimen aut *casui* attribuendum erit aut *processibus*, quos temporum progressu Crinagorae ars metrica fecit. Quae controversia dirimi fortasse poterit, si ea epigrammata, quae certis annis adstringere licet, comparabimus ex ratione correptionum: Epigramma in Corinthi libertinos scriptum (32: ca. a. *710*) cui primo clarum temporis indicium impressum esse statuimus, continet v. 3 dactylicam, v. 4 trochaicam correptionem; secundo loco posuimus carmen in Philostratum conditum (23: ca. a. *724*), item includens correptiones dactylicam (v. 2) et trochaicam (v. 1). Jam ante hoc pactum esse suspicati sumus ep. 43 *(intra a. 710 et 724)*, quod procul dubio omnium pessime habitum est, si ad correptiones spectamus, nam non minus *quinque* complectitur, in quibus duas trochaicas (vv. 1 et 4); rariorem praestat etiam ep. 46 (cf. p. 41[1], ad *idem iter* pertinens.[1]) Item ep. 41, *ante a. 729* scriptum, correptionem trochaicam exhibet. Praetermittendum non est praeterea ep. 34 (ca. a. *729*) in aquas Pyrenaeas, dactylicis duabus correptionibus instructum. Carmini autem in nuptias Cleopatrae iunioris (28: ante a. *734*) correptionem trochaicam poeta inseruit. Postremum in hac classe dicendum videtur epigramma in partum Antoniae scriptum (8: paucis ad summum annis *ante a. 743*), in quod tres correptiones dactylicas

---

[1]) epp. 42 et 47 vacua paene sunt ea licentia, quod sententiae nostrae de eorum tempore neque adversari neque adminiculari consentaneum est.

intulit, duas nominibus propriis, tertiam nullo modo excusatam. — *Nulla* autem aut legitima (ep. 24,5) continetur correptio his epigrammatis,[1]) quae ad temporum rationes digeram:

ep. 49 ad Tiberii expeditiones pertinens ca. a. *746* scriptum sit oportet;

epp. 26 et 45 Augusto regnante composita sunt;

ep. 44 fortasse a. *758* scriptum est (cf. notam);

ep. 24 a Mommseno a. *763* assignatum;

ep. 31 post a. *767* ortum esse demonstravimus;

ep. 33 a. *769* scriptum.

Recensuimus omnino duodeviginti epigrammata vacua correptionibus, sex singulis ante caes. buc., tria singulis in primo pede ideoque legitimis accincta, in summa viginti septem (*plus quam maior pars* omnium Crinagoreorum). Recte igitur in hac causa versabimur, si statuemus certum quendam terminum, unde maior metricae artis, correptiones si spectamus, observari coepta sit severitas. Quem terminum intra annos 740 et 746 pangendum esse ex eis, quae supra exposuimus, facile cognoscitur. Atque ut, quod contra hanc argumentationem dici possit, quodam modo occupem, haec addam: miram illam epigrammatum rationem explicare oportet sine dubio eum, qui non obtusa acie rerum causas investigare supersedeat, non satis habeat res ipsas protraxisse. Itaque uti diximus, nihil relinquitur nisi ut aut casui aut metricae artis progressibus attribuamus eam, quam adumbravimus, varietatem metricam. Variatio delectat procul dubio multis in rebus, neque tamen in arte metrica, quae non arbitrio cuiuslibet permittitur, sed aut certas quibus teneatur leges flagitat aut certam saltem rationem. Itaque si quis poeta correptionum leges omnino non respiciat, habeat sibi neque vero licet, non consentaneum certe aut verum est, eum in his epigrammatis correptiones diligenter evitare, illa passim eis conspergere. Haec non esset licentia poetica, quam non agnoscere piaculum fere est, sed mera libido, quam ego quidem assequi,

---

[1]) Ceteroquin — quod nolim praetereas — eadem expolita arte excellunt, si excipitur ep. 24.

cum qua luctari non possum. Statuimus autem supra Crinagoram partim versus rarissimis et audacissimis distinxisse correptionibus et trochaicis et dactylicis, partim versus vacuos ea licentia vel parcis et legitimis succinctos condidisse, neque tamen haec duo genera in epigrammatis temere permiscuisse, sed maiorem eorum partem posterius tantummodo genus versuum complecti, in minorem prius illud genus poetam congessisse. Deinde comprobare contendimus in hoc genere ea poemata sola locum habere, quae *ante* a. *743* scripta esse aliis argumentis ostendi potest, ea quae inde *ab hoc anno* in lucem prolata sunt, adscribenda esse alteri generi. Neque igitur temeritatis crimine implicari nobis videmur, cum circa hoc tempus mutationem illam incessisse dicimus. Neque abest coniectura, qua explicetur. Supra ostendere conati sumus Crinagoram si regulas a Meyero primo patefactas et illustratas, si caesuras et elisiones respicimus, totum se dedisse Alexandrinorum imitationi, maxime autem Callimachi poematis operam navasse, qui in omnibus epigrammatis non plus quam *quattuor* correptiones dactylicas sibi indulsit. Facile igitur fieri potuit, ut huius poetae studio commotus etiam correptionibus antea neglectis operam tribueret et pristinam, cui se addixerat, licentiam molliret atque adeo omnino exueret (cf. p. 38 ex., 40[1], 41[1]). — Quid autem ex metrica arte Crinagorae illum in modum mutata colligi licet? An omnia ea viginti septem epigrammata post hoc tempus scripta esse? Minime, id unum iure concludimus ex hac carminum ratione epigrammata audacioribus correptionibus instructa collocanda esse ante terminum illum. Sed ne haec quidem exigua sane summa eorum, quae elaboravimus in ea re perscrutanda, plane spernenda est, immo aliquem certe fructum ad tempora epigrammatum excutienda inde capere licet.

Pauca id genus afferre haud pigebit. In prima harum quaestionum parte, cum de ep. 48 disputavimus, probabiliter, neque tamen liquido statuere potuimus, quo potissimum imperatore carmen conditum esset. Nunc epigramma, cum duabus correptionibus distinguatur, *non dubitanter* ad priora Augusti tempora referemus. Item coniecturae quam de ep.

36 Schneiderus periclitatus est (ad expeditionem *Tiberii* a. *734* susceptam id revocandum esse) cum tres contineat correptiones, ex quibus unam trochaicam in pent., metrica ratio non resistet, ut tamen aliis de causis num verisimilis sit, magnopere dubitem. Idem dicendum est de ea suspicione, qua Reiskius assentiente Geistio virginem, quae in pulcherrimo ep. 12 natalem diem celebrare dicitur, *Antoniam* minorem esse obtinet: correptiones eam adiuvant, probabilitas non item; idem de ea, qua idem v. d. ep. 15 ad unum ex eis militibus spectare putat, qui ab Augusto adversus Cantabros in Hispaniam ducebantur a. *729*, etiamsi non prorsus abicienda sit (cf. p. 15.). Contra neque ratio metrica[1]) neque argumentum opitulantur alii eiusdem Reiskii sententiae a Geistio probatae, qua ep. 5 ad *Lucium* Caesarem pertinere conicit, natum demum a. 737. Geistii (Woltersii) autem de ep. 19 opinioni ab hac parte non obicitur ulla difficultas, item, quae nos de *Niciae* aetate disputavimus, iam correptione (ep. 25,3) non legitima fulcire possumus. In nota denique epigrammati 40 subiunctae ostendemus non recte v. 2 γράψαι Porsonum coniecisse in poemate non paucis annis post a. *732/3*, ut videtur, concinnato. — Omnium vero pessime comparatum esset, si Crinagorae vindicari posset, ep. 6, cuius versus primus praeterea solus omnium, quamquam semiquinaria caesura instructus est, in monosyllabum et bisyllabum vocabulum desineret. Et correptiones quidem praeter unam dactylicam ante caes. buc. (v. 3) singulas continet in pentametri priore (v. 6) et posteriore parte (v. 2), duas praeterea trochaicas (vv. 1 et 3). Nullo modo haec offensio mollitur, ut factum esse videmus in ep. 43, caesurarum ratione, cum tertius tantummodo versus caesuram bucolicam admixtam exhibeat trochaicae, ceteri omnes trochaicis solis incidantur. Etiam sensum epigrammatis multis vitiis laborare, intellegent qui Jacobsii notas perlegerint, ea sanare vel potius perlustrare non est huius loci. Ut tamen ab epigrammate rimando nondum recedamus, facit caput, quod iam tractandum nobis proposuimus.

[1]) Duae insunt correptiones, altera trochaica in pentametro.

IV.

De Crinagorae epigrammatis et singulis versibus suppositiciis eorumque auctoribus.

Etiamsi hoc loco in epigrammate 6 emendando tempus et operam conterere in animo nobis non sit, tamen ad rem pertinere videtur ad ultimum distichon animum attendere. Gravius enim ulcus in eo delitescere primus notavit Geistius. Namque bellaria ea quae Philoxenides Pani et Priapo suspenderet, non ut voce ἀντίθεται flagitaretur (v. 8), quarto in casu, sed primo posita esse, neque placere haec lauta (δαψιλῆ v. 6) cuppedia v. 8 λιτὴν δαῖτα nominari. Ne id quidem adoptari posse, quod fortasse quis probaret, alteram praesto esse structuram, cum v. 6 praedicati vices obtineret et a versu 7 novum inciperet enuntiatum[1]). Ad coniecturas sine dubio relegare eum oportet, qui expeditum et integrum carmen manibus terere cupit, non truncatum et vitiis deformatum. Sed quam Geistius ipse procudit, ne multis non arrideat[2]), valde vereor. Duo enim in unum conglutinata esse epigrammata suspicatur, ita ut priores sex versus Crinagorae carmen exitu mutilatum, postremum distichon integrum antiquioris cuiusdam poetae epigramma repraesentarent. Cui coniecturae cum alia multa, tum id resistit, quod carmen depromptum est ex longiore Philippeae coronae fragmento ab A P VI ep. 227 (ἀργύφεον) incipiente terminato ep. 261 (χάλκεον). Cum hoc ordine alphabetico non conveniret, carmen a verbo Πανὶ exordiens post Crinagoreum Βότρυες, qua re de coniectura aliquantum certe detrahitur. Quaeritur igitur, num

---

[1]) Quid tandem Baehrius l. l. huic disticho facere velit, non plane enucleavi, dicit enim haec: „Lassen sich nicht die 5 ersten Verse mit der Apposition im 6. als eine Anrede auffassen, entnommen etwa (?) einem Gedichte des Krinagoras, wozu dann als Schluss oder gewissermassen als Inschr. v. 7 und 8 dient?“

[2]) Quamquam probatur Stollio l. l. et Duebnero. Hic Geistii rationes comprobat, quas ne recte quidem assequitur, minime enim ille initium alterius poematii desiderari, sed hoc integrum esse dixerat.

alia medela praesto sit, ad quam decurrere possimus. Suo sane iure Geistius denegat fieri posse, ut illa bellaria cum ἀντίθεται coniungantur, quae iunctura nusquam reperitur. Epigramma quidem Leonidae Tarentini A P VI 205, ubi donaria item primo casu posita dependere videntur ex voce θήκατο (v. 10), habet, quo levigetur. Namque ut mittam licere primo versu verbum substantivum supplere, fabri instrumentis enumeratis verbo θήκατο praemissa sunt v. 9 et pronomen ἃ et particula δή, quibus interpositis poeta omni offensioni subvenisse videtur. Tale quid etiam in hoc epigrammate exspectamus; idque quo verbo nunc obruatur, ex altera discimus difficultate, quam ultimum distichon complectitur. Neque enim viri docti quae vis et discrimen esset epithetorum φιλοσκήπων et εὐστόρθυγξ, satis explorate dispexerunt. De pedo pastorali Jacobsius cogitavit, quo Pan instructus esset, cum εὐστ. Brunckium secutus ad Priapum revocaret „coleata cuspide pulcre peculiatum“. Uterque num recte statuisset, iure dubitatum est; Heckerus pro φιλοσκήπωνι aliud vocabulum exspectat ad Panem magis conveniens velut φιλοπρηῶνι sive φιλοσπήλυγγι, εὐστόρθυγγι autem de dei cornibus accipit. Rectum vidit meo arbitratu Dielsius cum nisi de „porrecto palo“ (Hor. s. I 8,5; Priap. 25 alia) cogitaremus, epitheton, quod est φιλοσκήπων, explicari neguire, εὐστόρθυγξ autem ad truncum spectare adnotavit. Sic in ep. VI 22,5 ἀγροιώτῃ μονοστόρθυγγι Πριήπῳ primitiae consecrantur. Quo epigrammate collato bellaria illa facile apparet quam apte Priapo soli offerantur; quocum Pan in hoc uno poemate coniunctus legitur. Cum praeterea quae insequuntur verba suo quodque loco (nam sine causa Geistius offendit in λιτὴν δαῖτα) posita sint, in primo distichi verbo corruptelam delitescere Dielsio facile credemus, qui Πανὶ ex Πάντα (sriptum scilicet olim Παν ÷) ortum esse suspicatur. Voce autem πάντα quae enumerata sunt cupedia commode comprehenduntur, ut nulla iam exsistat grammatica aut sensus difficultas. Hac ratione etsi Geistii scrupulis satis subventum est, tamen alia restant, quae totum carmen suadeant Crinagorae ut abiudicemus. Ut mittam metrum, de quo iam p. 45 dictum est, et ἰδὲ particulam, de qua p. 25,

et formam doricam (v. 7) Πριάπῳ, et quod praeterea nullum similis argumenti Crinagorae epigramma a Philippo in coronam receptum est et quod omnino haec artificiosa rerum descriptio a poetae indole paulum abhorrere videtur,[1]) gravior exstat causa. Eiusdem enim Philoxenidis, *Pani* statuam ponentis, epigramma fertur Philippi VI 99, id quod casui nemo tribuet, nec de imitatione[2]) cogitari potest, cum nomen tantum, non argumentum utrique commune sit[3]). Praeterea Philippus multus erat in hoc poematum genere, ubi praeter ceteros floret — si hoc est florere — rerum tenuiorum diligenti et morosa descriptione. Consimilis argumenti est VI 102, ubi bellaria φιλοδίτῃ Πριήπῳ sacrantur. Eadem putida diligentia laudem poeticam aucupatur epp. 90, 92, 101, 103, 104 aliis. Accedit, quod eiusdem Philippi carmen Pseudocrinagoreum praecedit, ut facillime nomen Crinagorae pro Philippo in textum irrepere potuerit ei scribae, qui omnino in hoc epigrammate describendo negligentissime grassatus est.[4])

Alterum harum corruptelarum, quibus nomen auctoris adulteratum est, exemplum praestat ep. 16, quod in eundem Eunicidam scriptum est, quem Crinagoras carmine 17 exagitavit. Heckerus (comment. crit. in A. G. pars I), qui vir doctissimus iuvenili quodam ardore et impetu demonstrare studet Anthologiam „pro dimidiata parte corpus inscriptionum esse, quod integras exhiberet inscriptiones non mutilatas aut detritas tempestate", fusius de utroque epigrammate disputat p. 11. Proficiscitur v. d. ab eis epigrammatis, quae scripta essent ita, ut lapidi insculpta fuisse videri possent. Jam an-

[1]) Cf. praeterea infra notam ad ep. 42,5 de particulis appositam.

[2]) Nam non pauca Philippi epigrammata ex aliis expressa sunt, cf. epp. 22 et 102, VII 141 et 385, 408 (cf. 71, 4. 5) et 405, XI 322 atque append. 35 et XI 321 atque 347 alia, v. Menkii diss. „de A P epp. sepulcralibus" (Marb. 1884) p. 16.

[3]) Cum nomine etiam argnmentum Diodorus Zonas VI 106 deprompsit ex Leonidae epigrammate VI 35 (cf. VII 173 et 174, 190 et 364, 273 et 395 [v. etiam 392], 163 et 164, 233 et 234, 550 et 289).

[4]) Posteaquam haec disserui, ex Stadtmuelleri collatione intellexi ei opinioni vel traditionem ansam praebere, cum quattuor priores auctoris nominis litterae *Κριν* in rasura positae sint, v. infra ad ep. 37.

tiquiores enim epigrammatarios carminibus, quibus virorum fama nobilium, sed diu mortuorum memoriam celebrarent, inscriptionum formam dedisse. Ad eandem inscriptionum normam conscripta legi aliquot parva carmina σκωπτικά sive potius λοίδορα dicenda, quibus etiam antiquissimi poetae inimicos petisse viderentur (cf. A P VII 348 Simonidis; VI 293 et 298 et 305 Leonidae Tarentini; XIII 21 Theodoridae). Eidem igitur generi — hoc v. d. assentiri non dubitamus — adscribendum est Crinagorae epigramma in Eunicidam scriptum, ardore quodam nativo conspicuum. Gravissimis verbis inimicum „diris devovet“ maximisque probris proscindit. Ne in hoc quidem impetu suam indolem suamque versus pangendi rationem dissimulare potest Crinagoras; nova et rara permulta invexit verba, quorum callida compositione et iunctura doctrinam suam ante oculos ponit. Affero δύσβωλον χθόνα, στέρνα ἐποκριόεντα, ὀδόντων πρίονα (de serie dentium), κώλων δούλιον οἰοπέδην, ἡμιπύρωτα λείψανα, ἀνδρὸς κακοσκηνεῦς. Ultimus autem versus in memoriam nobis reducit ep. 18,8

παιδὶ σὺ μὲν κούφη κεῖσο, σὺ δ'ἡσυχίῃ,

Quo quidem cum carmine Crinagorae ita sine dubio Heckerus coniungere vult ep. 16, ut utrique eiusdem cippi tumulo impositi lateri epigrammata inscripta essent. Quod ego non negarim fieri potuisse; immo concedo non raro etiam illud accidisse, ut his epigrammatis diversum metrum tribueretur, iambicum et elegiacum, id quod demonstratur optime epigrammatis C J G 6239, 6298, 6745, item A P VII 334 et 335. Aliter autem res se habet in carminibus illis 17 et 16. Nam ut non dicam mirum esse aliquem poetam irrisoria carmina vel eatenus ad verarum inscriptionum normam concinnata finxisse, ut „lapidem ad excipienda carmina elegiaca angustiorem esse“ simularet, hoc igitur ut mittam, postulandum tamen videtur, ut consilium aliquod ista iteratione epigrammatis, quod vitam ut Crinagorea pleraque, non speciem vitae refert, assequi voluerit poeta neve merum ludum repraesentet. At certum rei ab eodem poeta retractatae consilium me quidem prorsus effugit. Quid enim novi affertur, quid non tumuli descriptione excepta iam novimus et novimus

fortius et aptius elatum? Porro exitus epigrammatis mihi cum Reiskio nimium languidus et exilis videtur esse, τῶλιγηπελὲς[1]) ῥάκος ut ζοφώδης νέκυς (v. 5) vix feliciter inventa, σήπεται autem ὑπὸ σποδῷ male expressa ex Crinagorae λείψαν' ἔτι χλωρῆς ἔμπλεα τηκεδόνος. De nominum diversa forma iam disseruimus p. 27, nihil ineptius et ab iambico metro magis alienum quam formam epicam exitus Εὐνικίδαο ex Εὐνικίδεω effictam cogitari posse atque hoc corruptum imitatoris scilicet iudicium prodere Kirchhoffius me docuit. Prolatis his certis imitationis indiciis, quibus etiam Geistii de metro et universo carminis stilo dubitationes adicere possum, iam transactum esse videri potest critici officium. Restat autem quaestio non levi bracchio agenda de vero epigrammatis auctore, quam eo libentius aggredimur, quod sic occasionem nanciscimur de circulo poetarum Crinagorae aequalium pauca disserendi. Veri autem auctoris vestigia si non liquido detegere, at tamem aliquatenus odorari licet. In qua re aliquantulum eo adiuvamur, quod ep. 16 cum in eadem serie alphabetica, qua ep. 17, legatur, ab illius temporis poeta scriptum sit oportet. Propius ad verum accedimus ratione habita phrasis, singularis certe et notabilis

οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ (sc. τὸ σῆμα)· μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
ὦ λῷστε, τὸν θανόντα · κωφὸν ἡ λίθος.[2])

Quae locutio, ut iam Jacobsius animadvertit, apud aequalem Crinagorae poetam, Antipatrum Thess., quamquam diverso sensu adhibita, obviam fit A P VII 18 (in Alcmanis tumulum)

Ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο. Λιτὸς ὁ τύμβος
ὀφθῆναι · μεγάλου δ' ὀστέα φωτὸς ἔχει.[3])

Neque usquam alibi invenitur, etsi comparari potest Diodori Tarsensis eisdem temporibus adiuncti (Strab. p. 675) epigramma venustum A P VII 235

---

[1]) *τουλιγηπελὲς* Crinagoram scripturum fuisse iure annotat Geistius. Ex dictione *ἀσυνδέτῳ* quae vocatur nihil sequitur, quo haec opinio confirmetur, eadem invenitur in ep. 14.

[2]) *Κωφὸν* Ant. Thess. *σῆμα* appellat etiam ep. VII 287, 3; cf. notam.

[3]) Similis sententia inest in eiusdem epigrammatis VII 236, 136, 629.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὔνομα τύμβῳ,
μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω.
τεκμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὁλκάσι τὸν φιλόπατριν·
γνώσῃ δ' ἐκ τούτων μείζονα Κεκροπίης.[1])

quod an Antipatro ante oculos obversatum sit, dubitari licet. Neque enim in controversia positum est, quin Graeculus hic, qui — id quod coniecturam adminiculat — complura composuit iambica epigrammata (cf. VII 390, quod ipsum quoque structuram ἀσύνδετον suppeditat — Thessalonicensis, id esse alphabetica serie docemur — et 692), permulta ex aliis poematis imitatione expresserit. Cuius vestigia quaedam persecutus est Kaibelius Cl. l. l., ut ep. A Pl. 305 „in debilem et obtusam speciem redegit venustam Sidonii artem, quam reperimus in carmine A P VII 34“ ad eundem Pindarum pertinente, item secundum Weigandium[2]) A P VII 398 expressum est ex Leonidae ep. VII 660 (cf. VII 743 et 224 et 484, IX 112 et VII 157). Neque modo superiorum poemata Ant. Thess.[3]) in usum suum convertit, ne aequalium quidem epigrammata neglexit, ut mox Crinagorae exemplo demonstrabimus. Nihilo minus Antipater aetate, ut videtur, non ita multo inferior Crinagora non parum se ipse suspiciebat, immo poematis suis maxime superbiebat, si coniecturam capere licet ex epigrammate non omni acumine destituto A P XI 20

Φεύγεθ' ὅσοι „λόκκας“ ἢ „λοφνίδας“ ἢ „καμασῆνας“
ᾄδετε, ποιητῶν φῦλον ἀκονθολόγων,
οἵ τ' ἐπέων κόσμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες
κρήνης ἐξ ἱερῆς πίνετε λιτὸν ὕδωρ·
σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου
σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας.

Poeta Homero et Archilocho sacra facturus acriter invehitur in Callimacheos, „versificatores ieiunos,“ in senticetis

---

[1]) In comparationem vocare possumus etiam carmen anonymi VII 137

Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.

[2]) De Antipatris Sid. et Thess. poett. epigrr. a. 1840. Diss.

[3]) De Sidonii imitationibus v. Weigand. p. 48.

versantes glossarum (cf. Antiphanis A P XI 322).[1]) Confitendum sane est hunc poetam, etiamsi permulta de triviis sumpta frigide tractaverit, tamen non obscuritatem et verborum callidas iuncturas affectasse atque adeo ligurrivisse, sed saepenumero eminere nativa quadam oratione.[2]) Similiter atque Crinagoras Antipater non raro epigrammata sua munusculis addidit, codicibus et id genus aliis, neque vero ut ille libris aliorum, quorum in fronte exarata legebantur, poetarum, sed suis ipsius carminibus. Id enim colligere possumus et ex epigrammate A P IX 93, quo cum Pisoni natalem diem agenti versiculos dicat, βίβλον μικρήν, quam una nocte elaborasset, ut boni consulat parvum hoc munusculum, patronum

---

[1]) Haec epigrammata litteraria, „quod genus ex iudiciis Alexandrinorum (Aristophanis?) pendet totum“, praeterque ea eiusdem Antipatri A P VII 409 (non recte a Weigandio et Mencio ad Sidonium relatum) et anonymi IX 190 Diltheyius (De Callimachi Cydippa p. 13 sqq.) adhibuit ad thesim suam comprobandam de Callimacho Homeri si non obtrectatore, at certe admiratore frigidissimo. Cyrenensi poetae iure dicit vir ille doctissimus Antipatrum tecte adversari (quamquam multo fidentius haec obtinere potuit, si respexisset eiusdem Antipatri epp. XI 24 *πιεῖν παρὰ τοῦδε κύπελλον* [sc. *Αὔσονος Βάκχου*] *ἓν μόνον ἢ παρὰ σεῦ* [*Ἑλικῶνος*] *χίλια Πηγασίδος* et XI 31 ... *ταρβέω καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας*, quae tam manifestam poetarum *fonte labra proluentium caballino* et fabulas ibi acceptas referentium continent cavillationem, vel ut mireris in editione Parisina, in qua iam desinas quidquam demirari, haec non recte explicata esse). Hic enim non erat ex *Καλλιμάχου πρόχυσιν*, ex *ὑδροπόταις* illis, qui *κρήνης ἐξ ἱερῆς* (in Helicone scil. et Parnasso) *aquam* entheam (*λιτὸν ὕδωρ*) bibebant, qui „sermonis cultum delicatum et quasi enervem“ (*λελυγισμένον*) adamabant, qui Homerum et popularia argumenta (XII 43) aversati laudabant Erinnae parvum, sed doctum poema. Inde patet recte fecisse, qui ep. VII 713 de Erinnae laudibus Sidonio attribuerunt, et recte facere nos, qui ep. VII 531 ab Ant. Thess. imitatione expressum esse dicimus ex Erycii Cyziceni ep. VII 230 (cf. Tymnae VII 433), etsi idem Erycius composuit ep. VII 377 in Parthenium, homeromastigem. Hic enim secundum Diltheyium fuit Parthenius ille *Nicaenus*, qui Callimachi sectator ultra huius iudicium evagatus esset, non grammaticus saeculi secundi. Secundum Parthenium igitur Hadrianus iudicabat *Ὅμηρον καταλύων* Dion. 69, 4 (cf. Kaib. ep. 1089).

[2]) Hoc comprobatur luculenter parvo *ἅπαξ λεγομένων* numero (10 sec. Weig.), parvo dico, si cum *Callimachei* (v. pp. 34 et 44) Crinagorae epigrammatum minore, *ἅ. λλ.* multo maiore numero (28) comparatur.

suum blande rogat. Eidem Pisoni miserat cum epigrammate IX 428 carmen quoddam *epicum* de bello Bessico, quod perisse magis fortasse historici quam philologi dolebunt. Etiam principem, Jacobsium si audimus, carminibus adiit, cf. A P X 25

καὶ τὸν ἐμὸν βασιλῆα τὸν ἄλκιμον εὖ μεν ἐκείνῳ
ἵλαον, εὖ δ' ὕμνοις ἄρτισον ἡμετέροις.[1])

Ad haec epigrammata illustranda facit etiam A P IX 92 non inficete compositum, quo se illustri cuidam viro (Pisoni ?) beneficia relaturum esse promittit

τοὔνεκα σοὶ πρώτως μὲν ἀμείβομαι· ἢν δ' ἐθέλωσιν
Μοῖραι, πολλάκι μοι κείσεαι ἐν σελίσιν.

Neque solum propter Antipatrum Thess. carmina illa protuli, sed etiam, ut intelligeretur neque opus esse neque consentaneum Crinagoram, Parthenii amicum, epigrammatographum tantummodo animo informare. Sed initum cursum teneamus necesse est. Antipater Thess. utique in circulo Graecorum poetarum non mediocri auctoritate florebat, quandoquidem ab uno ex istis poetis, Alpheum dico Mytilenaeum, Antipatri epigramma citatur et refutatur. Hic enim Delum insulam olim (i. e. ante bellum Mithridaticum) florentissimam de vastatione conquerentem fecerat sic (IX 408)

Εἴθε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις
ἢ Λητοῖ στῆναι μαῖαν ἀλωομένῃ·
οὐκ ἂν χητοσύνην τόσον ἔστενον. οἲ ἐμὲ δειλήν.

Quibus Alpheus respondet IX 100, 3

οὔ νύ σε δειλαίην, μὰ τέους, δέσποινα, βοήσω,
δαίμονας, οὐδὲ λόγοις ἕψομαι Ἀντιπάτρου.

Enimvero argumenta si spectamus, Antipater eadem fere, quae ceteri epigrammatistae, tractavit; nullius omnino aetatis

---

[1]) Si ex imperatoribus intellegendus esset unus, hic esset Augustus; sed verba *τὸν ἐμὸν βασιλῆα* hanc interpretationem prorsus excludunt, immo ad Thraciae regem quendam nos perducunt. Talem autem suppeditat A Pl. 75, quamobrem Cotyn. a poeta significari et Planudeum epigramma huic Antipatro assignandum esse contendo. Cf. Momms. R. G. V p. 192. Iter illud cum post a. 743 factum sit, inde fortasse explicatur Dionis error l. 54, 34; v. Momms. mon. Ancyr. p. 165

poetae tantam similitudinem prae se ferunt, quantam Graeci, qui Augusti et Tiberii temporibus epigrammata scripserunt. Nonnulla genera attulisse et illustrasse hoc loco non pigebit. In oculis praecipue erant his poetis, ut omittam epigrammata in antiquos homines nobiles, insignia mortis genera, quorum novitate et atrocitate quasi certasse inter se videntur (cf. *Crinagorae* epp. 30 et 21; haec pauca sunt prae aliorum magno numero huiusmodi poematum); epigrammata in histriones, pantomimos, athletas (cf. Crin. epp. 35, 38 [40]; Ant. Thess. A Pl. IV 290, A P IX 266, VII 692, VI 256. Boethi IX 248), insularum descriptiones (cf. Crin. epp. 42 et 18; Ant. Thess. IX 550[1]), 421, 408; Alphei Myt. IX 100; Antiphili Byz. IX 413 — nomen versibus ipsis occultatur similiter atque in Crinagorae ep. 42, v. p. 10 — et 178); in urbes deletas et desertas, cui generi praelusit quodam modo Crinagoras epigrammatis 32 in Corinthum scripti versibus 3 et 4

αὐτίκα καιγείρης (?) χθαμαλωτέρη εἶθε, Κόρινθε,
κεῖσθαι καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη,

ad horum enim versuum similitudinem[2]) videntur effìcti esse Alphei Mytilenaei ep. IX 101, vv. 2 et 4

[Ἡρώων . . ἔτι λοιπαὶ] πατρίδες οὐ πολλῷ γ' αἰπύτεραι πεδίων
. . . *αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρην (de Mycenis, apud Planudem hoc epigr. *Antipatro* Thess. inscribitur). Eiusdem Alphei ep. IX 104 de Troia rediviva,[3]); *Pompei* Junioris ep. IX 28[4]); *Mundi Munatii*, item Philippicae coronae poetae,

---

[1]) Huic Antipatro epigramma fidenter inscribo, eidem epp. 421 et 408, quae ex Philippicae coronae fragmento deprompta sunt (IX 403—423).

[2]) De eiusmodi sententiis, quae a poeta quodam aut sua sponte ortae omnibus fere notae erant, disputavit Mencius p. 8 sqq.

[3]) A Julio Caesare et Augusto Strabo tradit Troianos agro et libertate donatos esse; cf. etiam Hadriani (vel Germanici) ep. IX 387.

[4]) Quod miror ab eis qui de *Macro Ovidiano* quaesiverunt non assumptum esse, optime enim auctor epigrammatis de *Mycenis* vetustate confectis convenire mihi videtur cum Macro illo, quem Ovidius Iliacum (Pont. 4, 16,6; cf. Am. 2, 18,1; Pont. 2, 10,13) nominat, quem eundem fuisse coniecerunt atque Pompeium Macrum, Theophanis filium (nepotem ?).

epigramma de eisdem Mycenis IX 103; *Ant. Thess.*[1]) ep. de Amphipoli olim deleta VII 705; *Bianoris* de Sardibus terrae motu dirutis ep. IX 423 ad idem genus spectant[2]).

Longius verum aberrare a proposito non licebit, redeamus igitur ad Antipatrum, quem ut superiorum, ita aequalium poetarum epigrammata hic illic adhibuisse diximus, id quod Crinagorae exemplo probaretur. Huius enim epigrammata Antipatrum lectitasse et imitatum esse mirum nemini videbitur, quamquam non semper certum est, uter utrum secutus sit. Apponam quae repperi exempla plus minusve certa:
In ep. 45 Crinagoras psittacum, qui Caesarem celebrare aves docuisset Orpheo opponit his versibus

7 Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσι· χαῖρε δὲ Καῖσαρ[3])
νῦν ἀκέλευστος πᾶς ὄρνις ἀνακρέκεται.

Similiter de Glaphyro tibicine Ant. Thess. A P IX 517, 1[4])

Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθε, σὺ δ' Ὀρφέα.

In ep. 7 Crinagoras vota facit pro fratre Euclide primam deponente barbam, quam sententiam sic effert

3 τοῖσι γὰρ οὑμὸς ὅμαιμος ἐτ' ἄχνοος εὔξατο θήσειν
τὸ πρῶτον γενύων ἠϊθέοισιν ἔαρ[5]).
δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε[6]) καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

---

[1]) Huic tribuendum est, et quod epigrammata inde a 699 usque ad 704 Philippicis poetis debentur (cf. Weigand M. Rh. vol. 3 n. s. p. 542) et quod Amphipolim deflere potius Thessalonicensem quam Sidonium decebat; praeterea illius indolem ipsum epigramma prodit. Idem dici debet de ep. 625, cf. Menc. p. 45.

[2]) cf. etiam quae infra ad ep. 31,5 et ep. 32, 1 et 2 de elocutione horum poetarum exposuimus.

[3]) Ex Kirchhoffii coniectura probali.

[4]) Hunc consensum Herwerdenum non fugisse intelligo ex Mnem. vol. 14, 4. De nominis lusu in Ant. v. 3 cf. Kaib. 640, 4.

[5]) Eam lanuginem Apollonidas (A P X 19) *Ἡδὺ παρειάων πρῶτον θέρος*, anonymus (VII 334, 11) *κούριμον ἄνθος ἡλικίης ἐρατῆς* nominat.

[6]) Haec Sabinus imitatus est VI 158 *δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε κεχαρμένοι*; unde probabile fit hunc poetam ad coronam Phil. pertinere et ep. IX 410 (cf. 86) quoque condidisse; pleniorem disputationem alii loco reservamus.

Idem fere Ant. Thess. Lyconi optat barbam, γενύων ἄρσενας ἀγλαΐας, Phoebo ut πρῶτον γέρας offerenti, A P VI 198

εὔξατο δ' οὕτως
καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.
τοίην ἀλλ' ἐπίνευε, τίθει δέ μιν, ὡς πρό γε τοῖον,
ὧς αὖτις πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.

In Arch. Rom. Dionysius Hal. cum Jovis cognomen latinum *Feretrii* popularibus suis explicare studet, haec memoriae prodit (2, 34) Τὸν δὲ Δία, τὸν Φερέτριον, ᾧ τὰ ὅπλα ὁ Ῥωμύλος ἀνέθηκεν, εἴτε βούλεταί τις Τροπαιοῦχον εἴτε Σκυλοφόρον καλεῖν, ὡς ἀξιοῦσίν τινες, εἴθ' ὅτι πάντων ὑπερέχει καὶ πᾶσαν ἐν κύκλῳ περιείληφε τὴν τῶν ὄντων φύσιν τε καὶ κίνησιν, Ὑπερφερέτην, οὐχ ἁμαρτήσει τῆς ἀληθείας. Nullo alio loco, id quod etiam Suidas s. v. σκῦλα agnoscere videtur, cum dicit καὶ ἐν ἐπιγράμμασιν Σκυλοφόρος — iam prius Crinagorae distichon laudat — hoc epitheton invenitur nisi in duobus epigrammatis, quorum Crinagoras (ep. 11) alterum, alterum Antipater Thess. (A P IX 428) composuit, en igitur epigrammatistae historico aequales. In Crinagoreo carmine sic

Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
Σκυλοφόρος κραναῆς τέλσα παρ' Ἰταλίης,

in altero

Σοί με, Θρηϊκίης Σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη
μήτηρ ἡ πάσης πέμψε Μακηδονίης.

Illud, ut supra (p. 11) exposuimus, ad Marcellum pertinet, qui ex bello Cantabrico (a. 729), hoc ad Pisonem, qui ex bello Bessico (a. 743, p. 53) feliciter confecto victor revertit. Uterque igitur imperator cum Jove Feretrio[1]) comparatur, neque hoc in Augusti filio adoptivo reprehendemus illorum temporum morum ratione habita (sic Tiberius ab Apollonida Ζεὺς ἐσσόμενος A P IX 287, Augustus Ζηνὸς τέκος ab Antipatro Thess. IX 297, ab Crinagora δαίμων ep. 45, μείων οὐδ' ὅσον Αἰγιόχου ep. 26 appellatur). Indigna autem ea significatio in altero

---

[1]) Quod facilius certe adducetur ut credat, qui meminerit ab Horatio (c. III 14) Augustum ex eodem bello reducem cum Hercule Victore comparari, cf. Buechelerum Ind. Schol. 1878/9.

imitatoris epigrammate est, quo Antipater poema epicum Pisoni missum hunc ipsum facit alloquens. Cum Dionysius Hal. carminibus illis iam pervulgatis annotationem suam condiderit, cum ipsum Romae ceteris Graecis rhetoribus et grammaticis (v. p. 13) familiariter usum esse verisimillimum sit, nihil obstat, quominus verba ὡς ἀξιοῦσίν τινες etiam ad Crinagoram et Antipatrum referamus. Id vero dubitari nequit, quin Antipater hac quoque in re Crinagorae imitator fuerit et utrobique nullus alius intellectus verbo subici possit nisi *Feretrius*. Equidem non video, quomodo qui aliter interpretantur — et omnes editores in eis numerandi sunt — „σκυληφόρος Θρηΐκίης“ accippi voluerint.[1])

Ultimo loco commemoramus non certum, sed veri simile imitationis vestigium: Crinagoras dicit ep. 25, 1

Μὴ εἴπῃς θάνατον βιοτῆς ὅρον· εἰσὶ καμοῦσιν
ὡς φωοῖς ἀρχαὶ συμφορέων ἕτεραι.

Antipater ep. 112, 3

τοῦτο γὰρ ἀνθρώποις βιοτῆς ὅρος· ἡ δ' ἐπὶ τούτοις Νέστορι.

In Crinagoreo βιοτῆς Planudi acceptum referimus, cuius lectio ex hac sive imitatione sive similitudine confirmatur.[2]) Item Planudis traditioni vis et momentum ex imitatione, quam supra iam indicavimus (p. 54), accrescit in auctoris nomine epigrammatis IX 101, quod ille Antipatro tribuit, non Alpheo. Hic unum addam facillime, cum antecedat eiusdem Alphei carmen, talem errorem in textum irruere potuisse. — Horum autem omnium epigrammatum si rationem habebimus, non incredibile videbitur Antipatrum etiam ep. 16 imitando effinxisse ex Crinagoreo 17.

Iam reliquum est, ut in duorum quae adhuc tractavimus epigrammatum subditivorum consortium duo adiciamus carmina et duo versus supposita. De quo primo disserere paucis in animo est,

---

[1]) Accedit, quod huic interpretationi maxime favet v. 5 *ἀλλά μοι ὡς θεὸς ἔσσο κατήκοος, ε ὐ χ ο μ έ ν ο υ δὲ κλῦθι.*

[2]) Cf. supra p. 51. — Affere possum etiam 14, 5 et Ant. VII 286, 2; 41, 3 et Ant. IX 428, 3; 44, 1 et Ant. VII 640, 1: v. notas.

ep. 37

quod cum antecedente Philippi parvum efficit ordinem alphabeticum, Planudes non Crinagorae inscripsit, sed Antiphilo. Etsi saepissime Planudes in auctoris nomine describendo erravit et temere mutavit vel sine causa notam ἄδηλον carmini praefixit (sicut ep. 14, quamquam Crinagoras ipse se commemorat), tamen an in hoc epigrammate eius auctoritas non abicienda sit, quam maxime dubito. Nam scriba C, cuius fides item in nominum traditione levidensis est, in rasura demum Crinagorae epigramma dedit, quod primus Stadtmuellerus dispexit, quamquam quid antea scriptum esset, enucleare non poterat. Sane si argumentum respicimus — nam de metro admodum *suspecto* et auctorem clare indicante disputavi iam p. 32 — a Crinagora alienum esse carmen probis indiciis demonstrari nequit, nisi quod Mytilenaeus poeta alioquin locos communes ut ita dicam, tractare gravatus est (cf. p. 1), sed βεβιωμένα — Duebneri apta est significatio — plerumque epigrammatis refert. Contra ab Antiphilo non abhorret tale argumentum, cuius id quoque proprium videtur esse quas semel invenit dictiones saepius usurpare[1]). Itaque non labemur opinione, si quod nonnulla huius carminis verba exquisitiora eadem aut similia in Antiphili epigrammatis legantur, hac re illam sententiam stabiliri dicemus. Sic ἀγλώσσῳ στόματι A P VII 641, 2; ἀεὶ δέ σε πᾶς τις ἀθρήσας ταρβήσει μεγάλης μνησάμενος παλάμης A P VI 97, 5. Commemorari praeterea potest ep. IX 222, 3 τί δὲ πλέον, quae Schaeferi coniectura (τὸ traditur) sic confirmatur, atque verbum κέλυφος in hoc carmine de oculorum foramine, in ep. IX 242, 7 de cymba usurpatum. Maxime vero Antiphili memoriam mihi attulit v. 3 ἀτυμβεύτου θανάτοιο, quibus verbis contraria est dictio nihilo minus eandem referens farinam ληφθεὶς (mus ostrea captus) αὐτοφόνον τύμβον ἐπεσπάσατο (IX 86, 6).

Cui epigrammati continuo adnectam duos eos trimetros, quos supra significavimus. Exstant in epigrammate 29, quo

---

[1]) Cf. Menc. pp. 52 et 16: „omnia fere Antiphili epigrammata idem recens ingenium eandemque artis naturam spirant."

lyricorum codex Antoniae natalem (?) agenti diem dono mittitur (cf. p. 12)

'Αναχρείοντος, ἃς ὁ Τήϊος ὁ ἡδὺς πρέσβυς
ἔγραψεν ἢ παρ' οἶνον ἢ σὺν Ἱμέροις.

De eis fuse et argute iam disseruit Geistius (p. 26 sqq.), ut nihil fere, quod adiciam, relinquatur. Iambici versus distichis intexti non uno hoc loco leguntur, iam Simonides simili modo epigramma finxit, quod legitur A P XIII 14[1]). Omnino diversorum metrorum epigrammata non rara sunt (cf. caput XIII, A P VII 663, 664, 728, IX 436, Kaibelii ind. p. 701), ut tamen iure dubitetur, num hic mos etiam Augusti aetate viguerit. At ut hoc largiamur, huius carminis trimetri ineptissime compositi sunt et sententiae tenorem ceteroquin perspicuum foede corrumpunt. Nam Χάριτας sic Anacreon scripsisset aut ad vinum aut σὺν Ἱμέροις. Numeri vero tam misere titubant, ut vv. dd. „se macerantes in reddendo verbis metro" (Reiskius) tamen concinnos versus restituere non potuerint. Miserabile scholium novi Graeculi a Reiskio iure vocantur, cuius centones ex locis communibus de Anacreonte A P VII 23—33 corrasi sunt. Non modo vilissimi pretii, sed etiam quam inscitissime hi trimetri consarti sunt ab homine, qui interpolatricem suam operam ne dissimulare quidem conatus est; quod intelligere mihi videor ex nominis forma, quam non iambico, sed dactylico epigrammatis compilati rhythmo accommodatam esse sciolus ille plane neglexit. Etiam alterum interpolatorem carmen expertus est, *Michaelem* dico Maximum, qui — hoc novae collationi debetur — addidit verba σὺν ἱμέροις, quae nescio unde compilata virum certe produnt metricae artis non tam rudem, quam prior fuerat interpolator. Recte eum iambicos hos esse versus perspexisse apparet ex additamento, quod C adscripsit, ἰαμβικόν. — Iam pannis istis abiectis duo disticha restant Crinagora non indigna, quae in codicis lyricorum fortasse Alexandrinorum (cf. ep. 41) fronte scripta legebantur, ut Antipatri Thess. versus IX 186 codici Aristophanis comoediarum inscripti erant (v. etiam epp. VII

[1]) Alter pentameter intercidit.

713 et IX 190). Num satis idonea causa cum his epigrammatis comparaverit Heckerus (I. p. 189) epp. IX 184 et 571 in novem lyricos valde dubito, cum probabile non sit ea item codicibus adaptata esse.

Adstrictius etiam de ep. 50 disputare licet, quod abiudicandum esse Crinagorae Geistius suspicatus est firmissimis causis usus. Metri *iambici*, quo alterum quoq uecarmen suppositum indui memorabile certe est, licentiae plurimae (elisiones, aphaereses) et nativa loquendi facilitas ab austero et difficili poetae Mytilenaei ingenio, ab tarda eius et dura dictione plane abhorrent. In eodem argumento permulti luserunt poetae, proxime autem ad Maecii ep. A Pl. IV 198 similitudinem accedit hoc Pseudocrinagoreum, cuius auctor num reapse illud iambis expresserit, diudicare non ausim.

PARS II.

EPIGRAMMATA.

Index siglorum.[1]

P = codex Palatinus.

XI saec. { A = „m.[1] quae primam Anthologiae partem scripsit“ (p. 1 — p. 452 = A P I — IX 563).
B = „m.[2] quae p. 453 — p. 642 exaravit“.

XII saec., sed C paulo inferior aetate { L = lemmatista.
C = corrector.

$A^{me}(^{mi})$ = „A in margine exteriore (interiore) scripsit.“

$A^{ar,c}$ = „A scripsit ante rasuram, ante correcturam (ab ipso, ab alio) factam.“

Pl. = Planudes.

Editores et interpretes sic notavi:

R = Reiskius. v. p. 1.

Br. = Anth. Gr. ex rec. Brunckii. Lps. 1794. Crinagorae epp. leguntur in t. II p. 127 — p. 140.

Jac. = Anth. Gr. ed. Jacobs. Lps. 1813—17.

Jac. an. = eiusdem Animadversiones (v. p. 1.)

Jac. del. = Delectus epp. Graecorum. ed. Jac. Gothae et Erfordiae 1826

G = Geistii editio (v. p. 1.).

H = Heckeri comment. crit.

D = Anth. Pal. ed. Duebner. Parisiis 1864—72.

---

p. c. = per compendium [ ] = in rasura scriptum.

* = signum depravationis in codice.

---

[1]) Codicis Palatini sec. Stadtmuellerum, cuius „verba ipsa“ cum adhibebo, semper indicabo.

Praefationis loco nonulla praeludenda sunt. Quaestionibus de Crinagorae vita atque epigrammatis institutis haec ipsa critico apparatu instructa tribus potissimum de causis annectere animum induxi. Primum carminibus in unum compositis priorem huius opusculi partem commodius legi et examinari posse arbitrabar; tum temporum decursu haud parvus mihi subortus erat animadversionum numerus, quas epigrammatis non additis aegre lectorum censurae subicere possum. Tertia autem eaque gravissima causa erat, quod fortuna benigne adspirante novum ad textum recensendum et explicandum subsidium adhibere mihi licuit. Abhinc enim tres fere menses Zangemeisterum, virum doctissimum, bibliothecae Palatinae praefectum, per litteras adii, ut copiam mihi faceret Anthologiae codicis inspiciendi. Petenti non deerat vir humanissimus, sed rescripsit necesse non esse me ipsum codicem conferre, cum Stadtmuellerus, v. d., futurus Anthologiae editor, in meam gratiam Crinagorae epigrammata conferre vellet. Quam conditionem postquam laeto et grato animo accepi, iam brevi ipsa collatio mihi missa est a viro illo doctissimo; cui liceat mihi et hoc loco gratias agere candidissimas pro hac tanta liberalitate et benignitate in tironem collata ei plane ignotum. Quid eius humanitati debeam, paene pudet me profiteri; vix ullum est epigramma, ad quod recognoscendum non fructus aliquis illinc redundarit, ita ut, si quid forte hic illic nostro opusculo ad egigrammata verius legenda et explicanda rectius praestitum sit, hoc non tam meae, quam illius viri doctissimi operae acceptum referatur. Maxime autem novae collationis praestantia auctorisque assiduitas cernitur in diversorum scribarum ductibus accurate semper discretis, in rasuris detectis, primitivis scripturis erutis. Meum igitur erat hanc tam largam messem colligere et recensere et via ac ratione ad carmina perpurganda adhibere. Quod consilium numquam

non insistebam, sed ipse haud ignoro tironis vires et Graecae linguae peritiam negotio suscepto saepe pares non fuisse.

Id quoque ex Stadtmuelleri libello lucratus sum, quod quae inter singulos Anthologiae Palatinae librarios ratio intercederet, clarius iam agnoscerem. Atque hac de re quae in his epigrammatis recensendis expertus sim, paucis complecti operae pretium sit. Finslerus*) probe demonstravit falsissimum esse Paulsseni de correctore iudicium: non „perditissimus interpolator textum pessumdedit", sed librarius diligentissimus, si quisquam alius, operosum textus corrigendi munus suscepit egregio Michaëlis Maximi exemplari usus. Namque negligentissime codicem primus librarius exaravit (alterius ratio hic ducatur non oportet): in signis et singulis litteris permutatis verbisque falso coniunctis vel separatis, multis denique aut omissis aut falso positis mirum quantum iste erraverat. Quae menda corrector streruo labore plerumque sustulit correctionibus aut rasuris. Neque vero aequabilem operam omnibus epigrammatis navabat neque semper utilem. In undecim enim sexti capitis carminibus cum *septuagies* fere accentus atque spiritus corrigeret et suppleret, in undecim, quae septimi capitis sunt, undetricies, in viginti uno noni capitis *quindecies* tantummodo suo munere functus est; quod etiamsi largiamur in his capitibus librarium paulo curiosius exemplum suum descripsisse, maxime mirum est, nam e. g. in uno ep. 20 decies, in ep. 29 septies vitia corrigere potuit eiusmodi. Hoc primum velim attendatur.

Iam si graviores correctiones spectabimus, facile apparebit omnes eis locis factas esse, quibus librarius non consilio, sed negligentia aut ipsius aut superiorum scribarum praeposteram lectionem exararat. Plerumque etiam nos hunc scribam corrigere possumus, tres aut summum quattuor locos inveni (epp. 24, 3; 16, 4; 17, 3; 33, 2 [?]), quos correctoris lectionibus non suppeditatis non possemus fortasse ipsi sanare. — Contra perverse C (Mich.), ut accentus et spiritus mittam, septies poetae versus correxit, semel trunco versui addi-

*) Krit. Untersuch. zur Gesch. d. gr. Anth. Turici 1876.

tamentum excudit (ep. 29, 4), bis in auctoris nomine erravit (epp. 37 et 24); ex his locis tres eis adscribo, ubi „lacerum et perrosum codicis exemplar“ — sic Polakius Mnem. vol. V n. s. p. 323 — fuisse videtur; ibi igitur lectionem mutilatam Michaelis explevit suo Marte eo studio ductus, quod maxime in signis ponendis comparet, codicis scripturas quam expeditissimas reddendi, cum librarius non tam lectorum commodis prospicere quam suum exemplar, quamvis corruptum esset, repraesentare fideliter in animo haberet. Tribus denique locis accentus in eis vocibus supplevit C, quas librarius signis omissis corruptas significare voluisse videtur. — Haec omnia disputavi, non ut honestissimi illius correctoris meritis obtrectarem aut quidquam de summae diligentiae laude, quam ei iure impertiunt, detraherem, sed ne nimium ei, ut assolet, pretium tribueretur. — De Planude addo eum eodem illo corrigendi studio epigrammatis perniciosissimo ad pravas non raro coniecturas seductum esse, sed nihilominus optimae notae haud paucas numero lectiones ei deberi, quas ex Cephalae Anthologiae apographo hausisse videtur.*)

Haec habui quae de scribarum ratione, qualis ex parte codicis apparebat, praemitterem. Quae quatenus in universum Anthologiae librum cadant, is diiudicabit, cuius ex scriptione haec omnia hausta sunt.

Verum praefandi finem facere fas non est, priusquam grato animo memoravi insignia cum de universo opusculo tum de editione hac merita viri doctissimi adque liberalissimi, cuius nomen libello praefigere mihi licuit.

Scr. a. d. V. Id. Jun. LXXXVII.

*) Id colligo cum ex aliis indiciis tum ex evanidis illis codicis lectionibus, quas etiam Pl. in exemplari suo offenderat, cf. A P VII 247, 1; 567, 5; 628, 4; 645, 4; 660, 3; IX 280, 8; 439, 5.

I

Δειλαίη, τί σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἴπω;
δειλαίη· τοῦτ' ἐν παντὶ κακῷ ἔτυμον.
οἴχεαι, ὦ χαρίεσσα γύναι, καὶ ἐς εἴδεος ὥρην
ἄκρα καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεικαμένη.
Πρώτη σοὶ ὄνομ' ἔσκεν ἐτήτυμον· ἦν γὰρ ἅπαντα
δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

II

Κῆν ῥίψῃς ἐπὶ λαιὰ καὶ ἢν ἐπὶ δεξιὰ ῥίψῃς,
Κριναγόρη, κενεοῦ σαυτὸν ὕπερθε λέχευς,
εἰ μή σοι χαρίεσσα παρακλίνοιτο Γέμελλα,
γνώσῃ κοιμηθεὶς οὐχ ὕπνον, ἀλλὰ κόπον.

I *Κριναγόρου* Am^{e} *Εἰς κόρη(ν) καλουμένην Πρώτην* L m^{e} v. pp. 6 et 36 *Πρώταν* quandam mortuam in inscriptionibus Mytilenaeis (Ath. Mitt. 1888) Augusteae aetatis apparere me monet Cichorius.

1 Cf. Hom. *ι* 14 et *ψ* 342 *δε* P („accentus erasus supra *ε*“) 3 *οἴχεται* A^{ar} *γύναι*, ut Sternbachius (Meletemata Graeca p. 92**) iam animadvertit, in eraso *ν υ μ φ η* scriptum atque m^{i} iteratum est, „quoniam vox in rasura librario parum dilucide scripta videbatur“ 4 *ἄκρα* P: *τἄκρα* Jac. del. p. 147 D, sed cf. ep. 29, 4, A P VI 118, 6 Antipatri (Sid., v. Kaibelius Hermae vol. XVII p. 423), Theocr. id. 12, 31 alia *ἐνεικαμένη* correxi p. 27: *ἐνεγκαμένη* P 5 ad nominis lusum cf. epp. 18, 19; Kaib. 63, 435, 502, 621, 640 alia, ind. p. 687 *σοι* P: *σοί γ'* Herm. Orph. p. 741 Jac., cf. p. 39 6 *ἀμιμήτων — χαρ.*] v. ep. 29, 2 *τῶν ἐπὶ σοὶ* (i. e. *τῶν σῶν*) P: *ἐνὶ* pro *ἐπὶ* proposuit Polakius (Mnem. n. s. vol. V p. 435), idem aliis locis; at cf. exempla a Sternbachio p. 92 ad A P IX 103, 6 allata, Crin. 5, 6, ind. s. v. *ἐπί*.

II *Κριναγόρου* Am^{e} *Εἰς τὴν αὐτοῦ* (p. c.)[1] *ἐρωμένην Γέμελλαν* L.

1. 2 Propertii (III 17, 4) *fractus utroque toro,* Hom. *Ω* 4 sqq., Ovid. Am. I 2 init. apte confert Jac. an. *λαιᾶι* A^{ar} 2 *λέχευς* correxi p. 27: *λέχους* P 3 *Γέμιλλα* Pl.; ex hoc nomine G efficit Romae pactum esse epigr. 4 verte *nosces te compositum esse* (non *dormire* ut in D) *non ad somnum, sed ad lassitudinem;* cf. Hom. *Λ* 241 *κοι-*

[1]) Scripturam compendiosam eis locis indicamus, ubi neglecta est ab edd.

III

Λαμπάδα, τὴν κούροις ἱερὴν ἔριν, ὠκὺς ἐνείκας,
οἷα Προμηθείης μνῆμα πυροκλοπίης,
νίκης κλεινὸν ἄεθλον (ἔτ') ἐκ χερὸς ἔμπυρον Ἑρμῇ
θῆκ' ἐν ὁμωνυμίῃ παῖς πατρὸς Ἀντιφάνης.

IV

Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον ἐς τεὸν ἦμαρ,
Πρόκλε, νεόσμηκτον †δουρατίην κάλαμον,
εὖ μὲν ἐυσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν,
εὖ δὲ ταχυνομένην εὔροον εἰς σελίδα,
πέμπει Κριναγόρης ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
πλείονος, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον εὐμαθίῃ.

μήσατο χάλκεον ὕπνον, A P VII 219, 4 (Pompei) *ἐκοιμήθη δ' ὕπνον ὀφει — λόμενον*, VII 78, 2 (Dionysii) *εὐνήθης δ' ὕπνον ὀφειλόμενον* alia; *κινηθεὶς* propter *κόπον* susp. St. de structura v. ind. s. v. *εἰ* et notam ad 34, 2; non commode Jac. del. p. 146 admovit A P V 214, 4 et 215, 5.

III *Κριναγόρου* A[me] *Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ* (alterum *ι* om., alterum C add.) *παρὰ Ἀντιφάνους* A in textu cf. Kaib. 943, 943a p. XX, C J Gr. 243.

1 *λαμπάδ[α]* P („[α] C in eraso *ι*, *λαμπάδι* A[ar]") *ἔριν*] v. ad 24, 1; cf. VII 705, 5 *ὠκὺς ἐνείκας* scripsi p. 27: *ὠκυσεν αγκάς* A, unde *ὠκὺς ἐν αγκὰς* C fecit: *ὠ. ἐνέγκας* R Jac. D: *ὠ. ἐνεγκών* H *πυριχλοπίης* A: *ο* C[s] (*πυρι* A fort. tanquam dativum inculcaturus) 3 *ἄεθλον*, edd. *ἔτ'* R ex apographo suo interposuit: om. P *χειρὸς* (non *χερὸς*) P, unde quomodo particula omitti potuerit, clarius intellegitur *ἔτ' ἔμπυρον ἐκ χερὸς* perverse G 4 *θῆκ' ἐν* Boiss., quod defendimus p. 30 sq. (cf. A P VII 626, 6): *θῆκεν* P et edd. *ὁμωνυμίῃ* P: *ὁμωνύμιος* Jac: *ὁμωνυμίου* H; cf. *ἣν* (sc. *τέχνην*) *πατρὸς ἐκ φιλίης αὔσαθ' ὁμωνυμίης* Bull. de C. H. 1887 p. 75.

IV *Κριναγόρου Μυτιληναίου* (cf. p. 3) A m[e] v. pp. 6 et 12 Suidas vv. 1 et 6 s. v. *ἀρτιδαεῖ* sic exhibet conflatos: *Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ πέμπω ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.*

1 *ἀργύρεον* P: *ἀργύφεον* Ludwich ZfdöG. 1878 p. 485 (at idem *ἀργύρεον* quoque declarare posse docemur Alcm. 23, 55 Ibyci 16, 5). nihil vero obstat, quominus tum temporis argenteos calamos fuisse dicamus; aerei certe calami non raro reperti sunt, cf. Marquardt (Mau) *Privatl. d. Röm.* p. 823; Gardthausen *Palaeogr.* p. 72; ridicula paene interpretatione adi. ad *ἦμαρ* referunt coll. VI 329 R et Br. 2 *νεόσμηκτον*] huc S. respexisse, cum exponeret *νεόθηκτον*, vix credi-

V

Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὀξὺ σιδήρῳ
 γλυφθὲν καὶ βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ,
ἤν τι λάθῃ μίμνον μεταδόρπιον ἐντὸς ὀδόντων,
 κινῆσαι πρηεῖ κέντρῳ ἐπιστάμενον,
βαιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενός, οἷα δὲ δαιτός,
 δῶρον ὁ πᾶς ἐπὶ σοί, Λεύκιε, Κριναγόρης.

deris Brunckio *δουρατίην* P (acutum C, *δουρατιὴν* A^{ar}): *δουράτεον* Br.: *δουρατίου* Bothius; *δικρατίην* quod esset i. q. *δίκραιρον, δίκραιον* G *νεοσμήκτῳ δούρατι σὺν κάλαμον* „h. e. calamum argenteum mittit, qui hastae ligneae levigatae infixus est“ Dielsius; de anastrophe cf. ind. s. v. *ἐπί;* equidem praetulerim *νεοσμήκτῳ δούρατι ἐν* 3 *διάγλυπτον*] potius in calamum metallicum cadere videtur *κεράεσσιν*] Gardth. l. l. p. 71 4 *qui deproperandae paginae facilem atramenti fluxum suggerit* recte interpretatur R *εἰς*] *εἰς* et *ἐς* promiscue ante consonantes ponit Cr. 5. 6 *ἀλλ' ἀπὸ ϑ. πλ.*] cf. p. 25 *ἀρτιδαεῖ* S: *ἀρτιδαῇ* P.

V *Κριναγόρου* (non *Κριναγοροῦ*) A m^{e}. „Signum *λ*“ (quod *σλ'* esse debet) „a C appictum“, qui omnino inde a l. V, ut primus Sternb. p. 14 notavit, epigrammatum decades significavit de Lucio v. p. 45.

1 *ἀγκυλόχειλος* P: *ἀγκυλοχείλου* Salm. G D, quo iure (in docto praesertim poeta, qualis est Crinagoras) dubitare licet *ἀκρόπτερον ὀξύ,* Jac.: rectius vel propter caes. buc. versum distinxit G 2 *βαπτῇ* P: *βαπτῷ* Dind. in St. Th., sed masculini generis fuisse *κύανος,* de colore si adhibeatur (*β.* verte *tincto*, cf. Platon. legg. p. 847 C *βαπτὸν χρῶμα* et ep. 12, 5), ex Paus. V 11, 2 demonstrari nequit G expressum credit Meleagri *πορφυρέην κύανον* A P IV 1, 40 3 *μεταδόρπιον* (etiam *α* accentu C ex more instruxit) v. ind. *ἐγγὺς* P: corr. H D 5. 6 *βαιὸν* praepostere cum superioribus coniugat D; referendum est ad *δῶρον*, cf. ep. 4 clausulam cetera sic traduntur in P: *,ἀπ' οὐκ ὀλίγης* („virgulam ad dirimenda vocabula“ et signa maximam partem C posuit) *πέμπει φρενὸς* (*φρένας* A^{ar}) *οἷα δε*δαπὸς* („signum corruptelae recurrit in m^{e}“) *δῶρον ὅπασσ'* ('C) *ἐπὶ σοί Λ., Κρ.* in priore corruptela quid lateat, recte in ap. Lips. margine indicatur; non sine lepore quodam dentiscalpium *δαιτὸς δῶρον* nominatur, „qualia amici amicis mittere solent“ Jac. add. p. XLIV. insequentia verba varie temptata sunt a vv. dd.: Jac. *ὄπασσέ τι σοί* (alteram eiusdem coniecturam et aliorum multas sciens omitto), *δῶρ' ἂν ὀπάσσοι σοί* R: quae ideo potissimum displicent, quod *ὄπασσε* post *πέμπει* illatum plane supervacaneum videtur et *σοί* iusto magis amplificatur. posui, quod H olim proposuerat *ὁ πᾶς ἐπὶ σοί* i. e. latinum *totus tuus,* cf. *τὸν σὸν ἀπὸ κραδίης* A P VI 250, 2 et *ἐπί τιν*

VI[+]

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, ἐυσχίστοιό τε ῥοιῆς
θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μύελοι ἐκ στροβίλων,
καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι, ἥ τε μελισσῶν
ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες,
καὶ πότιμοι γέλγιθες, ἰδ' +ύελακυχάδες ὄγχναι,
δαφιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια ·
πάντα φιλοσκήπωνι καὶ εὐστόρθυγγι Πριάπῳ
ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

εἶναι; de praepositionis usu v. ad. 1, 6. iam *σοὶ* suum tenet locum. H ipse postea fastidiose fetum suum repudiavit, fortasse quod simul assumpserat Reiskii coniecturam *οἷα δὲ* (*τε H*) *λιτὸς* et ignorabat cetera „latinismi“ vestigia, v. p. 25. contrarium errorem feliciter correxit idem v. d. VII 626, 6 *ἔθηκ' ἐν ὀπαῖς* scribens pro *ἔθηκεν ὁ παῖς.*

VI [*Κριν*]*αγόρου A* m[e] (v. add. ad p. 48) *Ἀνάθημα Φιλοξενίδου* (p. c.) *τῷ Πανί* C m[e] v. p. 45 sqq. Suidas s. v. *γέλγιθες* vv. 5 et 6, *οἰνοπέπαντοι* v. 1, *στρόβιλος* v. 2, *ἀμυγδαλῆ* v. 3, *ποπάδες* v. 4, *ἐπεισόδιον* v. 6 (praemissis his verbis: *γέλγιθες καὶ ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ σταφυλαὶ*) maiore ex parte truncatos suggerit.

1 *βότρυες οἰνοπέπαντοι*] cf. eiusdem Philippi IX 561, 5 *τοὺς ἀπεπάντους βότρυας* *ἐ*[*ϋ*] *σχίστοιο* P („[*ϋ*] C in rasura, *ἐϋ*(*σ* ?)*ΐσχίστοιο A*[ar]“) 3 *δειλαὶ δάκνεσθαι* (*δακνεσθε* S.)] cf. Horatii *penna metuente solvi.* sic amygdalae propter durum corticem fractu difficiles dicuntur; de articuli ellipsi Jac. ad XI 125, 5 de particulis v. ad 42, 5 et supra p. 25 4 *ἰ*τρινέαι* P („signum corruptelae bis ad hunc versum m[e] appictum a C“) 5 *γέλγη*θες* P („*η* C fecit ex *ι*, signum depravationis m[e] repetitum“, prorsus igitur infida Paulssenus rettulit, cum *γελγηθες* notavit in margine positum esse. eodem errore in Hesychii glossa *γελγηθεύειν* exaratum est) *ὑελαχυχάδες* P („accentum aut fecit aut refecit C“). illud si statuitur, depravationem, quam accentu omisso (cf. Sternb. p. 4) A significaturus erat, C dissimulabat. etenim corruptum esse verbum nemo negabit, et iam S. perspexit, cum bis versum citans (in verbis *γέλγιθες* et *ἐπεισόδιον*) id neutrubi posuit. ut missas faciam Reiskii, Emperii, Jabobsii, Geistii coniecturas non amplectendas, probabilis certe est Heckeri lectio *ὑελοκικκάδες pira quorum cicci vitri splendorem reddunt,* coll. A P V 36, 7; 48, 1 7 *πάντα* Dielsius, cf. p. 47: *Πανὶ* P *Φιλοσκ*[*ΐ*]*πωνι* P ([*ΐ*] C in eraso *η*, iterum erravit Michaelis, quod fugit Paulss.): *φιλοπρηῶνι* H *Πριάπῳ*] si Crinagorae carmen esset, cum Brunckio et edd. *Πριήπῳ* scriberem.

VII

Ηοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνὶ καὶ ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτέμιδι.
τοῖσι γὰρ οὑμὸς ὅμαιμος ἔτ' ἄχνοος εὔξατο θήσειν
τὸ πρῶτον γενύων ἠϊθέοισιν ἔαρ.
δαίμονες ἀλλὰ δέχεσθε καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

VIII

Ηρη, Ἐληθυιῶν μήτηρ, Ἥρη τε τελείη,
καὶ Ζεῦ, γινομένοις ξυνὸς ἅπασι πάτερ,
ὠδῖνας νεύσαιτ' Ἀντωνίῃ ἵλαοι ἐλθεῖν .
πρηείας μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης,
ὄφρα κε γηθήσειε πόσις μήτηρ θ' ἑκυρή τε.
ἡ νηδὺς οἴκων αἷμα φέρει μεγάλων.

VII *Κριναγόρου* A m[e] v. pp. 12[1] et 55 sq.
1 *ἦοι επευκταίη* scripserat A 3 *θήσειν:* „*ν* corr. ex *σ*" 5. 6 de Sabini VI 158, 3 dixi p. 55[6]; cf. Ant. Thess. IX 93, 3 *δέχεσθε* St. (v. ad 9, 7): *δέχοισθε* P in insequentibus haec inest sententia *et deinceps eum ut ad aetatem virilem perduxistis, ita ab hac usque ad senectutem perducite;* neque igitur epitheton addi oportebat *αὐτίκα* P: *αὖτις* ex Ant. Thess. VI 198, 6 H: *αἴσια* coll. VI 278, 4 Jac. add. p. XLV (iniuria uterque, cum non modo apud Crinagoram [epp. 26, 5 et 32, 3], sed apud poetas quoque Alexandrinos *αὐτίκα* aequet latinum *deinceps, postea*, cf. Call. A P V 23, 6, Arati vv. 540, 750, 840 alios) *εὔκλεινον* vel *εὐκλειᾶ* pro *Εὐκλείδην* proponit G, qui ad coniectandum non modo illo epitheti desiderio, sed etiam eo commotus est, quod non nisi Romanorum nobilissimorum morem fuisse opinatur, ut festum diem primae barbae cadentis celebrarent; quamobrem epigr. in Antoniae, Marcelli (ep. 11) sororis, gratiam concinnatum esse suspicatur. haec omnia vana et futtilia. cf. Ant. Thess. ep. supra laudatum de Lycone et H p. 136.

VIII *Κριναγόρου* A m[e] v. p. 13.
1 *εἰλ[ει]θυιῶν* P (*supra *λ*, signum m[e] recurrit; „[*ει*] C fecit ex *η*, *εἰληθυιῶν* A[ac]"): *Ἐληθυιῶν* Br.: *Ἐλειθυιῶν* Dorv. et edd. Ilithyarum nominis forma tritissima est Homerica *Εἰλείθυια*, praeterque hanc non raro exstat in codd. certe *Εἰλήθυια;* utraque etiam prima syllaba correpta legitur: formae *Ἐλείθυιαι* duo praebet exempla Call. h. 4, 257 et h. 6, 131, cf. C J A III 1320; contra alterius formae quod suppeditari

IX

Σπήλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες αἱ τόσον ὕδωρ
εἴβουσαι σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος,
Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιή,
τὴν ὑπὸ βησσαίης ποσσὶ λέλογχε πέτρης,
ἱερά τ' ἀγρευταῖσι γερανδρύου ἀρκεύθοιο
πρέμνα, λιθηλογέες θ' Ἑρμέω ἱδρύσιες,
αὐταί θ' ἱλήκοιτε καὶ εὐθήροιο δέχεσθε
Σωσάνδρου ταχινῆς σκῦλ' ἐλαφοσσοΐης.

codice videtur exemplum alterum in Ant. Thess. ep. IX 238, 6 *Ἐληθυίης* (cod. *εἰλ.*), a vv. dd. mutatum est non secus atque integrae formae *Εἰλήθυια* exempla plurima: VI 146, 1, iterum legitur post 274; 200, 1; 270, 2; 274, 3; VII 566, 1; his omnibus locis praeter primum et ultimum C *ει* exhibet, cum A in exemplari invenerit ubique *η*. *Εἰλήθυια* traditur praeterea Call. h. 4, 132; Strab. V p. 226; Paus. II 22, 6; Luc. dial. deor. 8, 1; Isaei 5, 39; Steph. p. 261 (Mein.); Hesych. s. v. etiam Gregorius Cor. (p. 680 Schaef.) *Ἐλήθυια ἀντὶ τοῦ Εἰλήθυια* usurpatum esse dicit, quamquam cod. Darmst. pro *η* exhibet *ει*. cum Michaelis in eiusmodi rebus corrector fuerit ex suae aetatis consuetudine (v. p. 65), et Antipatro et Crinagorae formam *Ἐλήθυια* restituerim atque ceteris locis conservarim *Εἰλήθυια*   *μήτηρ* P p. c.; non opus est etiam in v. 2 nominativum cum R inserere   *τε* Dorv.: *δὲ* P

de metro dixi pp. 32 et 35   4 *ἠπιονίης* (C) A^{ar}, quod, ut ante iam *τελείει* (?) et v. 4 *πρηι(τ?)είας*, radendo C emendavit   5 de structura v. ind. *ἐκυρή* G, v. p. 27: *ἐκυρά* P   6 *ἦν ἡδὺς* (?) A^{ar} *οἴκ[ων]* P ([ων] C in rasura, quae quibus in litteris facta sit, non dispexit St.): *τοκέων* Graefius; eandem productionem idem transponendo declinabat IX 519, 2, similiter aliis locis. sed ambiguam esse terminationum *υς* *υν* apud poetas mensuram iure monuit Jac. ad XI 199, 1.

IX *Κριναγόρου* A m^{e} Suidas hinc verba *εἴβεσθαι* cum vv. 1 et 2; *σπήλυγγες* cum v. 1; *πρεών* et *πρῶνες* cum v. 2; *πίτυς* et *καλιά* cum v. 3   v. p. 6.

1 „*σπήλ[υ]γγες* P ([υ] A in eraso *ε*)"   *εὐπιδακες* P et Br., schema ssdd multo frequentius est quam sssd, cf. p. 32   „*αἱ τόσον* displicet; an scr. *ἀγλαὸν*, cf. Hom."; mire sane *τόσον* positum est

3 *τειχήεσσα* S. in *πίτυς*,   *πιτυο(σ?)στέπτοιο* A^{ar} 4 *βησσαίης* Jac. (cf. praef. p. LXIII, allegat Steph. Byz. s. v. *Βῆσσα*, cuius gentile geographus esse dicit *Βησσαῖος*): *κασσαίης* P (acc. C, qui rursus vitium signo addito celare voluisse videtur) et G (qui nomen ad rupem spectare, unde Casinus rivus proflueret, et pro *Κασσίνης πέτρης* a Graeco poeta adhibitum esse putat. insolita, ut alia taceam, haec

X

Χάλκεον ἀργυρέῳ με πανείκελον, Ἰσθμικὸν ἔργον,
ὄλπην ἡδίστου ξείνιον εἰς ἑτάρου,
ἦμαρ ἐπεὶ τόδε σεῖο γενέθλιον, υἱὲ Σίμωνος,
πέμπει γηθομένῃ σὺν φρενὶ Κριναγόρης.

XI

Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
Σκυλοφόρος κραναῆς τέλσα παρ' Ἰταλίης

terminatio esset, neque omnino n. pr. necessarium, immo abesse arbitror a carminis tenore): *Κρισσαίης* R: *Βασσαίης* H Schneiderus (Z f d A W 1845, 102) D *λέλογχε* P (non quod adhuc referebant *λίλογχε*) 6 *λιθηλογέες* Kusterus: *λιθολογέες* P *ἱδρύσιες*] cf. A Pl. IV 254 7 *αὐταί*] ad omnia, quae praecedunt, revoco, ad Nymphas Boiss., femininam formam ex proximo verbo pronomen mutuatum est; „fortasse scrib. *αἰεί θ'*" *δέχοισθε* A: *ε* C[s] litteris *οι*, imperativi et optativi coniunctio exquisitior erat, v. Jac. ad VII 391, 1 8 *ἐλαφοσσοΐης*] de littera *σ* duplicata cf. e. g. Homeri *λαοσσόος* et Quinti Sm. (5, 64) *βοοσσόοα κέντρα*.

X *Κριναγόρου* A m[e] totum ep. Suidas suppeditat in *ὄλπη*, tertium tamen versum duobus posterioribus verbis mutilatum v. p. 6 sq. 1 *Ἰσθμικὸν* G: [*ἴν*]*δικὸν* P („[*ἴν*] C. in eraso *ἰ*, *ἰδικὸν* A[ar]"). locus eis assignandus est, de quibus scripsit Polakius, cf. p. 65. C suo Marte litterarum ductus evanidos supplevit. huc accedit, quod, etsi Cunningham. cum de nummis Indicis ex stanno (Nickel, *λιθάργυρος* Athen. IX p. 451 e) percussis disserit (Num. Chron. vol. XIII 1875: Coins of Alexanders successors in the East, p. 187), ad eandem materiam etiam hanc ampullam non sine causa refert coll. Curt. IX 8 (30) *ferri candidi talenta centum,* tamen inde de Indorum in his artibus peritia aut de eorum operibus metallicis Romam importatis, quod utrumque nemo scriptor usquam commemorat, nihil concludi potest. contra cum Plin. n. h. 34, 3 Corinthii aeris tria genera laudet, de quibus unum *candidum argento nitore quam maxime accedens,* atque etiam schol. Theocr. (ad II 156 *Δωρίδα ὄλπαν*) *τὰ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβοημένα* dicat, maxime probabile est quod G coniecit, confirmatum illud explorata nunc codicis lectione. Suidas cum simili atque C exemplari usus sit, item *Ἰνδικὸν* praebere mirum nemini videbitur. ex *νεκροκορινθίοις* (v. ad ep. 32) num *ὄλπη* fuerit, difficile est exquirere 2 notam, quam ad verbum *ὄλπην* (signo *instructum, ut id explicatione indigere indicaret) L appinxit m[e], v. apud Jac. *εἰς*] cf. notam ad 29,3 3 *σίμωνος* P (acc. C): *Λίβωνος* G St., v. p. 7.

XI Bis exstat in membranis: p. 169, A P VI 161 (in idem Meleagreae coronae fragm. [epp. 109—163] eodem errore Sabini ep. 158 delatum

ξανθὴν πρῶτον ἔκειρε γενειάδα · βούλετο πατρὶς
οὕτως, καὶ πέμψαι παῖδα καὶ ἄνδρα λαβεῖν.

XII

Εἴαρος ἤνθει μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
σῇ ἐπὶ μειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
ἠοῖ νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
καλλίστης στεφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
λώϊον ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

XIII

Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος
πολλάκι Πισαίων στρηνὲς ὑπὲρ πεδίων

est) et p. 205 post ep. 344; quod recentissimus scriba numeris additis lectores monuit. duo igitur recensenda sunt lemmata: p. 169 *ἀνάθημα παρὰ Μαρκέλλου* Am^{e}, qui deinceps exararat *Κριναγόρου;* hoc erasum est a C substituente [*ὑπάτου Κριναγ*]*όρου* (*ὑπάτου* a manu recentiore esse non fefellit Salmasium, neglexit ut multa Paulssenus). lemma p. 205 *Κριναγόρου* A m^{e} v. p. 11 sq. Suidas in *σκῦλα* prius distichon citat.

2 *Σκυλοφόρος* scripsi p. 56 *ταναῆς* S. *τέλσα* P p. 205: *τέρμα* P priore loco Pl. S., unde Finslerus recte concludit p. 89 hanc interpolationem iam a Cephala in textum illatam esse 3 *ἔτκειρε* A^{ar} (p. 169) 4 *οὕτω* Pl.

XII. *Τοῦ αὐτοῦ* A m^{e} v. p. 45 minus eleganter simile lemma tractavit Antiphilus A P VI 252.

1 *ἠνθοῦμεν* scribere cum Brunckio non opus est 3 *σῇ ἐπὶ μειδήσαντα* (circ. A C, spir. et grav. C)P: *σῇ γ' ἐπιμειδήσαντα* Jac., v. p. 39. *ἐπιμειδήσαντα* cum dat. *ἠοῖ* coniunctum ut nimium contortum, ita ab antiquo poeta alienum esse ratus (hoc R persensit, *σοὶ* cum scriberet, idem Br.) correctoris distinctionem adoptavi, quae etiam appositior est ad verbum *ἄσμενα.* de praepositionis traiectione huic poetae vel frequentatissima cf. 7, 1 *ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ;* 4, 1. 4; 8, 4; 9, 2 (cf. 4); 10, 2. 4; 11, 2; 13, 2. 4; 15, 6; 17, 1. 2 (7); 27, 3; 35, 3; 48, 2; 51, 4 *γενέθλῃι* P: corr. R *ἀσσοτάτῃ* P; v. ind. 5 *καλλίστης στεφθῆναι* R: *καλλίστη. στεφθῆναι* P (punctum C): *κ. ὀφθῆναι* Br. edd.: *κ. σκεφθῆναι* H G. magis perspicuum et poeticum est verbum *στέφειν* quam videndi verbum. de structura Jac. contulit Opp. Cyn. II 379 et Apoll. Rh. 3, 1214, adde Luc. Nigr. c. 32: *εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι;* v. ad 5,2.

XIII *Κριναγόρου.* A m^{e} v. p. 6.

1 Non recte R epigramma de tuba victorias renuntiante accipit,

φθεγξαμένης ὁ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυσὶ νίκαις·
εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοὺς ἤγαγες εἰς στεφάνους
ἀστὸν Μιλήτου Δημοσθένε', οὗ ποτε κώδων
χάλκεος ἠχήσει πλειοτέρῳ στόματι.

XIV

Γῆ μευ καὶ μήτηρ κικλήσκετο· γῆ με καλύπτει
καὶ νέκυν. οὐ κείνης ἥδε χερειοτέρη.
ἔσσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον· ἐκ δέ με μητρὸς
ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
κεῖμαι δὴ ξείνῃ ὑπὸ χερμάδι μακρὰ γοηθεὶς
Ἴναχος, εὐπειθὴς Κριναγόρεω θεράπων.

immo de tubae ipsius victoria (cf. append. 372) sermo est, quae nimirum sonitu reportatur, ita enim *κελάδημα* explicandum est, cf. A P VI 51, 5; 165, 3; 220, 15, ad quam similitudinem H etiam ep. 151, 3 *μελέδαμα* in *κελάδημα* mutavit *τυρσ*ηνῆς* P („circ. C, signum illud etiam m^e adpictum", idem in voce *στρηνές* factum est) de tuba Tyrrhena v. Boiss. ad VI 151, 3 2, *πολλάκι . . φθεγξαμένης*, Jac. D perperam *πεδίον* A^ac, quod item ferri possit 3 eadem structura invenitur (sec. H) A P XII 31, 2; IX 192,8; Kaib. 558 4 sq. *εἰ* causam inducit, quod fugit R, qui pro tecta laudatione hos versus habet; cf. A P V 291, 1, IX 418, 7, Ap. Rh. 1, 1284 *εἰ* (sic) *στεφάνους* P *ἀστὸν Μιλήτου Δημόσθενε'* scripsi: *ἀστὸς Μ. Δημόσθενες* P (scribae errore cum ς ex quarto in quintum irrepsisset versum, etiam *ἀστὸν* in *ἀστὸς* corrigendum erat). coniecturae a vv. dd. prolatae: *Μίλητον* Br. (cf. IX 588, 8) *ἤλασας* Jac., D: *ἠγάγεο*, postea *σε . . . ἤγαγεν* H (illud probat G): *εἰ δ' αὖ καὶ τρισσοὺς ἤγαγε* (sc. *σάλπιγξ*) *σοι στεφάνους* St. (per litteras) legentium desiderio non satisfaciunt, quod aut procul a traditione recedunt aut corrupta inde prodit sententia. cum in prioribus et subsequentibus versibus non de victoribus sermo fiat, sed de tubis eorum, etiam v. 4 tuba compellari mihi videtur, id quod in carmine dedicatorio non mirum est. egregie autem tuba ipsa Demosthenem ad tres victorias (coronas) perduxisse dicitur. de elisione cf. Ant. Thess. IX 553, 4
6 **ἤχ[η]σ[ε]ν* P („[η] in eraso *ει* C; idem [ε] in erasa littera *ι* et add. *ν* et spiritum accentumque restituit: *ἤχεισι* A^ar". etiam m^e exstat signum corruptelae); „*ἠχήσει* quo ducunt pristinae lectionis vestigia, aoristo etiam praestare videtur, quod sic maiores tubae laudes tribuantur.".

XIV *Κριναγόρου* C m^e *Εἰς Ἴναχον τὸν Κριναγόρου θεράποντα* L m^e, ad v. 4 in novae paginae exordio lemma continuavit sic: *ἐπὶ ξένης τελευτήσαντα* in Plan. *ἄδηλον* v. p. 13.
1 Cf. Eur. Ion. 542, Kaib. 606, 4 *γῆς ὢν πρόσθε γόνος μητέρα*

XV

Δείλαιοι, τί κεναῖσιν ἀλώμεθα θαρσήσαντες
ἐλπίσιν, ἀτηροῦ ληθόμενοι θανάτου;
ἦν ὅδε καὶ μύθοισι καὶ ἤθεσι πάντα Σέλευκος
ἄρτιος, ἀλλ' ἥβης βαιὸν ἐπαυρόμενος.
ὑστατίοις ἐν Ἴβηρσι, τόσον δίχα τηλόθι Λέσβου,
κεῖται ἀμετρήτων ξεῖνος ἐπ' αἰγιαλῶν.

XVI[+]

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακὸς
καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος στάθμῃ,
οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ · μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
ὦ λῷστε, τὸν θανόντα. κωφὸν ἡ λίθος,
τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
κεῖται δὲ τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος
Εὐνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῷ.

γαῖαν ἔχω, ad quam sententiam exprimendam Kaib. etiam verbum v. 1 depravatum refinxit scribens *παῖς γάϊος*   2 *ἦδε* P („circ. C, qui spir. correxit aut clarius expressit", temere idem *κεῖμαι* acuto distinxit) 3 de dictione *ἀσυνδέτῳ* Menk. p. 21, supra p. 50[1]   5 *δή* correxi ad Antipatri Thess. VII 286, 2, cf. p. 57[2]: *δ' ἐν* P: *δὲ* Pl. Br.; *ξείνῃ* a *χερμάδι* (cf. VII 693, 1) separandum non est vel ob praepositionis posituram, v. ad 12, 3   *Κριναγόρεω* scr. p. 27: *Κριναγόρου* P.

XV *Κριναγόρου* C m[e]   *Εἰς Σέλευκον νέον τελευτήσαντα* L m[e] v. pp. 15 et 45.

1 *δειλαῖοι* P („circ. C eraso acuto")   2 *ληθόμενοι* Salm. (non Br., Grotius autem iam verum vidit vertens *mortis tamen immemor*): *αἰθόμενοι* A (*Λ Ι Θ* pro *Λ Ι Θ* atque hoc pro *Λ Η Θ* iam ante Cephalam exaratum erat, cf. Finsl. p. 48): *ἀτηρῷ αἰθόμενοι θανάτῳ* C (*ωι* suprascribens): *ἀτηροῦ αἰσθόμενοι θανάτου* Pl. sponte elucet A fidissime scripturam traditam servasse, C expeditiorem lectoribus reddidisse, Pl. audacissime coniecisse   4 *ἐπ' αὐρόμενος* P („apostr. et alterum spir. C"); part. non recte ad insequentia refert D   5 in Hispania „Lesbium" Seleucum eloquentiae operam dedisse non recte Jac. an. suspicatus est   6 *ἀμετρητων ἐπαιγιαλῶν* A: corr. C.

XVI *Κριναγόρου* C m[e]   *Εἰς Εὐνικίδαν τινά, οὗτινος ἡ λάρναξ ἀπὸ λυγδίνης πλακὸς ἐχρημάτιζε[ν]* („[ν] C in eraso clausulae signo") L m[e]   [ἰ]*αμβικόν* C m[e] (*κόν* p. c. quod falso intellexit Jac. scribens *ἰαμβιξ*, ut A P I 1, 22 *χαρτοφύλαξ* pro *χαρτοφύλακος*, JJ. 1887

XVII

Τήνδ' ὑπὸ δύσβωλον θλίβει χθόνα φωτὸς ἀλιτροῦ
ὀστέα μισητῆς τύμβος ὑπὲρ κεφαλῆς,
στέρνα τ' ἐποκριόεντα, καὶ οὐκ εὔοδμον ὀδόντων
πρίονα, καὶ κώλων δούλιον οἰοπέδην,
ἄτριχα καὶ κόρσην, Εὐνικίδεω ἡμιπύρωτα
λείψαν' ἔτι χλωρῆς ἔμπλεα τηκεδόνος.
χθὼν ὦ δυσνύμφευτε, κακοσκήνευς ἐπὶ τέφρης
ἀνδρὸς μὴ κούφη κέκλισο μηδ' ὀλίγη.

p. 341² St., cf. lemma ep. 19). v. p. 48 sqq. de hoc et sequente epigrammate; Boiss. Herod. Epimer. p. 41 ad verbum *ζοφώδης*.

1 Noli subaudire *ἦν*, sed *ἐστίν* 3 similes phrases protuli l. l. 4 *θα[νόντα]* P (*[όντα]* C, *θάνα . . .* A^{ar}) *ω̃* ex *ό* corr. C *κωφὸν ἡ λίθος*] A P VII 287, 3 (Ant. Thess.); 16, 1; 392, 6; 395, 6; 467, 8 5 quam ei iniecerat dubitationem sententiarum contextus, Jac. postea (del. p. 325) hac interpretatione aliquatenus extrusit: „candidum hoc marmor sensu destituitur, ita ut nec tam atri hominis sepulcrum ornare recuset; *ζοφώδης* ut *niger* apud Hor. serm. I 4, 85, *ἐκ μελαίνης φρενός* Sol. fr. 42". ad mores igitur hoc epitheton refert; quod siquidem *ζοφ.* ad *νέκυν*, non ad *ἄνθρωπον* spectaret, an fieri non posset, D suo iure dubitavit, etsi neque Reiskii (*πᾶς* pro *καὶ*) neque Heckeri coniectura (*συφώδης*) probanda est. immo quod Jac. an. p. 409 sumpserat post versum quartum aliquid excidisse, id multo verisimilius est, quod consentaneum saltem non est imitatoris carmen minorem ambitum exhibere quam exemplar 6 *τῇδε* non *sub hoc* (R), sed *hic* *τὠλιγηπελὲς* Bentley: *τ' ὠλιγωπελὲς* P: *τοὐλιγηπελὲς* Br., sed v. p. 50¹; idem adi. in Synesii hymn. 3, 360 *ἴδε καὶ ψυχὰν ὀλιγοδρανέα,| ὀλιγηπελέα* 7 *σήπετ[αι]* P („*[αι]* A in eraso *ε*? et *αι* C^s, *σήπετε* A^{ar}") *θ' ὑπὸ* Br. frustra.

XVII. *Κριναγόρου* C m^e *Ἕτερον ἀνώνυμον εἰς Εὐνίδικον, οὕτινος τὰ ὀστᾶ ἀτιμέλητα* (sic) L m^e; lemma ex praecedente (sc. in Anth.) expressum esse Boiss. annotat.

1 Verborum structuram paululum implicatam traiectionibus (v. ad 12, 3) Opsop. recte enodat interpretans *tumulus odiosum super caput premit ossa conscelerati hominis hac sub infelici terra* *τῆνδ'* P („circ. C, *τὴνδ'* A^{ac}") *θλῖβε* H inaniter; cf. 32, 6 2 supra prius *η* vocis *μισητῆς* et m^e signum * C posuit; „verba *ὑπὲρ κεφαλῆς* postea ab A videntur addita" 3 „*στέρνον* A^{ar}; *ζτ.* C supra *στέρνα* et iterum m^e" *τεπεκρείκοντα* A, *ί* supra tertium *ε* et integram scripturam inter lineas collocavit C sic

XVIII

Ἠρνήσαντο καὶ ἄλλαι ἑὸν πάρος οὔνομα νῆσοι
  ἀκλεές, ἐς δ' ἀνδρῶν ἦλθον ὁμωνυμίην.
κληθείητε καὶ ὔμμες Ἐρωτίδες· οὐ νέμεσίς τοι
  Ὀξείαις ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις.
παιδὶ γάρ, ὃν τύμβῳ ἰδίης ὑπεθήκατε βώλου,
  οὔνομα καὶ μορφὴν αὐτὸς ἔδωκεν Ἔρως.
ὦ χθὼν σηματόεσσα καὶ ἡ παρὰ θινὶ θάλασσα,
  παιδὶ σὺ μὲν κούφη κεῖσο, σὺ δ' ἡσυχίη.

ατ' εποχριόεντα ϊ
στέρνα τεπεχρείκοντα; gradatim corruptelam natam esse Finslerus p. 46 iure monet. Pl. vocem depravatam ratus pro virili sua parte emendabat *πλεῖα δόλοιο* scribens, „facile sane, sed ineptissime“ *Salm.* *ὀδόντ[ων]* P ([ων] C, *ὀδόντα* A^{ar}, cf. Finsl. p. 41) 4 ut dentium series cum serra comparatur per ludibrium, ita pedes Eunicidae rigidi illuduntur periphrasi, quae non omni ex parte claret voce *οἰοπέδη* alibi non obvia sicut *κακοσκήνης δυσνύμφευτος, ἐποχριόεις.* neque tamen sanae rationis est statim corrigere, quod hoc compedum genus ignoretur. ab *οἶς* vocabulum Dind. derivat (St. Th.) *fasciam laneam* indicari arbitratus; similiter conformata sunt *λαιμοπέδη, ἰχνοπέδη, γυιοπέδη, ἀρθροπέδη* 5 *ἄστριχα* A^{ar} *Εὐνικίδεω* scripsi p. 27: *εὐνιδίκου* P (*εὐνίδικον* A^{ar}) Pl. Jac.: *Εὐνικίδου* Br. D 6 *τηκεδόνος*] recte Grotius de tabe, morbo, quo vivus laborabat Eun., accipit; quod v. 7 imitator non feliciter expressit 8 *μηδ'* C: *μαιδ'* A^{ar}.

XVIII *Κριναγόρου* C m^{e} *Εἰς παιδίον εὐμορφότατον ἐν νήσῳ τελευτῆσαν καὶ ταφέν, ἐξ οὗ αἱ νῆσοι ἐρωτίδες* L. m^{e} ad v. 7 *Εἰς παιδίον παρ' αἰγιαλὸν τεθαμμένον* L m^{e} „*supra* hoc lemma scripta sunt a C m^{e} (e regione v. 6) *ζτ. εἰ ἕν ἐστι τὸ ἐπίγραμμα*“ (similis nota est ad VII 627, 5). non pauca in his perscribendis peccaverunt edd. pro duobus carminibus hoc ut nonnulla alia (cf. VII 272, 276, 291) A et L habebant, ex quibus alterum incipere putabant a v. 7. namque post v. 6 A signum carminis finiti, ab initio versus sequentis signum carminis novi posuerat, quae C postea delevit, L novum adscripsit lemma v. p. 54.

De versus primi et tertii principio v. p. 33 3 *ὔμμες* Steph.: *ἄμμες* P et Pl. 4 *Ὀξείαις* G et H, cf. p. 36[1] sq.: *ἔξει* P („*ε* ex *o* corr. C, *ὄξει* A^{ar}“) et Pl. (quamquam in nonnullis libris *ἔξει δὴ* positum est): *ἥξει δὴ* ed. Flor.: *ἐσσεῖται* Jac. locus eis assignandus est, de quibus dixi in praefatione p. 65 5 *τύμβῳ ἰδιῆς* Herwerdenus, cf. p. 37: *τύμβω δίης* P: *Δίης* Kalb. ad ep. 329 cum Brodaeo

XIX

Καὶ αὐτὴ ἤχλυσεν ἀκρέσπερος ἀντέλλουσα
  Μήνη πένθος ἑὸν νυκτὶ καλυψαμένη,
οὕνεκα τὴν χαρίεσσαν ὁμώνυμον εἶδε Σελήνην
  ἄπνουν εἰς ζοφερὸν δυομένην ἀΐδην.
κείνῃ γὰρ καὶ κάλλος ἑοῦ κοινώσατο φωτὸς
  καὶ θάνατον κείνης μῖξεν ἐῷ κνέφεϊ.

XX

Ποιμὴν ὦ μάκαρ, εἴθε κατ᾿ οὔρεος ἐπροβάτευον
  κἠγὼ ποιηρὸν τοῦτ᾿ ἀνὰ λευκόλοφον
κριοῖς ἀγητῆρσι ποτ᾿ ἐβληχημένα βάζων,
  ἢ πικρῇ βάψαι νήοχα πηδάλια

et Grotio (quod de metro ut taceam, nescio, quomodo cum ceteris convenire putet v. d.)   6 „similis color in 19, 5. 6“ Jac. an.; cf. Kaib. 621, 6; 640, 4   7 *χθὸν* P ut VII 276, 5   *ἠμαθόεσσα* suspicatus erat Jac., at v. p. 36[1]   8 cf. 17, 8.

XIX *Κριναγόρου* Cm^e *Εἰς Σελήνην τινὰ γυναῖκα* (*κα* p. c., non *ξ*) *ὁμώνυμον* (*ὀμ.* cod.) *Σελήνης δι' ὑπερβολὴν κάλλους* L m^e v. p. 14 sq.

1 *καὶ αὖ τῇ* („sic potius quam *αὐτὴ*“) *ἤχλ.* P: *καὐτὴ δή ῥ' ἤχλ.* Salm. et Br.: *καὶ αὐτὴ δ' ἤχλυσσεν* R: *καί ῥ' αὐτὴ ἤχλ.* Jac. (in textu praeterea *γ'* interiecerat) D. Crinagorae obversabantur sec. Jac. an. II 1 p. 96 Antipatri Sid. VII 241 in Ptolemaei cuiusdam filii mortem vv. 7 et 8. ad hoc exemplum correxeram *καὶ δ' αὐτὴ* (cf. p. 39), nunc *δ'* omisi Stadtmuelleri monitu   2 *νυκτὶ*] non luctum suum *nocti* abscondens, sed *nocte* i. e. caligine, ut tamen me poetam non prorsus assequi profitear, *ἑὸν* (*ἐὸν* P, contra v. 5 C corr. *ἑοῦ*) metricum scrupulum movere monui p. 31; *φέγγος* St.   3 m^e haec verba a L adscripta erant, quae St. primus eruit idque cum postea erasa sint, non sine sudore: *σελήνην θεάν;* magnam sane scribae doctrinam produnt   5 *κείνη* P: corr. Br.   6 *μίξεν* edd.   *ἐῶ* P.

XX *Κριναγόρου* C m^e *Εἴς τινα ναυαγήσαντα καὶ μακαρίζοντα τοὺς ὀριπλάνους* (sic) *ποιμένας* L m^e.   v. pp. 26[2] et 64   Naufragus pastores in colle quodam (v. 2) videns deorsum (*thalwärts, κατ' οὔρεος*, hoc non recte accepit G) pecudem agere (*ὀριπλάνους* L, cf. VII 657, 1), optat ut eandem vitam degat (non degisset, ut R vertit) pastor sc. factus, neve tinxisset (*βάψαι*) mari clavos navis (non immergat, ut in D).

1 *εἴθε*] de structura v. ad 32, 3   2 *ποιηρὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοφον*] insolitum certe est *ποιηρὸν λευκ.*, collis igitur nudus summus,

ἅλμῃ. τοιγὰρ ἔδυν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην
θῖνά με ῥοιβδήσας Εὖρος ἀπημέσατο.

XXI

Παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἔπι τοῦτ' ἐλεεινὴ
μήτηρ ἀμφοτέρους εἶπε περισχομένη·
καὶ νέκυν οὐ σέο, τέκνον, ἐπ' ἤματι τῷδε γοήσειν
ἤλπισα, καὶ ζωοῖς οὐ σὲ μετεσσόμενον
ὄψεσθαι· νῦν δ' οἱ μὲν ἐς ὑμέας ἠμείφθησαν
δαίμονες, ἄψευστον δ' ἵκετο πένθος ἐμοί.

inferior herbosus, ut tamen intelligi queat. de genere autem vocabuli ne dubitemus (Ruhnkenius enim scr. *τὸνδ'ἀνὰ*), impedit Theocriti *γεώλοφον* id. 5, 101, Polybii *λευκόπετρον* III 53, 5; X 30. 5. *ποιηρὸν πρηόνα λευκόλοφον* audacius H 3 *κρεοῖς* (potius quam *κριοῖς*) *ἀγητῆρσι* (sic) *ποτὲ βληχημένα* (acc. supra ε C altero supra η inducto) *βάζων* P: varia Jacobsii tentamina, quae ipse reiecerit postea, recensere nihil attinet: *ποτε βληχήμενα* Boiss.: *ποτὶ βληχήματα βάζων* Passovius et Peerlk.: *ποτὶ βλήχημα πελάζων* Herm. Ann. Vindd. 1843, 4 p. 254 (sententiam ipsam cum Geistio non sanam esse existimat). iure *elegantissima codicis scriptura* (scribit vero cum Reiskio *ποτ' ἐβληχημένα*) omnibus correctionibus abiectis revocata est a Meinekio (del., coniectanea p. 185) „arietibus, ovium ducibus" (cf. Tib. II 1, 58 *ovili dux pecoris . . hircus)* „balatus imitamina obgarriens, quod inter oblectamenta pastorum est, simillimum est, quod dixit Euphorion fr. 38, 3 *γεγραμμένα κωκύουσα*". Jac. del. p. 285 conf. apte Tib. II 5, 94. versus exitum reddere Homerica *πεπνυμένα, ἀνεμώλια, ἀπατήλια, μάταια, ἄρτια βάζειν* ab editoribus annotatur, comparari potest etiam Qu. Sm. 13, 8 *κεχολουμένα βάζων*. 4 *ἡ πιμικρῇ* P („post *πι* exaraverat A *νι*, sed lineola addita mutavit *ν* in *μ*"): *ἡ με πικρῇ* Emperius (cf. p. 38) G *νηοχα* P; v. ind. 5 *ἔδυν*] p. 34 6 *εὖρος* P *ἀπημέσατο* Salm. Ruhnk. Br.: *ἐφημίσατο* P: *ἐφωρμίσατο* Jac., ceteri. librarius hoc quoque vocabulum parum dilucide in codice scriptum invenit, . . . *σατο* cum etiam in exemplari legisse consentaneum est. Jacobsii igitur correctio *una littera mutata*, altera addita non admodum commendatur, praesertim cum sententiae minime satisfaciat. hoc autem valet in Salmasii *ἀπημέσατο*, quod ex Homero sumptum est (Ξ 437) non secus atque *ῥοιβδήσας* (μ 106 de Charybdi): *Eurus circa hanc oram me postquam cum stridore devoravit, absorbuit, rursus eructavit.* verbum *ἀπεμέω* quam apte de naufrago adhibeatur prae exili illo *ἐφορμίζω*, colligi potest e. g. ex Leonidae Tar. VII 283, 2.

XXI *Κριναγόρου* C m° *Εἰς γυναῖκα δύο τέκνα ἔχουσαν, ὧν τὸ ἓν ἠσθένει, τὸ δ' ἕτερον* (p. c.) *ὑγιὲς ἦν. τοῦ μὲν οὖν ἀσθενοῦντος ἐγερ-*

XXII

Ὑμνίδα τὴν Εὐάνδρου, ἐράσμιον αἰὲν ἄθυρμα
οἰκογενές, κούρην αἱμύλον εἰναέτιν,
ἥρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη· τί πρόωρον ἐφίεις
μοῖραν τῇ πάντως σεῖό ποτ' ἐσσομένῃ;

XXIII.

Ὦ δύστην' ὄλβοιο Φιλόστρατε, ποῦ σοι ἐκεῖνα
σκῆπτρα καὶ αἱ βασιλέων ἄφθονοι εὐτυχίαι,

θέντος ὁ ὑγιὴς τέθνηκεν L m^{e}.; e regione, ut recte iam Boiss. observavit, cum Paulss. falleretur, vocis *ἐγερθέντος* idem librarius adscripsit „explicandi causa (?) *εγηγερμενου* (non *εγειγερμένου*) in marginis parte extrema, quae solebat vacua relinqui a C et L" v. p. 54.

3 *ἐπήματι τωὶδε* („grav. potius quam circ.") P 4 *σσε* A^{ar} 5 gemina fere dictio est Antiphili A P IX 222, 5 *δαίμονα δ' ἀλλήλων ἠμείψαμεν* sc. delphini et naufragi sexies in epigrammate signa vel corrigere vel addere neglexit C, cf. p. 64.

XXII *Κριναγόρου* C m^{e} *Εἰς παιδίσκην Ὑμνίδα, τὴν παίστριαν τὴν Εὐάνδρου* L m^{e}. *Παίστρια*, iocularia, Byzantinorum videtur fuisse significatio, exstat enim praeterea in Const. Manassae Chron. 2028: *ἔχαιρε* (sc. *Νέρων*) *δὲ κιθαρῳδοῖς καὶ γυναιξὶ παιστρίαις*, qui cum duodecimo saeculo medio floreret, lemmatistae aetati (cf. p. 62) coniunctus erat Geistii de hoc Evandro coniecturam protulimus p. 7[2].

2 *εἰναέτιν* Salm. : *οἰναέτιν* P: *ἐνναέτιν* Pl., v. ind. 3 *ἄλλιστ'* A^{ar}: *ἄλιστ'* C: *ἄληστ'* Florent.: *ἄλληστ'* (i. q. *ἀνεπίληστε*) in ceteris edd. Pl.: unde *ἄπληστ'* iam Brodaeus coll. VII 671, 1 [et IX 290, 2], idem Scal. et Br. *α* littera duplicata non in uno hoc exemplo invenitur, cf. praecipue *ἀλλιτάνευτος* ab *λιτανεύω* eodem modo derivatum atque ab *λίσσομαι ἄλλιστος* et *πολύλλιστος* Hom. *ε* 445. de his sententiis poetis etiam inscriptionum frequentatissimis disputavit Kaib. ad ep. 371; cf. Menk. pp. 9 et 10. ex Anthologia huc faciunt maxime VII 483, 671, 186, 5. 6, 190, 3. 4 *ἐφίεις* Jac. in nott. mss.: antea *ἐφιείς* (*ἐφιέις* P): *ἐφίης* Boiss., D. impf. paulo videtur aptius esse collatis ceteris exemplis 4 *μοίραν* (sic) P dativos Br. posuit, *σεῖο* Brod. Steph.: *τὴν πάντως σοὶ πόθ'* (*σοῖό ποτ'* Pl.) *ἐσσομένην* P: *τ. π. σοί ποτ' ἐφεσπομένῃ* Jac., ut *ποθ'* explicaret. sine dubio in arch. scriptum legebatur *σοῖο* ex *σεῖο* corruptum, quod scriba ultima littera dempta mutilavit. *ποθ'* mendum scripturae existimandum est, in quo nihil reconditius latet.

XXIII. *Κριναγόρου* C m^{e}. *Εἰς Φιλόστρατόν τινα πλούσιον καὶ εὐτυχῆ ἐπὶ ξένης τελευτήσαντα* (syllaba *σαντα* p. c. „falsa tradit Paulss.") L m^{e} v. p. 10.

αἶσιν ἐπηώρησας ἀεὶ βίον · ἦ ἐπὶ Νείλῳ
[κεῖσαι Ἰου]δαίοις ὢν περίοπτος ὅροις;
ὀθνεῖοι καμάτους τοὺς σοὺς διεμοιρήσαντο,
σὸς δὲ νέκυς ψαφαρῇ κείσετ' ἐν Ὀστρακίνῃ.

XXIV

Ὀθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναυμάχον ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων ·
Ἄρεος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
κλινθεὶς ἐκ πολλῶν ἡμιθανὴς βελέων

1 *δύστην' ὄλβοιο*] cf. p. 40, eleganter Gr. interpretatur *tam largas heu miser inter opes*, minus recte *ὄλβοιο ἕνεκα* Brod.; cf. Arist. Pac. 425, latinum *infelix animi, fidei* 2 in fine versus signum dubitationis vv. 3 et 4 inverso ordine in codice exarati sunt, sed error additis numeris *β'* et *α'* planissime („caecutiebat Paulss.") a scriba sublatus est *ἐπηώρησας* P (accentum C); cf. 42,8; 27,2; IX 411,3, ad quae exempla scribere possis *ἐπ' ᾐώρησας*, v. 12,3 interrogationem non notavi, cf. Vahlen J L 1886 p. 7 sqq. *ἦ ἐπὶ* Pl.: *ἢ ἐπι* (sic) P: *ἦ ῥ' ἐπὶ* iam Opsop. et Brod., v. Jac. add. p. XXIII, supra p. 39; pro exclamatione *ἦ* capit Boiss. 4 verba *κεῖσαι ἰου* a recentissima manu, non a C addita sunt. „A spatium reliquit vacuum et *δαίοις ὦν* (potius quam *ὢν*) *περίοπτος ὄρρις* scripsit": *ὢν* corr. C, *ὅροις* Pl. mutilus versus (rursus initio, cf. p. 65) etiam apud Pl. propagabatur, in lectionibus Aldinae prioris (a. 1503) additamentum, quod postea in ceteras editiones irrepsit, primum refertur, etiam Opsop. de defectu loci expleto loquitur. ad primam quaestionem (v. 1) respondetur versu quinto, ad alteram (v. 4) versu sexto: ubi opes tuae? peregrini (sc. Romani) „facultates tuas magno labore partas" (Brod.) inter se diviserunt. an magnificum sepulcrum adipisceris? immo Ostracinae iacebis, viculo miserrimo? (cf. Jos. B. J. IV 11, 5; Boiss. in D; Philol. 1849 p. 485 H). quamobrem dubitaveris saltem, num recte ex hoc versu illud supplementum, quod absurdum vocat D, elicitum sit, praesertim cum Crin. geographiae non admodum peritus fuerit, supra p. 14 5 v. p. 36 versus clausula eadem invenitur Ap. Rhod. 1, 395 *κληῖδας πάλῳ διεμοιρήσαντο* 6 *πύσετ'* Dielsius: *κεύθετ'* St. („oppositum voci *περίοπτος*"), Ostracine non nisi e. g. affertur, v. p. 10 *οστρακίνῃ* P; hoc de solio, *πυέλῳ*, fictili acceperat Jac. cum Salm., coll. Plin. 35, 46, cui explicationi non favet adi. *ψαφαρός* (v. ind.), repugnat ellipsis insolita certe et mirabilis.

XXIV „Duo sunt epigrammata in P (cf. ep. 18), ex quibus prius primum distichon complectitur. hoc indicatur et signo carminis finiti post *πολέμων* et novi ante *Ἄρεος* appicto" et duobus lemmatis: ad v. 1 *Κρι-*

αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
αὖτις ἀρηϊφάτων ἄνθορεν ἐκ νεκύων·
κτείνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

ναγόρου C m[e] *Εἰς Ὀθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην* L m[e]. („C nomen poetae non e regione primi versus, sed iuxta ultimum praecedentis epigrammatis scripsit, quod haud raro accidit etiam in aliis epigrr.“ inde apparet C non modo post A, sed etiam post L Anthologiae epigrammatis corrigendis operam navasse, cf. p. 62). ad v. 3 *ἄδηλον* C m[e] *Εἰς Ῥωμαῖον στρατιώτην ἀριστεύσαντα ἐξαισίως* L m[e] (*ως* p. c., *αι* ex *ε* suprascribendo corr. ab L), post *ἀριστεύσαντα* „inter *ε* et *ξ* vocis *ἐξαισίως* interposita est sigla, qua coniunctum est comp. verbi *ὡραῖον* et verbi *χρήσιμον*“. lemma etiam infra continuatum esse a L iam Salm. animadvertit, sed „erasa haec sunt ita, ut manifesta vestigia non iam appareant.“ integrum epigr. Planudes exhibet. C autem ex sua ipse (aut ex Michaelis) coniectura ad v. 3 notam *ἄδηλον* adiecisse videtur lemmatis deceptus; saepius enim L „in partibus carminum lemmata ponit“ Jac. an. v. p. 21 sqq.

1 sqq. Primum distichon quomodo cum secundo cohaereat, primus Boiss. perspexit: „poeta heroas maximos et maxima facinora bellica sibi adesse vult [cf. ep. 31], coram quibus Arrium suum [immo militem Italicum] laudet“ *κλέος*] ut 3, 1 *ἔρις*; 37, 4 *δάκρυ;* A P VII 48, 4 *πόνος;* IX 254, 8 *πένθος;* 390, 3 *ἄλγος;* X 124, 1 *γέλως* „res pro causa rei“ Jac. del. p. 509 *ναύμαχον* P et edd. *κάλει πολέμων* P: *καλιπτολέμων* Pl. mendo manifesto: *κράτει π.* Jac. (cf. p. 38): *λάλει π.* Mein. p. 186. sed ab omni coniectura locus vindicandus est. sententiam aptissime Mommsenus reddidit vertens *rufen wir kühn zum Vergleich*, perperam autem Salm. *lauda*, H *celebra* (coll. Append. ep. 340) *κάλει* interpretati sunt. hic praetera *πάντων ἔργα πολ.* „vix bene dictum“ esse opinatus *Πολέμων* bellatoris nomen fuisse et post *κάλει* interpungendum esse contendit, cui G suffragatur, praesertim cum in Lucillii A P XI 210, 5 idem nomen inderetur fortissimo cuidam militi. errat uterque: apud Lucillium hoc nomen propterea affertur, quod ad bellum spectat; neque omnino bellatoris illius nomen requiritur. haud secus labuntur opinione, qui in *Ἄρεος* v. 3 id oblitescere rati *Ἄρριος* cum Scaligero in textu ponunt. nam *Ἄρεος αἰχμητὴς* non tempandum esse exemplo ab Heckero prolato confirmatur: Nonni Dion. XXXVII 764 *Ἄρεος αἰχμητῆρες*. St. in *ἔργα* item atque H offendit, quamobrem *ἄκρα* proponit coll. 1, 4 et Theocr. XV 142 *Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί* cum glossa: *οἱ ἐξοχώτατοι* 3. 4 „repetiti sunt ab L m[inf.]“ *νείλου* A: *γρ. ῥήνου* C[s] (infra tantummodo *νείλου*) idem Pl. iam Salm. corruptelam agnovit, cum *νείλου* ex *ῥείλου* correctum esse scriberet, nec falsum tradit de hac correctione

XXV

Μὴ εἴπῃς θανατον βιοτῆς ὅρον· εἰσὶ καμοῦσιν
ὡς ζωοῖς ἀρχαὶ συμφορέων ἕτεραι.
ἄθρει Νικίεω Κύφου μόρον· ἤδη ἔκειτο
εἰν ἀΐδῃ, νεκρὸς δ᾽ ἦλθεν ὑπ᾽ ἠέλιον·
ἀστοὶ γὰρ τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας
εἴρυσαν ἐς ποινάς τλήμονα δυσθανέα.

XXVI

Αἶγα με τὴν εὔθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
οὔθατα, πασαων πουλυγαλακτοτατην,

Sto teste   6 *αὖτις* Pl.: *αὖθις* P   7 *δ᾽ ὁ σφ᾽ ἐκόμιζεν* P („sic, non *σ*, sed spiritus suprascriptus")   8 *θανατον* P; saepius C in hoc quoque epigr. signa corrigere gravatus est.

XXV *Κριναγόρου* C   *Ὅτι καὶ νεκροὶ πολλάκις πάσχουσιν ἀναίσθητα μέν, ἀλλ᾽ ὅμως πάσχουσιν· καὶ βλέπε τὸν Μαυρικίου τάφον καὶ τὸν Ἀμαντίου, ὧν* (*ὧ* in ras.) *ὁ μὲν ἐξεβλήθη καὶ κατεσκάφη, ὁ δ᾽ ἐξερρίφη καὶ κατεστάφη, ὁ μὲν ἐπὶ Λέοντος, ὁ δ᾽ ἐπὶ Ῥω[μανοῦ]. καὶ ταῦτα βασιλέων· τί δ᾽ ἂν εἴποις περὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων;* L m[e] (permulta lemmatis, quod etiam marginem ad sequens epigr. pertinentem fere totum occupat, sigla resolvi. qui historiae Byzantinae peritiores sunt, fortasse ad auctoris tempus definiendum lemmate uti poterunt)   v. p. 16 sq.

1 De hiatu v. p. 39. transpositione *Μὴ θάνατον εἴπῃς βιοτῆς ὅρον* eum declinare non oportere ipse Jac. agnovit, Addend. pp. XXIII et LXVII. acta igitur agit F. W. Schmidtius *Kritische Studien* p. 147   *εἴπῃς* (sic) P: *εἴποις* Pl.   *βιοτῆς* Pl.: *βιότου* P, supra p. 57   *καμοῦσι* P   2 sententia *sunt ut viris, ita mortuis novae malorum causae.* hoc Aelianum, qui V. H. IV 7 Pausaniae sortem enarrans simile quid expromit, ante oculos habuisse non crediderim cum Jac. del. p. 319   *ἕτεραι* P: *ἑτέρων* Pl.: Palatini lectio elegantior est   4 *εἰν ἀΐδῃ*] in sepulcro; cf. Kaib. 573, 7 *τεῖχισε δ᾽ ἄδαν*: Hesych. *ἄϊδας. τύμβος, τάφος*   *νεκρὸς κτλ.*] cf. Kaib. 642, 9 *καὶ πάλιν εἶδε τὸ φῶς νεκρὸς ὤν*   5 *μετοχλίσσαντες* Pl.: *μετοχλήσαντες* P; v. ind.   6 *εἴρυσαν* P (*ι* C in eraso *α*)   *δυσθανέα* P: *δισθανέα* (cf. *μ* 22 Hom.) Brod. Grot. Boiss.; acumen in morte non auspicato facta positum est

manus recent. siglis appinxit (citra m[e]) ad hoc carmen: *σημείωσαι* (s. *σημειωτέον*), *ὡραῖον, χρήσιμον.*

XXVI *Κριναγόρου, ἐπὶ τῇ αἰγί, ἧς ὁ Καῖσαρ τὸ γάλα ἤσθιεν, καὶ πλέων σύμπλουν ταύτην ἐκόμιζεν* C m[e]   v. p. 15. in Geistii sententia referenda erravit D.

γευσάμενος μελιηδὲς ἐπείτ' ἐφράσσατο πῖαρ,
 Καῖσαρ κὰν νηυσὶν σύμπλοον εἰργάσατο.
ἥξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας· ᾧ γὰρ ἐπέσχον
 μαζὸν ἐμόν, μείων οὐδ' ὅσον Αἰγιόχου.

XXVII

Ἄχρι τεῦ, ἆ δείλαιε, κεναῖς (ἔτ') ἐπ' ἐλπίσι, θυμέ,
 πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων,
ἄλλοις ἄλλ' ἐπ' ὄνειρα διαγράφεις ἀφένοιο;
 κτητὸν γὰρ θνητοῖς οὐδὲ ἓν αὐτόματον.
Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο· ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
 εἴδωλα ψυχῆς ἠλεμάτοισι μέθες.

1 *ἀμολγεὺς* (circ. P) *mulctra,* non *mulctor, pastor* (D, v. Dind. in St. Th. s. v.); cf. *Hier leuchtet' ein Eimerchen, weiss wie der Schnee, Die strotzenden Euter zu leeren* (Bürger *Die Kuh* str. 17); contrarium est Theocriti *αἶξ ἀμολγέα πληροῖ* (id. 8, 86) *ἐπει τ'* (sic, erraram supra p. 39) P: *ἐπεί τ'* Herm. ad Orph. p. 770 edd.: *ἐπεὶ* Br.: *ἔπειτ'* Pl. *ἐφράσσατο* Pl. (?): *ἐφράσατο* P 4 *καίσαρ* P; in lemmate accentus idem positus est *κην* (sic) P; v. p. 27 *νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο* Pl. Br., quam lectionem lemmatistae (C) verbis sublevari facile quispiam dixerit, tamen non dubitanter Palatini *εἰργάσατο* in textu posui 5 *αὐτίκα*] v. ad 7, 5 6 *ἀρτιόχου* (nisi *ἀρετιόχου* vel *ἀρατιόχου*) A [ar].

XXVII *Κριναγόρου περὶ* (*τῆς* prave in D add.) [*φ*]*ιλοσοφίας* (*φ* in eraso *τ*), *καὶ ὅτι μόνη ἀρετὴ τίμιον κτῆμα* C m [e] v. p. 13.

1 *ἆ* potius quam *ἄ* P: *ὦ* Pl. *ἔτ'* inseruit Jac. G: *κεναῖς ἐπελπίσι* (sic) P: *κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι* Pl. Jac. del. p. 246: *κεναῖσιν ἐπ' ἐλπίσι* Boiss. Bothius D; supra p. 40 et p. 33[1]; *ἐπί* praepositio elisa saepissime (v. 3 *ἐπόνειρα* [A vel *ἀλλεπόνειρα*]; 41, 1 *ἐπαυτῶι;* 42, 3 *ἐπάνλακα*; 28, 6 *επαμφοτέραις* ut v. 1 *απαιθιόπων*) hoc modo cum sequenti vocabulo copulatur errore sane, sed nisi elisio revera in exemplari a scriba inventa esset, mendum explicabile non foret 2 *πωτηθεὶς ἐπ' ἐλπίσι*] cf. 23, 3 *αἶσιν ἐπηώρησας ἀεὶ βίον* et 42, 8 *τῷ ἐπ' ἐωρίσθην;* Dion. 44, 17 de Julio Caesare *ἐπὶ τῶν νεφῶν μετέωρος αἰωρεῖσθαι καὶ τῆς τοῦ Διὸς χειρὸς ἅπτεσθαι* apte in comparationem vocat Jac. an.; idem *ψυχρῶν* non otiosum esse epitheton ostendit del. p. 246 *ἀσσοτάστω* (sic) P 3 *ἔπ'* Jac. D; sed v. Krueger. gr. (68, 4, 2); de magna in praepositione collocanda licentia dixi ad 12, 3, cf. p. 40 *ἀφένοιο*] ut Call. h. 1, 95 *οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο,* qui versus Crinagorae hoc distichon fingenti fortasse succurrerunt 4 *οὐδὲ ἕν*] Jac. ad VII 629, 3 5 *ἀμυδρά* P, non quod edd. exhibent *ἀμυδρά* 6 *μέθες* Pl.: *μέθαις* P.

XXVIII

Ἄγχουροι μεγάλαι κόσμου χθόνες, ἃς διὰ Νεῖλος
πιμπλάμενος μελάνων τέμνει ἀπ' Αἰθιόπων,
ἀμφότεραι βασιλῆας ἐκοινώσασθε γάμοισιν
ἓν γένος Αἰγύπτου καὶ Λιβύης θέμεναι.
ἐκ πατέρων εἴη παισὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων
ἔμπεδον ἠπείροις σκῆπτρον ἐπ' ἀμφοτέραις.

XXIX

Βίβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐνὶ τεύχεϊ τῷδε
πεντὰς ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων·
[Ἀνακρείοντος, ἃς ὁ Τήϊος ἡδὺς πρέσβυς
ἔγραψεν ἢ παρ' οἶνον ἢ σὺν Ἱμέροις]
δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίῃ ἥκομεν ἠῷ
κάλλευς καὶ πραπίδων ἔξοχ' ἐνειχαμένῃ.

XXVIII. *Τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Λιβύης, ὅτι τὸ τῶν βασιλέων κῆδος ἀμφοτέρας συνῆψεν: τῶν Πτολεμαίων* (sequitur sigla verbi *δῆλον* sive *δηλονότι*) C m^e^ v. pp. 13 sq., 10².

1 *δια* P; praepositio cohaeret cum *τέμνει* 2 *τεμνει* (sic) P *ἀπ' Αἰθ.*] *inde ab Aethiopibus* sc. *πιμπλάμενος*; perverse in D *nigris abscidit ab Aethiopibus* 3 *ἀμφότερ*[*αι*] P (*αι* C fecit ex *οι*) vv. 5 et 6 inverso ordine in P scripti sunt, sed praefixis litteris *β* et *α* error sublatus est; „eaedem litterae m^e^ scriptae erasae sunt" *παισιν* (sic) P *τοῖσιν* v. ad 42, 1.

XXIX *Κριναγόρου, εἰς βίβλον λυρικὴν Ἀνακρέοντος* C m^e^ v. pp. 12 sq., 58 sq., 64.

1 *βίβλων* Boiss. ex ap. Par. (v. Diltheyius *de epigrr. Grr. syll. quibusdam minoribus* Gottingae 1887): *βύβλων* P *ἐνὶ* correxi p. 33: *ἐν* P *τῶδε* P 2 *ἀμιμήτων χαρ.*] idem 1, 6, quamobrem non *Χαρίτων* cum edd. scripsimus 3 sq. sic cod., nisi quod voces *πρέσβυς, ἔγραψεν, οἶνον* accentibus destituuntur: *Ἀνακρέοντος, ἃς ὁ Τήϊος κύκνος* coll. VII 30, 1 Jac. „verba *ἢ σὺν ἱμέροις* scripta a C, qui in fine versus add. *ἰαμβικόν*" 5 *Ἀντωνίῃ* Dorv.: *ἀντωνίη* P *ἥκομεν* (sic) *ἠῷ* ('potius quam') P; dies natalis an nuptialis? cf. 12, 3 *σῇ . . γενεθλίῃ τῇδε ἠοῖ*; alia verborum structura est in ep. 10, cum *εἰς* ibi copulari non possit, licet refragetur R, cum *ἦμαρ* 6 cf. 1, 4 *πραπιδων* (sic) P *ἐνειχαμένῃ* scripsi p. 27: *ἐνεγχαμένην* (minime *ἠνεγχ.*) P: *ἐνεγχαμένῃ* Dorv. et edd.

XXX

Λῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλαισι θαλάσσης
χερνῆτις διεροῦ τυτθὸν ὕπερθε πάγου
χέρσον ἐπεκβαίνοντι κατασπασθεῖσα κλύδωνι
δειλαίη πικροῦ κῦμ᾽ ἔπιεν θανάτου·
πνεῦμα δ᾽ ὁμοῦ πενίῃ ἀπελύσατο. τίς κ᾽ ἐνὶ νηὶ
θαρσήσαι πεζοῖς τὴν ἀφύλακτον ἅλα;

XXXI

Οὔρεα Πυρηναῖα καὶ αἱ βαθυάγκεες Ἄλπεις,
αἳ Ῥήνου προχοὰς ἐγγὺς ἀποβλέπετε,
μάρτυρες ἀκτίνων, Γερμανικὸς ἃς ἀνέτειλεν
ἀστράπτων Κελτοῖς πουλὺν ἐνυάλιον.

XXX *Κριναγόρου* C m[e] *Εἰς γραῦν πενηχρὰν* (sic) *ἐν τῷ ἀποπλύνειν τὰ ἑαυτῆς [ῥ]άκη ἀποπνηγεῖσαν* (non *ἀποπνηγησαν*) L m[e]; „deinde sequitur *υ*, quod collatores acceperunt pro signo finali; sed planissime exarata est littera *υ*, ut lemmatis auctorem *ὕδατι* vel *ὕδασι* voluisse suspiceris"; hoc addi potuit, quamquam iam *ἀποπνίγεσθαι* solum significat „aquis hauriri" v. p. 54.

1 *ἀπὸκλύζουσα* P (accentus C) *κροκάλαισι* P (*κροκαλαῖσι* A[ar]): *κροκάλῃσιν* Pl. 2 vix recte hoc versu locum litoris lectoribus cognitum indicari scribit D similis rhythmus in Gaetulici A P VI 331, 4 *τυτθοῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφους* (*βαιὸν* superscr..), ubi in genitivo *τυτθοῦ* non modo ob Crinagorae versum offendo 3 ad hunc versum Jac. correxit Dioclis Carystii VII 393, 5 *χέρσον ἐπεκβαίνειν*, tamen praestetne *ἐπ᾽ ἐκβ.* scribere, cum Sto dubitare licet (v. ad 23, 3) 5 *πενίῃ* P et Pl. *ἀπελύσατο*] animam exuit simul cum paupertate; similiter explico Soph. Ant. v. 1314 *ποίῳ δὲ κἀπελύσατ᾽ ἐν φοναῖς τρόπῳ;* 6 *θαρσῆσαι* P (circ. C corr. ex acuto) *ἀφύλ.*] cf. Dion. Hal. A. R. 9, 25 *κατὰ τὴν . . ἀφύλακτον ἀνθρώποις τύχην.*

XXXI *Κριναγόρου, εἰς Γερμανικὸν, τὸν πατέρα Νέρωνος, ὅτε τοὺς Κελτοὺς κατεπολέμησεν* C m[e] In Plan. epigr. Lollio Basso inscribitur, qui quidem — quod Planudis fidem augere dixeris — carmen scripsit in mortem Germanici A P VII 391. sed hoc epigramma, si ullum aliud, praefert colorem vere Crinagoreum v. pp. 18, 10[2].

1 Montes Pyrenaei et Alpes testes advocantur, sc. quod inter eos Celtae (Germani et Galli) incolebant *πυρηναῖα* Pl.: *πυρρήναια* (sic, fallitur D) P, qui 34, 4 rectam formam exhibet 2 *προχοὰς*] neque *ostia* (Opsop.) neque *fontes* (sic D), sed *fluenta* Rheni, cf. IX 258, 1 3 de ordine verborum v. ad 41, 4 4 Jac. an. confert

οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀολλέες· εἶπε δ' Ἐνυὼ
Ἄρεϊ· τοιαύταις χερσὶν ὀφειλόμεθα.

XXXII

Οἵους ἀνθ' οἵων οἰκήτορας, ὦ ἐλεεινή,
εὕραο· φεῦ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορίης.
αὐτίκα καὶ †γάρ ἡ χθαμαλωτέρη εἴθε, Κόρινθε,
κεῖσθαι καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη,

Verg. Georg. IV 562 *Caesar dum magnus ad altum Fulminat Euphraten bello;* addi potest Stat. Silv. IV 7, 50 *rapidum secutus Caesaris fulmen* 5 *δουπήθησαν* P: *δούπησαν μὲν* Herwerd. Mnem. n. s. v. II p. 333. Crinagorae elocutione qui callet, hoc unicum passivi exemplum ab ea non alienum esse judicabit. neque tamen magis mirum est Herw. coniecisse quam non coniecisse editores, qui A P IX 427, 4 (Barbucalli) *ἕτερον δ' ἐς ἀπενθέα χῶρον δουπήσεις κώπην νηὸς ἐπερχομένης* accusativum in dativum *κώπῃ* mutaverint *αολλ[έ]ες* P (*έ* C in eraso *ι*?) 5. 6 *εἶπε κτλ.*] talia commenta in oculis erant horum potissimum temporum poetis: A P IX 248, 266, 517, cf. Leon.Tar. A Pl. IV 182, 8. 9 *ἄρει* P.

XXXII *Κριναγόρου, εἰς τὴν* (verba *εἰς τὴν* iterata sunt in subsequentis lineolae initio) *κατάπτωσιν τῆς Κορίνθου* C v. pp. 7 sq. et 54 Propertium cum multos Graecorum lusus suum in usum convertisset, Buechelerus (cuius animadversiones acutissimas, M. Rhen. v. 38 p. 511 sq., sero mihi in manus incidisse aegre fero) fortasse hoc quoque Crinagorae carmen legisse arbitratur, cum ipse sub a. 730 mentionem iniecisset Corinthiornm IV 5, 6 *nec miser aera paro clade, Corinthe, tua.* quod tam incredibile est non modo ob temporum rationem, ut quam maxime admirer Reischio (Studia Vindd. 1887 p. 112) virum doctissimum hanc imitationem probasse.

1 *οἵους ἀνθ' οἵων* (*ἀν θοίων* P) cum veteres poetae in talibus iterationibus accentus sedem non permutent (Soph. Anth. 942, Eur. Alc. 144, cf. Meleagri A P VII 476), posteriores hac re ipsa artem quandam captant. sic — exempla ex parte Finslero debeo p. 78 ad A P V 13, 6 — Crin. 51, 4; A P VII 15; 26, 3; 96, 2; 137, 5; 268, 4; 413, 8; 472, 3. 4; 625, 5; A Pl. IV 309, 2 2 *εὕρεο* scripseram p. 27 coll. Hom. ι 403, nunc Sto auctore vulgatam servavi *φεῦ*] haec epiphonemata horum potissimum poetarum propria tractavit Kaib. (obss. critt. p. 334); cf. Antistii VII 366, 3 *φεῦ πόσον ἄλγος Ἑλλάδι;* Ant. Thess. 367, 4 *φεῦ κείνης, Ἦλι, θευμορίης* *ἀμμορίη* P 3 *γὰρ ἡ* (an *ἦ*?) A[ar]: *γᾶς ἡ* C. „supra *α* et supra *η* idem signum ^ est, circumflexus, qualis saepius a C exaratus est; supra *α* ab A positus erat gravis; [σ] *C scripsit in eraso ρ*; erat igitur initio scriptum *γάρ* (nonnullius momenti lectio haec vide-

ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλιμπρήτοισι δοθεῖσα
θλίβειν ἀρχαίων ὀστέα Βακχιαδῶν.

XXXIII

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλήμυραν ἐγείρῃ,
οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,

tur propter corr. Jacobsii); supra *η* est praeter circ. etiam spiritus iteratus aut correctus a C": *καὶ Γάζης* Salm. Herm. (Josephus Antt. XIII 21): *καὶ πόντου* Br.: *καἰγείρης* Jac. del. p. 336 (antea *δ' Αἰγείρης*, idem nomen olim reposuerat A P IX 423, 7): *καὶ γαίης* H G D Buech. locum eis assignare non dubito, ubi exemplaris ductus evanidos non iam plane dignoverunt scribae: cum A voces poneret sensu destitutas, alter priorem in vocabulum deflexit ad *χθαμαλωτέρη* accommodatum, *ἡ* (vel *ἧ*) autem aptiore signo ornavit. quamobrem ut 10, 1 et 18,4, ita hoc versu in scribae *A* lectione pes figendus, *γᾶς* autem correctio habenda est, non inscita sane, quod idem valet in Heckeri *γαίης*, cf. IX 101, 2 *οὐ πολλῷ γ' αἰπύτεραι πεδίων.* at enim in hoc contextu non idoneum esset verbum *χθαμαλωτέρη*, idoneum si „reperiretur pro *κατωτέρη*", tum enim commode deprecaretur Cr., Corinthus ut denuo *sub* terra esset; accedit, quod cum in pentametro locus accurate designetur, n. pr. etiam in hexametro exspectamus, ut ex contrario in illo imitatoris (v. p. 54) epigrammate neque ad *αἰπύτεραι* neque ad *ἐρημοτέρην* v. 4 certum regionis nomen positum est. valde probabilis igitur esset Jacobsii coniectura, si satis constaret Aegiram mari obrutam esse. ex versu enim, quem Pseudophilo laudat (de incorr. mundi p. 272, 11 Bernays.) imprudenter scriptorem collegisse tres urbes Peloponnesi, Helicen, Buram, Aegiram, mari devoratas esse suo iure Buech. Rh. Mus. 32 p. 444 monet. quod nomen pr. in corruptela lateat, alii fortasse reperient   *εἴθε* („acutus a C in circ. depravatus") cum duobus infinitivis ut Antip. Thess. IX 408, cf. supra ep. 20   4. 5 ter signum corruptelae ad hos versus in codice positum est   *δε θεῖσα* P: *δοθεῖσα* R   6 similis est 17, 1 *θλίβει . . ὀστέα . . τύμβος*. qua de causa in hoc versu simplex haec sententia inesse potest: quam veterum Bacchiadarum ossa *imprimere* (cf. Pers. I 37) h. e. *tegere* urbem illis nobilissimis incolis indignam; neque tam fidenter quam Buechel. contenderim alludi ad *νεκροκορινθίων* mercaturam, praesertim cum eiusmodi acumina alibi apud Crin. non legantur neque satis aptum esset verbum *θλίβειν.* sed si vera sit ingeniosa illa coniectura, inde comprobetur nostra de carminis aetate sententia. haec enim Strabo refert 8, 381 *θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν, ὥστε εὐπορήσαντες τῶν τοιούτων καὶ διατιθέμενοι πολλοῦ νεκροκορινθίων ἐπλήρωσαν τὴν Ῥώμην· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν τάφων ληφθέντα καὶ μάλιστα τὰ ὀστράκινα. κατ' ἀρχὰς μὲν ουν ἐτιμήθη σφόδρα ὁμοίως τοῖς χαλκώμασι τοῖς κορινθιουργέσιν, εἶτ' ἐπαύσαντο τῆς σπουδῆς ἐκλιπόντων τῶν ὀστράκων καὶ οὐδὲ κατωρθωμένων τῶν πλείστων.*

Ῥώμης δ' οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέῃ.
οὕτως καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
ἑστᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι.

XXXIII *Κριναγόρου* A m e *Εἰς Ῥώμην τὴν πόλιν διὰ τὸ ἀήττητον αὐτὴν τότε εἶναι· νυνὶ δὲ πάσης* (sine acc. in P) *δρυός ἐστιν ἐλεεινοτέρα* (*ο* non *ι*) C m e De *pulcherrimo* (Peerlk.) hoc epigrammate disserui p. 21.

1 Sententia *non si Oceanus omnes aestus, omnes „fluctuum furores" excitet;* de metro v. pp. 32 et 35 *πλήμυραν* Sternb. p. 163: *πλημύρα[ν]* P („alterum *μ* C s, [*ν*] idem in eraso *σ*?, erasus est acc. sive spir. supra *ρ* et *α*"). A semper simplex *μ* in hac stirpe exhibet, duplicatum Pl. et fere C. litem profligari admonet Sternb. Burisitarum inscriptione (C J Gr. 4699, non ita multo post a. 56 incisa) ubi v. 8 *πλημυροῦσα* plane exaratum est *ἐγείρῃ* P: *ἀνείργῃ* Wyttenbachius: *ἐρεύγῃ* Eldikius. „*ἐγείρειν* in hac re proprium vocabulum. Dionys. Perieg. 202 *ἄλλοτε μὲν πλήμμυρις ἐγείρεται*" Jac. 2 *οὐδὴν γερμανὴ* (sive *ῆ*) *ῥῆνον πάντα πίῃ* A: *ί* post *γερμαν* add. C accentu deleto supra *η*, idem paenultimo verbo *ἅ* suprascr. eraso accentu: *Ῥῆνον ἅπαντ' ἐφίῃ* Peerkampius (Bibl. Cr. Nov. IV p. 47 et ad Verg. Aen. X 13) G D Momms.: *ἀπίῃ* H: *ἀνίῃ* Stollius l. l. sententiam optime rettulit Regisius vertens *noch wenn den Rhein bis zum Grund tränke Germanien auf* sc. „prae multitudine populorum, sicut Xerxis exercitus fecisse monumentis proditum est" (Opsop.). fabulam illam prodigiosam nondum excidisse tum ex hominum memoria, sed etiam celebratam esse poetis ostendit Alphei Myt. (Menk. p. 52) VII 237, 3 *ἀενάων τε βαθὺν ποταμῶν ῥόον, οἵ ποτε ῥείθροις Ξέρξου μυριόναυν οὐχ ὑπέμειναν Ἄρην.* Rhenus autem et Romanorum et Germanorum praesidium habebatur, prout hi vel illi timebant aut timebantur, cf. Anth. Lat. c. 425 *Opponis frustra rapidum, Germania, Rhenum: Euphrates prodest nil tibi, Parthe, fugax.* sublatis his cancellis Germani iam suo arbitrio in Romanos fines ingruere poterant sicco quasi vado. imago autem flumina bibendi non incognita fuit Crinagorae, cf. 36, 2 et 49, 6. errat vero Peerlk., cum tradita verba significare dicit *Germania sita est, Germani habitant ubique ad Rhenum,* siquidem in adi. *ἅπαντα* epotandi (Juv. X 177) notio inest. neque ridicula cum viro illo doctissimo nominanda est sententia ipsa 3 *δ'* om. Pl. et edd. particulam non abiudicarim hoc loco a Crinagora, quippe qui saepissime affectet usum Homericum 4 sensus *quoad Caesari perstabit* Roma *confidere* sc. *illum dextera imperare* *Καίσαρι*] Tiberio, nemo nisi princeps a Crinagora certe hoc nomine nuncupatur 5. 6 hom. memoria: M 132 sqq; cf. Verg. Aen. IV 443 sqq. *καὶ ἱεραὶ* P (*καὶ* p. c.) et Pl.: *καὶ ῥ' ἱεραὶ* Jac. (sed dubitanter, nam hiatum vocis paulo maiore elatione tolerabiliorem fieri, supra p. 39): *χαὶ ἱ.* G Boiss. D (at articulum adhi-

XXXIV

Κῆν μυχὸν Ὀρκυναῖον ἢ ἐς πύματον Σολόεντα
ἔλθῃ καὶ Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων
Καῖσαρ ὁ πουλυσέβαστος, ἅμα κλέος εἶσιν ἐκείνῳ
πάντῃ. Πυρήνης ὕδατα μαρτύρια·
οἷσι γὰρ οὐδὲ πέριξ δρυτόμοι ἀπεφαιδρύναντο,
λουτρὰ καὶ ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

XXXV

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἁλικύμονος ᾖσεν Ἀρίστων
Ναύπλιον· ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμην.

bere fere supersedebat Crin. ad Homeri exemplum, v. p. 24[1]): *καὶ διεραῖς* Wilamow. apud Momms. l. l. p. 62 (hoc epitheton et supervacaneum est neque valet *διερός* apud hos poetas *lebendig,* sed *humidus.* v. 30, 2) *αὖ αχέουσ'* A[ar]: *αὖα,* [*χ*]*έουσ'* C (alterum *α* suprascr.).

XXXIV *Κριναγόρου, εἰς τὸν σεβαστὸν Καίσαρα* A m[e] *τὸν Αὔγουστον. θαυμαστόν* L m[e] v. pp. 15, 10[2].

1 *μυχὸν*] cf. p. 25 *ὀρκυναῖον* P: *Ὁρκυναῖον* Jac.: *Ἑρκυναῖον* Holstein. Br. D; at traditam formam tutantur Ptolem. II 11, 5 *Ὀρκύνιος Δρυμός* (cf. Marciani p. m. ext. II 36) et Caes. b. g. VI 24 *loca circum Hercyniam silvam, quam Eratostheni et quibusdam Graecis fama notam esse video, quam illi Orcyniam appellant.* idem nomen apud *Menippum* legisse suspicor Crinagoram; *υ* productum traditur etiam *Parthenii* fr. 23 *ἀλλ' ὅτ' ἀφ' ἑσπερίης Ἑρκυνίδος ὤρετο γαίης.* 2 *ἔλθῃ* Dorv.: *ἔλθης* (sic) P *καὶ Λιβ.*] eadem structura in ep. 2, 1, nisi quod alterum *ἢν* hic omissum est. neque igitur in pentametro est „epexegesis *Σολόεντος* non vulgo noti" (D), sed remotissima altera regio affertur, quae futurum esset ut ab Augusto invisa nobilitaretur. inanis vero est Heckeri coniectura *γῆς Λιβύων κράσπεδον ἑσπερίων* 4 *πάντηι* (sic) P ut VII 320, 1; cf. Jac. praef. I p. XXVIII, Finsl. p. 27 sqq. *Πυρήνης ὕδατα*] cum Dio (53, 25) Augustum Tarracone a. 729 decubuise auctor sit, probari potest Geistii coniectura, qui intellegi putat Aquas Tarbellicas, de quibus Strabo 4, 190; Tib. I 7, 9 alii tradunt; praeclare ad eam opinionem facit Ptol. II 7, 8 *ὑφ' οὓς μέχρι τῆς Πυρήνης τοῦ ὄρους Τάρβελλοι καὶ πόλις αὐτῶν Ὕδατα Αὔγουστα* 5 „*ἀπεφαιδρύν*[*α*]*ντο:* [*α*] corr., ut videtur, ab A ipso ex *ο*, nec habet *ἀπεφαιδρύνοντο* impf. quod displiceat". eadem clausula Qu. Sm. 8, 487 *καί ῥα κόνιν καὶ ἱδρῶτα λύθρον τ' ἀποφαιδρύναντο* 6 aliter hic *ἤπειροι ἀμφότεραι* intelligendae sunt atque 28, 6; cf. A P II 379; VII 240; 369, 4; IX 97, 6 alia.

XXXV *Κριναγόρου, εἰς τὸν ἐν Ναυπλίῳ σκοπόν* A m[e], qui harriolatur ut saepius v. p. 54.

ὁ ψεύστης δ' ὑπὸ νύκτα Καφηρείης ἀπὸ πέτρης
  πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δυσμόρου ἐς κραδίην.

XXXVI

Τῆς ὄιος γενεὴ μὲν Ἀγαρρικὴ, †ἐντὸς Ἀράξεω
  ὕδωρ πιλοφόροις πίνεται Ἀρμενίοις·
χαῖται δ' — οὐ μήλοις ἅτε που μαλακοὶ ἔπι μαλλοί —
  ψεδναὶ δ' ἀγροτέρων τρηχύτεραι χιμάρων·

1 Cf. A P V 138 Dioscoridis, unde Crinagorae primum distichon expressum autumat Jac. an. *Ἀρίστων* G (qui coniecturam suam etiam Stollio et Baehrio l. l. probavit) D: *ἀρίστωι* P (qui antea *ηῖσεν*; fideliter A exemplaris lectionem oblitteratam repraesentat): *Ἀριστώ* cum superioribus tuetur Tzschirnerus. equidem, ni P adversaretur, puellam significari non infitiarer. namque de pantomimo, quem statuit fuisse Aristonem G coll. Lucillii XI 253, Luc. de salt. 46 cogitare vetamur verbis *ᾄδειν* et *μολπή*, quae non possunt non de cantatore dicta esse. praeterea Nauplium a citharoedo quodam actum esse idem Lucillius (XI 185) perhibet, item Nero *Naupli mala bene cantitasse* dicitur (Suet. Nero c. 39). Aristonis nomine complures citharoedi vocati esse videntur, cf. Strab. 6, 260, Bull. de C. H. 1887 p. 75   3 *ψεύστης*] vocatur ille *πυρσός* etiam in Bassi IX 289, 3; cf. Eur. Hel. 1131 *δόλιον ἀστέρα*   *δ' ὑπὸ νύκτα* edd.: *δ' ὕπερ* (sic) *νύκτα* P; *ὑπέρ* servavit unus G sic verba transponens *νύκτα δ' ὕπερ ψεύστης ὁ Κ. ἀ. π.* coll. Bassi versu inepte, ut probavit Stollius; qui quidem item ac R non recte cepit *ὑπὸ νύκτα* interpretans *die täuschende Fackel ging während der Nacht von dem Felsen in mein Herz über* coll. A P XII 127, immo ad *ψεύστης* applicandum est temporis indicium, v. Prop. IV 1, 115 *Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes*   *ταφηρείης* P   4 *δυσμόρου* A[ac] (nam „corrigendo demum ex ultima littera *υ* facta est *ς*“, idem iam coniectura assecutus erat Br., Stollius): *δύσμορος* edd. (ad secundariam cod. lectionem; quod contortius de facula dicitur): *δύσμορον* Br. cum Salm.

XXXVI *Κριναγόρου, εἰς πρόβατον τρίτοκον* (sic, *ἅ. λ.*) A m[e]   *Καὶ νῦν εἰσὶ τοιαῦτα πρόβατα οὐκ ἐν Ἀρμενίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Σκυθίᾳ* C m[e]   in fine carminis L adscripsit *θαυμαστόν*   v. p. 45 et p. 10[2]. ovium genus *musmonum* (Pl. n. h. 8, 49; Strab. 5, 156) simillimum significari putat Bellin de Ballu ad Opp. Cyn. 2, 377, cf. Schneider. ib.

1 *τῆς*] articulus nisi ad titulum vel signum quoddam revocatur, non videtur explicari posse. initium carminis deesse cum Salmasio statuere vetamur vel serie alphabetica (v. infra)   *ἐντὸς ἀράξεο* P: *ἔνθεν Ἀράξεω* R: *ἔνθα γ' Ἀ.* Pierson. Br. (*τ'* Schneid.): *οὔ τό γ' Ἀ.* Jac., sed particulam ab hoc loco abhorrere [v. ind.] monet G, qui ipse *Ἀγαρρικὴ* ex adiectivo ad *Ἀράξεω* spectante corruptum esse opinatur. Agarorum, Scythicae gentis, mentionem habet Appian. b. Mithr. 88; Ptolem. III 5, 4

νηδὺς δὲ τριτοκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐκ δὲ γάλακτος
θηλὴ ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου·
βληχὴ δ' ἀσσοτάτω τερένης μυκήματι μόσχου·
ἄλλα γὰρ ἀλλοῖαι πάντα φέρουσι γέαι.

XXXVII[†]

Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος
ὄμματος, ἀγλώσσου θ' ἁρμονίη στόματος,
ψυχῆς ἀσθενὲς ἕρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο
λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων,
κεῖσο πέλας πρέμνοιο παρ' ἀτραπόν, ὄφρα (μάθῃ τις)
ἀθρήσας, τί πλέον φειδομένῳ βιότου.

Ἄγαρον ἄκρον et *Ἄγαρον ποταμὸν* Sarmatiae Europaeae commemorat, Dioscorides denique *ἀγαρικὸν* dicit *γεννᾶσθαι ἐν τῇ Ἀγαρίᾳ* (trad. *Ἀγρίᾳ*) *τῆς Σαρματικῆς* (cf. CJGr. II p. 82). unde Araxem decurrentem et ab Armeniis, qui Sarmatiam attingunt, bibi facit poeta eadem fere structura usus, quae legitur 28, 2. itaque non improbabilis certe est Reiskii conectura. *ἔνθεν* — *πίλναται* pro *πίνεται* prop. St. 3 *χεῖται* P *μαλακοὶ ἔπι μαλλοί* Schneiderus (Z f d A W 1845, 102) G D: *μαλακοῖς ἐπὶ μαλλοῖς* P (qui ante *ποῦ* praebet): *μήλων ἅτε που* corr. Salm. Br.: *μῆλ' οἷα τρέφει* Jac. (qui alia antea proposuerat). sententiam expedivit recte Schneid.: *μαλλοὶ*, vulgare ovium ornamentum, huic desunt, quae contra *χαίταις* ut *χίμαροι* praedita est. cf. Plin. n. h. 8, 49. *ἔπι* pro *ἔπεισιν* ut Herod. VI 86, 3 *οὐδ' ἔπι χεῖρες*. de metro parum terso v. p. 34 4 *ψεδναὶ* ad *ὄιος γενεή* prave refert H *τριτοκεῖ'* Herm., v. p. 39 6 „*οὐθατίου* in fine lineae repetivit L" 7 *τερένης* (*τερενῆς* P) v. p. 26 8 *γέαι* P: *γύαι* Schneid. Boiss. D. at cf. Herod. 4, 198 *γεῶν*, J G A 381 c 10 *τὰς γέας*; „Herodianus (*π. μον. λέξ.* p. 7, 14) hanc formam non inusitatam dicit" Dind. St. Th.

XXXVII [*Κριναγόρ*]*ον* [*εἰς κρανί*]*ον* C m^e *ἀνθρώπου κείμενον ἀτημέλητον* (p. c. falso *ἀτημελήτως* Boiss.) A. Stadtmuellerus quo tempore primum inspexit locum, quid ante rasuram scriptum esset, non eruit; suspicabatur autem *εἰς κρανιον ἀτημελητον* ab A exaratum esse. sed hoc minus interest, maxime vero repperisse postmodo v. d. „*supra* nomen Crinagorae in rasura scriptum fuisse olim *aliud nomen ab A* exaratum, cuius vocis intenta oculorum acie tres saltem litteras se certe cognovisse . . *τιφ* . . . ." Planudis igitur lectio argumentis non infirmis supra pp. 32 et 58 comprobata nullam iam habet dubitationem. satis illepide epigr. expressit Philippus VII 383.

2 *ἁρμονίη* Pl.: *ἁρμονίην* P 3 Brod. admovit huc Galeni *ὁ μὲν γὰρ ἐγκέφαλος οἶκός τίς ἐστιν τῆς λογικῆς ψυχῆς* 3 *θανάτοιο*] v. p.

XXXVIII

Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες, ὅσσα Μένανδρος
 ἔγραφεν ἢ Μουσέων σὺν μιῇ ἢ Χαρίτων.

XXXIX

„Ἕρδοι τὴν ἔμαθέν τις“, ὅπου καὶ ὑπ' Ἄλπιας ἄκρας
 ληϊσταὶ λασίαις ἀμφίκομοι κεφαλαῖς
φωρῆς ἁπτόμενοι φύλακας κύνας ὧδ' ἀλέονται·
 χρίονται νεφροῖς πῖαρ ἔπεστιν ὅσον,

25[1], A P VII 404, 4 4 *εἰνοδίων* Mein. p. 232 ad VII 48, 4 *καὶ πόνος εἰνοδίοις τῇδε παρερχομένοις*; at hoc loco cum adverbium nullum addatur, quominus substantivi vicem *παρερχ.* obtinere statuamus, nihil obstat *δάκρυ*] cf. ad 24, 1; *infelix iaceo nunc cinis et lacrimae* C J L VI 23818, 4 5 *κεῖσο πέλας καταπρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν ὄφρα* P: idem Pl. nisi quod „post *πέλας* Ascens. *σὺ* inseruit et *παρὰ τρόπον* exhibent edd.“ sine dubio in exitu versus et A et C et Pl. lacunam offenderant, quam ingeniose explevit Jac. Antiphili VI 97, 5 coniectura v. d. confirmatur *ἀθρήσας* P: *ἀθρήσαις*, ut haberet quod ad *ὄφρα* referret, Pl.

XXXVIII *Κριναγόρου* Am[c] ad pentametrum H confert A P VII 22, 6 de Sophocle *ἣν* (sc. *εὐεπίην*) *ὁ μελιχρὸς ἤσκησεν Μουσέων ἄμμιγα κὰκ Χαρίτων*; v. anonymi de eodem Menandro IX 187. supra p. 54. Cum ep. IX 514, quod sine causa nonnulli, in quibus Herwerdenus (Mnem. vol. XIV p. 399), Crinagorae inscribunt, et ipsum ad comicum spectet, atque aliquid similis argumenti habeat ep. 515, haec cur Crinagorae epigramma excipiant in codice, facile intellegitur (cf. Menk. p. 17, e. g. longiori anonymorum seriei A P VII 321—343 Cratetis epigr. 326 ob simile argumentum intextum est). ep. 516 autem Crinagorae est, 517 Antipatri Thess. eaque eo ordine posita, ut cum ep. 513 (et 514?) seriem alph. efficiant. hoc si recte ratiocinati simus, inde conficiatur non suo iure Jacobsium de parte epigrammatis in comoedum loqui, cuius nomen cum priore disticho perisset, et verius D hoc ep. cum titulo coniunctum esse contendere, qui imagini pictae fictaeve inscriptus esset. quod, ut quae requiri nequeunt nomina cur tamen a poetis omitterentur, explicaret, apte H de nonnullis Anthologiae epigrammatis statuit.

XXXIX *Κριναγόρου, ἀδιανόητον χ* (de huius littera vi cf. Gardth. p. 278) *παντελῶς* (p. c.) A m[c] cf. pp. 15[3] et 10[2] Pl. fort., quod nimis corrupta ea putaret, duo priora disticha omisit.

1 Hoc proverbium passim obvium (cf. Jac. an.) Crinagoras epicis numeris et dialecto induisse videtur, *ἕρδοι* igitur non recte excusum

ψευδόμενοι ῥινῶν ὀξὺν στίβον. ὢ κακὸν εὑρεῖν
ῥηΐτεραι Λιγύων μήτιες ἢ ἀγαθόν.

XL

Θάρσει καὶ τέσσαρσι διαπλασθέντα προσώποις
μῦθον καὶ τούτων γράφον ἐνὶ πλέοσιν·
οὔτε σὲ γὰρ λείψουσι, Φιλωνίδη, οὔτε Βάθυλλον,
τὸν μὲν ἀοιδάων, τὸν δέ χερῶν χάριτες.

est apud Jac. invitis membranis   *ὅ[π]ου* („*π* in eraso *σ* vel *στ*") non raro causam inducit enuntiati, quod praecessit aut sequitur   2 intellegendi sunt Ligures Capillati (Plin. 3, 20), quos Dio (54, 24) *Λίγυας τοὺς Κομήτας* appellat et *crinibus affusis* fuisse perhibet Lucanus (1, 442)

4 *χριονται* (sic) *νεφροῖς πιαρ* (sic) P   *ἔπεστιν ὅσον* Heynius D (quod Jac. sic interpretatur „adipe illo quo renes obducuntur. quod vulgo est *λίπος ἐπινεφρίδιον*" vel *δημὸς ἐπινεφρίδιος*, Hom. *Φ* 204; in pronomine *ὅσον* nulla vis posita est, cf. ep. 38; de collocatione v. ad 41, 4): *απεστι ν οσου* P (accentus omissi sunt ut saepe vocibus depravatis): *ἄπιστον ὅσον* Scal.: *νεφρῶν* vel *νεβρῶν πῖαρ ἀκεσσίνοσον* Schneid. ad Ael. H. An. I 37 Jac. an.   5 secundum Servium ad Aen. 11, 701 et 715 Cato Ligures latrones, insidiosos, fallaces, mendaces appellarat   *κακὸν* Pl.: *καλὸν* P   6 *ῥηΐτεραι* Pl.: *ῥηΐτεροι* P   *ἀγαθόν* Pl.: *ἀγαθῶν* P, sed „in fine lineae exaravit A *ἢ ἀγαθον* (sic): *ζτ*".

XL *Κριναγόρου* A m^{e} ˎ v. p. 54   si Hieronymo fidem adiungi licet, hoc epigramma Cr. concinnavit aliquanto post a. 733, ad quem quidem ille annotat *Pyladem Cilicem, pantomimum, cum veteres ipsi canerent atque saltarent, primum Romae chorum et fistulam sibi praecinere fecisse;* in hoc enim carmine poeta *μιμογράφος* (v. e. g. Luc. de salt. 84 *Αἴαντος γραφέντος*) compellatur, qui fabulam pantomimo saltandam scripturus est quattuor personarum, ad quem numerum artem pantomimicam haud paucis annis post illum terminum processisse manifestum est, cf. Schneideri notam. has fabulas a choro cantatas esse probe ex Luc. l. l. 64 (*μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων*) aliisque locis confecit Grysarius Rh. M. 1834 p. 30 sqq. neque igitur recte D cum Brunckio Philonidem „manifesto cantorem eundem et *μιμογράφον*" vocat. Cr. hoc epigrammate carmina indicat nondum cantanda, sed condenda demum.

1 *τέσσαρσι* scripsi p. 27: *τέτταρσι* P et edd.: *τετόρεσσι* R Porsonus

2 *μῦθον* R: *μύθων* P   *γράψον* R: *γράψα* P: *γράψαι* Pors. et edd. (ille etiam *καὶ τοῦτον* temptavit). Reiskii emendationem praetuli non modo ob metricam rationem (supra p. 45), sed etiam quod ad mentem poetae convenientior est vividiore sermone. id unum dubito, an *θάρσει* absolute positum sit; possumus sane etiam cum *μῦθον* illud

XLI

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
ὠνὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλους.
ἀείδει δ' Ἑκάλης τε „φιλοξείνοιο καλιὴν"
καὶ Θησεῖ Μαραθὼν τοὺς ἐπέθηκε πόνους.
τοῦ σοὶ καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

coniungere, cf. Hom. *θ* 197 *σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον* et ep. 30, 6; *καὶ* particulae hoc versu non copulativa, sed exaggerandi vis subiecta est *vel, immo* *ἐνι* (sic) P: *ἔτι* R et edd., quod post *καὶ* perquam superfluum est. *ἐνὶ* cur non cum *διαπλασθέντα*, quod verbum novo sensu adhibuit Cr., coniungere liceat, nescio; structura eadem fere est atque e. g. A P IX 752, 1 *ἐν δ' ἀμεθύστῳ γέγλυμμαι*; de praepositione traiecta cf. p. 25 3 *Φιλωνίδη* Schneiderus: *φιλωνίδι* P: genitivos in textum invexerant R Br. *χερῶν* Jac. coll. de vocalium confusione IX 418, 3 D: *χορὸν* P: *χεροῖν* R: *χορῶν* Schneid. Pors.: *φορῶν* coll. Plut. mor. 747 B (*ὀρχεῖσθαι φορὰν παρὰ φοράν*) St. de pantomimis manibus (*δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν* Luc. l. l. 63) loquentibus v. Jac. an. ad A Pl. IV 290, 6.

XLI *Κριναγόρου* A m[c] v. pp. 12 et 59; Naekii *Call. Hecale* pp. 6 et 13; M. Rhen. vol. 38 p. 512. suo iure Buechelerus Crinagoram Marcello „misisse Hecalen tamquam discipulo litteratorem Graecum ante a. 725" inde colligit, quod Marcellum aetate longe inferiorem fuisse oporteret Theseo, qui *νέος ὢν κομιδῇ* ad Hecalen devertisset (Plut. Thes. 14).

1. 2 affert schol. Arist. Eqq. 756 simile initium est epigrammatis *ἀδεσπ.* de Colo Erinnae IX 190 *τορευτὸν ἔπος*] mirum foret Diltheyio (Cyd. p. 19), ni hoc sibi ipse sumpsisset Cyrenensis, praesertim cum Hor. ep. II 2, 92 (cf. 100) et Prop. III 34, 43 Callimachus videretur respici: quod ad confessum perducere dificile fuerit *ὠνὴρ* P: *ὦ νὴρ* schol. Opsop. *κάλους* P: atticam formam Pl. et schol. 3 *ἀείδει δ'*] Antipater Thess. carmen epicum similiter dicens facit IX 428, 3 *ἀείδω δ' ὑπὸ σοὶ δεδμημένον κτλ.*, cf. p. 57[2] *δ' ἀ ἑκάλης* P („*α* A, puncta indicant litteram delendam") *φιλοξ.*] Theseus apud Callimachum dicit *πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς μνησόμεθα* 4 *Θησεῖ Μαραθὼν* pronomini praemissa sunt ut *Γερμανικὸς* 31, 3; *Δίγαίην* 46, 2; *ἄνται ὄρνυνται δολιχῶν* 51, 4; cf. 39, 4 *τοὺς* Pl.: *οὓς* P; illud recepi, quod *τοὺς* in *σοὺς* corrigendi causa manifesta sit, non ex contrario; saepius articulum relativa vi instruxit Cr.: 9, 4; 39, 1; 42, 8; 47, 5 5 *τούς οἱ* (sic) P *νεαρῶν* Pl.: *νεαρ[ὸ]ν* P et edd. (*ὸ* radendo factum ex *ῶ*, *νεαρῶν* A[ar], iam Salm. „*νεαρὸν* corr." annotavit, inde

XLII

Νῆσον τήν, εἰ καί με περιγράψαντες ἔχουσιν
  μετρῆσαι, βαιήν, ἑπτὰ μόνον σταδίοις,
ἔμπης καὶ τίκτουσαν ἐπ' αὔλακα πῖαρ ἀρούρης
  ὄψῃ καὶ παντὸς κάρπιμον ἀκροδρύου
καὶ πολλοῖς εὔαγρον ἐπ' ἰχθύσι καὶ ὑπὸ μαίρῃ
  εὐάνεμον λιμένων τ' ἤπιον ἀτρεμίῃ,

recte rem opinione praecepit D); reduxi primitivam scripturam ut magis poeticam etiam propter versum insequentem [εἴ] η P („εἴ in rasura; verba εἴη ἀρέσθαι his scripta sunt, in linea et m^{e} ; falso Jac. et D lectionem marg. εἰνάρεσθαι pro εἴη ἀρεσθαι afferunt". C iteravit verba ob rasuram, ut videtur).

XLII *Κριναγόρου* A m^{e} v. pp. 10 et 54; cf. Antiphil. IX 413.
1. 2 sic P, nisi quod περὶ γράψαντες et σταδίους (sed ἴ litterae υ ab A ipso superpositum est, cf. 44, 2) exhibet. sententia, quam supra iam indicavi *insulam hanc etiamsi qui me descripserunt* in quibus Menippus cuius libellum ad iter adhibebat poeta *me, ut sum pusilla, septem modo stadiis metiri possint, tamen . . ;* μετρεῖν cum dativo illo coniunctum Graecae linguae legibus minime adversatur (v. ind.): τήνδ' Emperius l. l. G D (sed cf. 28, 5 παισὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων i. e. *hisce;* Hom. P 401 ἤματι τῷ i. q. ἤματι τῷδε; Aesch. Septem 492 ἀνδρὶ τῷ; supra p. 24[1]. — εἰ χοἴ R Br. Jac. G (at cf. ad 33, 5). — ἐροῦσιν R Meinek. p. 202 G D (haec coniectura vel ab epica Crinagorae dialecto abhorrere videtur); ἔχουσιν περιγρ. pro περιέγραψαν de more dictum esse iudicat Herm. l. 20, 3 l. Jac. qui cum Brunckio haec verba tuetur, „interruptam orationem conditionali enuntiatione" statuit. — μετρῆσαι] *metiri me, exiguam, septem stadia* D (cuius significationis exempla desunt); μετρῆσαι μὲν βαιήν, ἑπτὰ μόνον σταδίους ἐν τῇ περιφερείᾳ ἔχουσαν ex mente Reiskii (?) explicat Jac. (haec mira et contorta esset dictio). — σταδίους omnes edd.
3 ἐπάυλακα (sic) P: ἐπ' (ἐν Toupius) αὔλακι Jac. (quod omnes probarunt, sed accusativo satis apte ubertas significatur *per* sulcos diffusa) πῖαρ ἀρούρης Toupius coll. Lyc. 1060: πῖαρ ἀρότρου P (A verbum in versus exitu oblitteratum prave supplevit; v. ind.): π. ἀροτρεῖ St.
4 ὄψῃ pro tradita forma ὄψει posuimus, etsi Kaib. in Philodemi epigrammate (XI 44, 5) cum Jacobsio „codicis inconstantiam retinuit"; v. p. 27 „post ἀκροδρύου erasum, ut videtur, signum clausulae"
5 ὑπ' ἴχθύσι P: corr. Toupius καὶ ὑπὸ P (in καὶ particula ante vocalem producta noli offendere, cf. ad 33, 5): ἠδ' ὑπὸ dubitanter Jac. (v. pp. 39 et 25): καὶ ῥ' ὑπὸ Meinek.: κἀν ὑπὸ Herm. μαίρην frustra R Br. 6 εὐάνεμον] ceteris locis secunda syllaba porrecta legitur; fortasse ut doricam formam declinaret, ab hoc usu recessit poeta

ἄγχοθι Κορκύρης Φαιηκίδος· ἀλλὰ γελᾶσθαι
τῷ ἐπ' ἐωρίσθην, τοῦτ' ἐθέμην ὄνομα.

XLIIII

Πλοῦς μοι ἐπ' Ἰταλίην ἐντύνεται· ἐς γὰρ ἑταίρους
στέλλομαι, ὧν ἤδη δηρὸν ἄπειμι χρόνον.
διφέω δ' ἡγητῆρα περίπλοον, ὅς μ' ἐπὶ νήσους
Κυκλάδας ἀρχαίην τ' ἄξει ἐπὶ Σχερίην,
σύν τί μοι ἀλλά, Μένιππε, λάβευ φίλος ἵστορα κύκλον
γράψας, ὦ πάσης ἴδρι γεωγραφίης.

ad *ὑπὸ μαίρῃ* et *εὐάνεμον* et *λιμένων ἤπιον ἀτρεμίῃ* (*ἀτρεμίη* P) spectant, quod suadet maxime aequabilis, quam semper fere (cf. 9, 17, 36; non ita auctor ep. 6, supra p. 48) sectatur, singula membra coniungendi ratio

7. 8 sententia *sed unde gloriandi materiam duxi (superbiebam), id mihi indidi nomen ita ut deridear* *γελαστὸν* Jac. Add. p. LXXII; sed „*γελᾶσθαι* idem est atque *ὥστε γελᾶσθαι* sive *γέλωτα ὀφλισκάνειν*, ut (nominis causa) risui sim" *τῶι ἐπεωρίσθην* P: *τῷ ἔπι ὡρίσθην* R Br. Mein. (qui interpretatur „*quo me nomine rideri fatale mihi erat* *ὡρίσθην* idem quod *ἔμελλον*"; hoc vero, ut mittam scabrum versus initium et mirabilem verbi illius notionem, non satisfacit. nam nemo non exspectat, ut nomen cum eis quibus antea gloriata est insula, cohaerere aliquo modo dicatur): *τῷ μετεωρίσθην* Jac. l. l. hoc iure illi correctioni praefert D (*τῷ ἐπεωρήθην* vel *τῷ ἔπ' ἐωρ.* ipse postea p. 250 prop.): sed mutare omnino non opus est; verbum enim, quod est *ἐωρίζειν*, bis apud Malalam obvium a Suida exponitur *μετεωρίζειν*, ab Hesych. *μετεωρίζειν* et *ἀναπατεῖν* (pass.): vocis autem *μετεωρ.* hoc exemplum ille affert: *μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, τούτους Χαβρίας ἐταπείνωσε*, non secus *μετεωρισμός* esse vult i. q. *ὑπερηφανία*: apte igitur conferri potest 23, 5 *αἰσιν ἐπηώρησας ἀεὶ βίον*, vel ut dubites, an utroque loco pari modo praepositio collocanda sit; cf. etiam *μετεωρισθεὶς ἐπὶ τῷ γεγονότι* Polyb. III 70, 1.

XLIIII *Κριναγόρου* (*ι* om.) A m^e^ *Διὰ τὸν πλοῦν τὸν ἐπ' Ἰταλίας* C m^e^ v. pp. 9 et 42 itineris causa praeter amicorum desiderium nulla re indicatur. ad alteram quam cum Geistio statuit navigationem carmen refert Cichorius (v. Add.) epigr. excudendum curaverunt, qui recensuerunt Menippi fragmenta, item Kalkmann. *Pausanias als Perieget* p. 182.

3 *δηφέω* P; v. ind. *περίπλοον* (i. e. descriptionem navigationis) P: *περιπλόου* Dind. in St. Th. (sed *ἡγητῆρα* praedicative positum est, non recte in D vertitur *ductorem circumnavigantem*) 5 *λάβευ* (non *λάβεν*) P: *λάβες* apogr. Par

XLIV

Ῥιγηλὴ πάντως ἐνοσὶ χθονός, εἴτε σε πόντου,
    εἴτ' ἀνέμων αἴρει ῥεῦμα τινασσόμενον,
οἰκία μοι ῥύευ νεοτευχέα· δεῖμα γὰρ οὔπω
    ἄλλο τόσον γαίης οἶδ' ἐλελιζομένης.

XLV [?]

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς ἀφεὶς λυγοτευχέα κύρτον
    ἤλυθεν ἐς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν
    οὐδ' ἀν' ὄρη λήθην ἤγαγεν οὐνόματος·

XLIV *Τοῦ αὐτοῦ* A m[e] v. p. 13 in Lesbio poeta non necesse est, etsi *οὔπω* v. 3 hoc commendari videtur, de certo quodam terrae motu cogitare, velut de eo, qui atrocissimus a. 758 testimonio Dionis (55, 22) et Cassiodori magna cum hominum et domorum clade per dies octo (septem Dio) Romae fuit.

1 Similiter Ant. Thess. exorditur A P VII 640 *Ῥιγηλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις;* cf. p. 57[2] *πάντως* Jac. (Paral. I nr. 74) St. („horride utique, sive . . . sive, cf. 22, 4 et 1, 2"): *πασῶν* P edd. (i. e. *terrae motus praeter ceteros* sc. motus *horrende*, hoc exemplis nonnullis declaravit Jac., ut tamen nimis singularis et argutus sit Crinagorae versus) *ἐνοσίχθονος* P (quod iure disiunxit Jac., mira coniecerat Chardo, primus editor) 2 *αἴρει* Chardo: *ἑρρει* (non *ἐρρει*) P *τινασσομένων* A exaraverat, sed „ipse *ο* supra *ω* scripsit et acc. supra *ε* induxit" rectum addens; cf. ad 42, 2 3 *οἰκεια* A, quod iterum ipse *ί* supra scribens corr. *οὔπω* P: *οὔ τι* sine causa Jac. 4 verte *nondum alium terrorem quam* (non recte *quantum* in D) *terrae succussae* sive *terram succussam novi tantum;* cum *ἄλλο* igitur coniungendus est genitivus *εἰ δ' ἐλ' ελιζομένησ* (sic) P: corr. Chardo.

XLV *Κριναγόρου, εἰς τὸν Καίσαρος ψιττακόν* C m[e] in Plan. epigr. Philippo vindicatur, de qua discrepantia v. Add. ad p. 60.

3 Cf. Martialis XIV 73 *hoc didici per me dicere: Caesar ave* et quem novissimus Martialis editor ad hoc epigr. admovit Macrobii locum *occurrit ei* (Augusto) *inter gratulantes corvum tenens, quem instituerat haec dicere: have Caesar, Victor, Imperator* et quod de Melioris psittaco *humanae sollerti imitatore linguae* Statius canit (silv. II 4, 29) *Ille salutator regum nomenque locutus Caesareum* et Pers. prol. v. 8 *ἐκμελετῶν*] ut idem Statius v. 7 *affatus etiam meditataque verba Reddideras* *κλεινὸν*] v. Add. 5 *ἔδραμε* P (quod idem esse ac *προσέδραμε* — sic Jac. del. p. 396 et Grotius vertens *accurrunt volucres* — iure

ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς ἐρίζων.
　　τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσι· χαῖρε δὲ Καῖσαρ
　　νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

XLVI

Φρὴν ἱερὴ μεγάλου Ἐνοσίχθονος, ἔσσο καὶ ἄλλοις
　　ἠπίη, Αἰγαίην οἳ διέπουσιν ἅλα·
κἀμοὶ γὰρ Θρήϊκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ
　　ὤρεξας πρηεῖ' ἀσπασίῳ λιμένας.

XLVII

Εἰ καί σοι ἑδραῖος ἀεὶ βίος, οὐδὲ θάλασσαν
　　ἔπλως χερσαίας τ' οὐκ ἐπάτησας ὁδούς,

denegat G. immo cum *ἐρίζων* arctissime constrictum sonat idem fere quod *ἔδραμε ἀγῶνα* et nudum *ἔδραμε περί*, ad hunc sensum etiam *ὠκυδίδακτος* accommodatum est; G, qui varias verbi sanandi rationes proponit. et D in *ἔδραμε* corruptelam inesse contendunt): *ἔκμαθε* Herwerd. Mnem. n. s. v. II p. 336 (at interpretans *vocem edidicit celeriter omnis avis διδακτος* suppressit)　　6 *δαίμονι* P (m^e A *καίσαρι*, haec glossa est sine dubio, cf. p. 56): *δέσποινα* mavult Jac.　　7 v. p. 55 *χαῖρε δὲ* Kirchhoffius: *ἄισαι δὲ* P („A circ. in acutum mutasse videtur") ap. Par. (ante traditur *οὔρεσιν*): *ἐς δέ σε* Pl.: *εἰς δὲ σέ* Jac. (in Palatini lectione *εἰς σὲ δέ* latere putat): *καὶ δὲ σὲ* Emperius D: *Καίσαρα δ' ᾆσαι* ad homericum *ἀνεβάλλετ' ἀείδειν* G (iure monet nusquam alibi Augustum aut eius filios allocutum esse poetam, v. p. 15)　　8 *ἀκέλευτος* P *πᾶς* perperam proposui p. 31, v. Add.　　*ἀνακρέ[κ]εται* („[κ] in eraso g?") simplex *κρέκειν* de animalibus non raro adhibetur, cf. VII 191. 3; 192, 4.

XLVI *Κριναγόρου* B m^e　　v. p. 10.

1 *μεγάλου* Mein. p. 263 (quod „displiceret duorum epithetorum coniunctio et *μέγας* frequens esset maxime apud Alexandrinos poetas potentium deorum epitheton"): *μεγάλη* P　　3 *κημοὶ* P, supra p. 27. 3 *αητη* P　　4 *πρηεῖ ασπασίω* (sic) P (quod *mihi laeto portus propitia praebuisti* primus recte interpretatus est G): *πρηεῖα σπασίω* ap. Par.: *πρηεῖς Ἀσπασίῳ* Huschkius. primus editor, et (coll. VII 495 ad nomen, V 209, 6 ad adi.) Jac.; de metro v. p. 41[1].

XLVII *Κριναγόρου* B m^e　　v. p. 11.

1 De hiatu dixi pp. 38 et 39; *εἴ σοι καὶ ἑδραῖος* proponit Jac. Add. p. LXXVII　　3 *ἐκείνας* Br. Boiss. („cum emphasi nota pronominis.

ἔμπης Κεκροπίης ἐπιβήμεναι, ὄφρ' ἂν ἐκείνας
 Δήμητρος μεγάλης νύκτας ἴδῃς ἱερῶν,
τῶν ἄπο κὰν ζωοῖσιν ἀκηδέα, κεὖτ' ἂν ἵκηαι
 ἐς πλεόνων, ἕξεις θυμὸν ἐλαφρότερον.

XLVIII

Γείτονες οὐ Τρισσαὶ μοῦνον Τύχαι ἔπρεπον εἶναι,
 Κρίσπε, βαθυπλούτου σῆς ἕνεκεν κραδίης,
ἀλλὰ καὶ αἱ πάντων πᾶσαι· τί γὰρ ἀνδρὶ τοσῷδε
 ἀρκέσει εἰς ἑτάρων μυρίον εὐφροσύνην;
νῦν δέ σε καὶ τούτων κρέσσων ἐπὶ μεῖζον ἀέξοι
 Καῖσαρ· τίς κείνου χωρὶς ἄρηρε τύχη;

quae placet unice lectio") D: *ἐκείναις* P (*ι* ut saepissime adscriptum longae vocali, cf. ad 34, 4): *ἐν ἐκείναις* sc. *Ἀθήναις*, ut expeditiorem sibi pareret scripturam, Pl.: *ὄφρα κ' ἐπαινῆς* Salm., unde *ὄφρ' ἂν ἐπ.* Boschius G: *ἐκείνῃ* (i e. *ἐκεῖ*) Jac. et postea Boiss. *δημήτριος* P *μεγάλης* St. („cf. ad 46, 1; accedit, quod Ceres et Proserpina sunt *αἱ μεγάλαι θεαί*"): *μεγάλας* P et edd. *των απο κην ζωοισιν* (sic) P: *κὰν* Pl. G, v. p. 27 *ἐς πλεόνων*] v. Boiss. ad VII 731, 6.

XLVIII *Κριναγόρου, εἰς εἰκόνα Κρίσπου* „falso aperte", quod idem de lemmate ep. 49 iure statuit Benndorf. „De Anth. Graec. epp. quae ad artem spectant" p. 61 v. pp. 17 et 44; adde Lydi de mensibus 4, 7 *ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ Τραϊανὸς τῇ πάντων Τύχῃ καθιέρωσε ναόν*, unde fieri posse Zangemeisterus l. l. collegit, ut tale quid iam sub Augusti imperio agitatum esset.

1 *Τύχαι*] supra p. 25 4 *μυρίω* ante Steph. edebant, quamquam *μυρίον* iam Brod. corr. *μείζον'* vulgo: apostrophum cum Brunckio detraxi p. 41. *σε μεῖζον ἐπαέξοι* dictum ad Homeri exemplar ξ 65 *θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ; μεῖζον* pro *plus* aliquoties legitur, cf. Soph. Phil. 456; sed possis etiam cum *μεῖζον* praepositionem coniungere, ut Gregorius Nyss. I p. 713 C *πολλὴ κατὰ τὸν βίον ἡ ἁμαρτία ἀεὶ ταῖς προσθήκαις ἐπὶ τὸ μεῖζον αὔξουσα*, cf. Krueger. ad Thuc. I 10, 4 *ἐπὶ τὸ μεῖζον . . κοσμῆσαι;* Aesch. Suppl. 324 *σθένος μὲν οὕτως μεῖζον αὔξεται βροτοῖς* similesque loci non facere videntur ad hunc versum 6 *θεοῖς οὐρανίοις . . . καὶ θεῶν ὑπεροχὴν καὶ κράτος ἔχουσιν οὐδέποτε δύναται συνεξισωθῆναι τὰ καὶ τῇ τύχῃ ταπινότερα καὶ τῇ φύσει* decretum Mytil. Augustae aetatis C J Gr. II 2167 d. p. 1025

XLIX

Ἀντολίαι, δύσιες κόσμου μέτρα· καὶ τὰ Νέρωνος
ἔργα δι' ἀμφοτέρων ἵκετο γῆς περάτων.
ἥλιος Ἀρμενίην ἀνιὼν ὑπὸ χερσὶ δαμεῖσαν
κείνου, Γερμανίην δ' εἶδε κατερχόμενος.
δισσὸν ἀειδέσθω πολέμου κράτος· οἶδεν Ἀράξης
καὶ Ῥῆνος δούλοις ἔθνεσι πινόμενοι.

L [†]

Καὶ κλαῖε καὶ στέναζε συσφίγγων χεροῖν
τένοντας, ὦ 'πίβουλε· τοῖά τοι πρέπει.
οὐκ ἔσθ' ὁ λύσων· μὴ 'λεεῖν' ὑπόβλεπε.
αὐτὸς γὰρ ἄλλων ἐκ μὲν ὀμμάτων δάκρυ
ἔθλιψας, ἐν δὲ πικρὰ καρδίᾳ βέλη
πήξας ἀφύκτων ἰὸν ἔσταξας πόθων,
Ἔρως. τὰ θνητῶν δ' ἐστί σοι γέλως ἄχη·
πέπονθας οἷ' ἔρεξας. ἐσθλὸν ἡ δίκη.

LI

Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης
ἰδμοσύνην πανάκῃ χεῖρα λιπηνάμενος.

XLIX *Κριναγόρου, εἰς εἰκόνα Νέρωνος*, cf. notam ad lemma ep. 48 v. pp. 15² et 43 idem fere color est in Anth. Lat. epigrammatis de Britannia a Claudio perdomita 419—426.

4 *εἶδε* Scal.: *εἶχε* libri 5 *οἶδεν*] cf. VII 71, 3 *οἶδε Λυκάμβης μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων*.

L *Κριναγόρου, εἰς τὸ αὐτὸ* (sc. *εἰς ἄλγαμα Ἔρωτος δεδεμένου* ep. 195) v. p. 60.

1 *νῦν σφιγχθεὶς* Jac. an.: *σὺ σφίγγων* D, in textu posuit *συσφιγχθεὶς* ab Boiss. ex Maecii A Pl. IV 198, 1 *κλαῖε δυσεκφύκτως σφιγχθεὶς χέρας* expressum: *συσφίγκτοιν χεροῖν* Graefius. „Amor dum manus conatur vinculis exsolvere, eo magis eas astringit“ Huetius.

LI *Κριναγόρου, εἰς εἰκόνα Πραξαγόρου ἰατροῦ* cf. A Pl. IV 270.

1 Non satis compertum habemus, cur et quomodo inter Aesculapium et Epionen (v. 8, 4) Crin. illa officia distribui voluerit 2. 3 v. Jac. an. *πανάκῃ*] v. ind. 4 sqq. sententia *etenim quot-*

Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο· τοιγὰρ ἀνῖαι
ὄρνυνται δολιχῶν ὁππόσαι ἐκ πυρετῶν
καὶ ὁπόσαι τμηθέντος ἐπὶ χροός, ἄρκια θεῖναι
φάρμακα πρηείης οἶσθα παρ' Ἠπιόνης.
θνητοῖσιν δ' εἰ τοῖοι ἐπήρκεον ἰητῆρες,
οὐκ ἂν ἐπορθμεύθη νεκροβαρὴς ἄκατος.

quot dolores (de positione verborum v. ad 41, 4) *oriuntur longis e febribus et quotquot ex cute secta,* his *idonea remedia dare didicisti dulci ab Epione.* ὁπόσαι pro ὁπόσα Woltersius Mus. Rhen. vol. 41 p. 345 et Herwerdenus Mnem. vol. XIV n. s. p. 412. haec necessaria est et facilis correctio. „ridicula foret medico laus nosse quidem febrium dolores, quos multo sane melius noverant ipsi aegrotantes, et ignorare dolorum illorum remedia"; recte igitur uterque post χροός, non post φάρμακα demum distinguit; neque vero ἀνίαις v. 3 cum Woltersio, neque ἀπὸ v. 5 cum Herwerdeno scribere oportet. nam ἐπὶ non in temesi positum est, sed praepositionis vice fungitur idem fere sonans ac latinum *ex, propter* καὶ ῥ' ὁπόσα vel ἠδ' ὁπόσα Jac., v. pp. 25 et 39. de diversa relativi pronominis forma, qua coniectura illa admodum commendatur, dixi ad 32, 1.

Ptolemaeus Chennus, cuius librum περὶ τῆς εἰς πολυμαθίαν καινῆς ἱστορίας Photius excerpsit, Crinagorae quoddam epigramma laudat his verbis (Westerm. Scriptores poet. hist. Gr. p. 191): Ἡ δὲ ε' βίβλος, ὡς μετὰ Ἀμύκου φασὶν Ἰάσων, ἀλλ' οὐχὶ Πολυδεύκης ἐμαχέσατο. καὶ ὁ χῶρος μαρτυρεῖ Ἰησώνιος αἰχμὴ καλούμενος. καὶ πηγὴ ἀνατέλλεται ἀγχοῦ Ἑλένη καλουμένη. ἐκ τούτου λύεται καὶ τὸ Κ ρ ι ν α γ ό ρ ο υ ἐπίγραμμα. Post ea, quae Hercherus (J. J. suppl. n. s. 1) de Ptolemaei fide levidensi exposuit, nemini dubium erit, quin illa fabulae forma conficta sit a scriptore mendacissimo. Attamen veri simile est Ptolemaeum Crinagoreum epigramma ipsum non ex aere sumpsisse, sed re vera legisse. Nam cum Suidae testimonio constet Traiano et Hadriano regnantibus Ptolemaeum vixisse, perfacile profecto ex Philippi, aequalis igitur scriptoris (Jac. an. I p. XLVI), sylloge carmen illud haurire potuit ita ut *primum* hoc Στεφάνου testimonium nominandum sit. Accedit,

quod argumentum epigrammatis allegati maxime convenit amico Parthenii, qui „recolenda abstrusarum fabularum memoria doctrinae laudem aucupaturus“ multas ἱστορίας ξένας καὶ ἀτρίπτους (Artemid. Onirocr. IV 63) exhibebat.

Consentaneum est viros doctos circumspexisse, num forsitan Anthologia illud poema complecteretur, neque mirandum non prospere cessisse hanc rem; nam frustra, ut ipse paene confitetur, G de epigrammate A P XIV 59[1]) cogitavit.

Ne quid silentio praeteream, ad postremum duo lemmata memorabo, ex quibus alterum Diogenis Laertii epigrammati A P VII 744 adscriptum est: εἰς Εὔδοξον Κριναγόρου τὸν Κνίδιον συγγραφέα κτλ.; manifesto errore illatum est Crinagorae nomen, nam Diogenes ipse sibi vindicat carmen l. 8, 91: ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον sc. ἐπίγραμμα, quod iam sequitur. Alterum lemma ad A P IX 65 appictum est: ἀδέσποτον, εἰς τινὰς ἐπαινετοὺς ἄνδρας ἐξ ἐπαινουμένης πατρίδος, sed in cod. Mediceo Crinagorae nomen aspersit scriba lemmate carminis insequentis (sc. in Planudea) deceptus.[2])

---

[1]) Cf. Ohlert. Rätsel und Gesellschaftsspiele der alten Griechen p. 149.

[2]) V. etiam supra ad ep. 38.

INDEX FRAGMENTORUM CORONAE PHILIPPEAE

UNDE CRINAGORAE EPIGRAMMATA DEPROMPTA SUNT

ADSCRIPTIS ANTHOLOGIAE UTRIUSQUE ET HUIUS EDITIONIS NUMERIS.

Crinagorae epigramma	Anth. Pal.	Anth. Plan. Ed. Wech.	Fragmentum Philippeum
1	*V* 108		A P V 104—133
2	V 119	p. 625	„ „
3	VI 100		A P VI 227—261
4	VI 227		„ „
5	VI 229		„ „
6*	VI 232		„ „
7	VI 242		„ „
8	VI 244		„ „
9	VI 253		„ „
10	VI 261		„ „
11	VI 161	573	haec sola, v. notam ad 11
12	VI 345		
13	VI 350		348—350
14	*VII* 371	78	A P VII 364—405
15	VII 376	311	„ „
16*	VII 380		„ „
17	VII 401	411	„ „
18	VII 628	376	622—645
19	VII 633		„ „
20	VII 636		„ „
21	VII 638		„ „
22	VII 643	339	„ „
23	VII 645	310	„ „

Crinagorae epigramma	Anth. Pal.	Anth. Plan. Ed. Wech.	Fragmentum Philippeum
24	VII 741	p. 16	741 et 742
25	*IX* 81	75	A P IX 81—89
26	IX 224	67	215—312
27	IX 234	157	„ „
28	IX 235		„ „
29	IX 239		„ „
30	IX 276	73	„ „
31	IX 283	11	„ „
32	IX 284		„ „
33	IX 291	12	„ „
34	IX 419		403—423
35	IX 429		428—430
36	IX 430		„ „
37*	IX 439	77	438 et 439
38	IX 513		513—517 (v. notam ad 38)
39	IX 516	127 (ult. dist.)	
40	IX 542		541—562
41	IX 545	139	„ „
42	IX 555		„ „
43	IX 559		„ „
44	IX 560		„ „
45?	IX 562	123	„ „
46	*X* 24		X 17—25
47	*XI* 42	56	XI 23—46
	Appendix Plan.		
48	IV 40	432	
49	IV 61	436	
50*	IV 199	469	
51	IV 273	485	

INDEX VERBORUM.

In hunc indicem non omnia quae in Crinagorae epigrammatis usu veniunt vocabula, sed memoratu digna tantum relata sunt, quorum quidem numerus pro paucitate carminum non ita parvus est. Inde quid huius scriptoris proprium sit, nec non quam late diffusa fuerint eius studia Homerica et grammatica, optime videtur elucere.

[* notavi verba a Crinagora vel grammatica forma vel sensu vel usu insolito adhibita.]

διερός — *οῦ πάγου* 30, 2.
**διφέω δ' ἡγητῆρα περίπλοον* (forma ionica [an aeolica?] verbi *διφάω*, cf. *εἰρωτέω*, *ὁρέω*, *φοιτέω*) 43, 3.
**δίχα*. *τόσον δίχα τηλόθι Λέσβου* 15, 5.
δολιχός — *ῶν πυρετῶν* (cf Hom. λ 172 *δολιχὴ νοῦσος*) 51, 4.
**δόρυ*. *νεοσμήκτῳ δούρατι ἐν* (coni., de calami *theca*) 4, 2.
**δουπέω* — *πήθησαν* 31, 5.
δρῦς. *ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες* (ut *Jovis quercus* apud Verg.) 33, 5.
δύσβωλος χθών (eadem sede Hom. ep. 7, 3) 17, 1.
ἅ. λ. *δυσθανής*, *τλήμονα* — *έα* 25, 6.
ἅ. λ. *δυσνύμφευτος* — *τε χθὼν* 17, 7.
**δύστηνος* — *την' ὄλβοιο* 23, 1.

Ἔαρ. **τὸ πρῶτον γενύων* 7, 4; *εἴαρος* 12, 1.
ἐγείρω. v. *πλήμυρα* 33, 1.
**ἑδραῖος βίος* 47. 1.
εἰ cum opt. enuntiato alteri conditionali (*ἣν ῥίψῃς* — *οὐ γνώσῃ*) insertum 2, 3; *εἰ* causam designat 13, 4.
εἴβω. *ὕδωρ εἴβουσαι κατὰ πρεόνος* (de speluncis) 9, 2.
εἴδωλον. v. *ἀμυδρός* 27. 5.
εἴθε cum impf. sequente *ἢ* cum inf. 20, 1; cum duobus inff. 32.
εἰμί. *τοῦ σοὶ σθένος εἴη ἀρέσθαι* 41, 5.
**εἰναέτις* — *τιν κούρην* (unicum huius formae exemplum, inveniuntur praeterea *ἐνναετής*, *εἰναετής*, *εἰνέτης*) 22, 2.
**εἶπον*. *τί σε πρῶτον ἔπος εἴπω*; 1, 1.
εἰς. *ξείνιον εἰς ἑτάρου πέμπει* 10, 2.
**ἐκμελετάω* — *τῶν Καίσαρα* 45, 3.
ἐκνυά — *ή* 8, 5.
ἅ. λ. *ἐλαφοσσοΐα* — *ης ταχινῆς* 9, 8.
ἐλαφρός. *ἕξεις θυμὸν ἐλαφρότερον* 47, 6.
ἑλελίζω. *γαίης* — *ομένης* 44, 4.
**Ἐλήθυια* — *ῶν* 8, 1.
**ἐμμάσσω*. *ἰδμοσύνην στέρνοις ἐνεμάξατο* (cf. Theocr. id 17, 37) 51, 3.
ἔμπεδος — *δον σκῆπτρον* 28, 6; — *δα ῥίζαις ἑστᾶσιν δρύες* 33, 5.
ἔμπυρος — *ον λαμπάδα* 3, 3.
ἐν in anastrophe. *νεοσμήκτῳ δούρατι ἐν* (coni.) 4, 2.
ἐνέπω — *ειν Καίσαρι χαῖρ'* (de avibus) 45. 6.
ἔνοσις — *σι χθονὸς* 44, 1.
ἐντύνω. *πλοῦς μοι ἐντύνεται* 43, 1.
**ἐνυάλιος*. v. *ἀστράπτω* 31, 4.
ἔξοχος. *κάλλευς ἔξοχ' ἐνεικαμένη* (cf. *ἄκρος*) 29, 4.
**ἐπαέξω*. *σε . . ἐπὶ μεῖζον ἀέξοι Καῖσαρ* (Hom. mem., v. notam) 48, 5.
**ἐπαιωρέω*. *εὐτυχίαι*, *αἷσιν ἐπῃώρησας ἀεὶ βίον* 23, 3.
ἐπαρκέω. *θνητοῖσιν ἐπήρκεον ἰητῆρες* 51, 7.
**ἐπεκβαίνω*. *χέρσον ἐπεκβαίνοντι κλύδωνι* 30, 3.
ἐπέχω. *ᾧ γὰρ ἐπέσχον μαζὸν ἐμὸν* (Hom. mem. X 83) 26, 5.
ἐπί. *τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων* (i. e. *τῶν σῶν*) 1, 6, *ὁ πᾶς ἐπὶ σοὶ* (coni.; i. e totus tuus) 5, 6; *εὔαγρος ἐπ' ἰχθύσι* 42, 5; cum *dat. temporis*: *ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ* 7, 1, *σῇ ἐπὶ γενεθλίῃ τῇδε ἠοῖ* 12,3, *ἐπ' ἤματι τῷδε* 21, 3; *in anastrophe*: *ἄλλοις ἄλλ ἐπ' ὄνειρα* 27. 3; *παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἔπι* 21, 1. *τῷ ἐπ' ἐφρίσθην* 42, 8 (cf. 23, 3); *ἐπ' αὔλακα* (per sulcos) 42, 3; *ἔπι* pro *ἔπεισιν* 36, 3.
ἐπιβαίνω. *Κεκροπίης ἐπιβήμεναι* 47. 3.
ἅ. λ. *ἐποκριόεις* — *όεντα στέρνα* (conformatum ex Homerica voce *ὀκριόεις*: *ὀκριόωντο* σ 33, quod Hesych. exponit *ἐτραχύνοντο*, *ὠργίζοντο*, *μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων*, *ἐποκριάω* apud Nic. Ther. 790) 17, 3.
ἐργάζομαι. *αἶγα σύμπλοον εἰργάσατο* 26, 4.
ἐράσμιος — *ον ἄθυρμα* 22. 1.
ἔρδω. *ἔρδοι τὴν ἔμαθέν τις* 39, 1.
ἔρις. *λαμπάδα*, *τὴν κούροις ἱερὴν ἔριν* (i. e. contentionis argumentum) 3, 1.
**ἐρωτίς* — *ίδες* (ut novum insularum nomen) 18, 3.
ἑσπέριος — *ίου πολέμοιο* (i. e. Cantabrici) 11, 1.
**εὔαγρος*. *πολλοῖς* — *ἐπ' ἰχθύσι νῆσος* 42, 5.
**εὐάνεμος* (*α* correpto) *νῆσος* 42, 6.
εὔθηλος αἴξ 26, 1.
εὔθυρος — *ήροιο Σωσάνδρου* 9, 7.
εὐκταῖος — *αίῃ ἠοῖ* 7, 1.
εὐμαθία. v. *ἀμυδρός* 4, 6.

κοινόω. κείνη κάλλος ἑοῦ κοινώσατο φωτός 19, 5; ἀμφότεραι βασιλῆας ἐκοινώσασθε γάμοισιν 28, 3.
κόρση ἄθριξ 17, 5.
κράσπεδον, Λιβυκῶν — Ἑσπερίδων (cf. Βιθυνίδος χώρης κράσπεδον VI 230, 2; VII 78, 6) 34, 2.
Κράτος δισσὸν πολέμου (i. e. νίκη) 49, 5.
κροκάλη. παρὰ κροκάλαισι θαλάσσης 30, 1.
κρόταφος. ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς (eadem versus sede apud Hom.) 12, 5.
*κτητός. κτητὸν οὐδὲ ἓν αὐτόματον 27,4.
*κύανος. βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ (sc. pennam) 5, 2.
*κύκλος — ον ἵστορα (de Menippi periplo) 43, 5.
κῦμα. κῦμ' ἔπιεν θανάτου („verbi translata et propria vis confusa" Jac. del. p. 432) 30, 4.
*κύρτος (de cavea psittaci; κυρτίς ὀρνιθοτροφεῖον Hesych.) 45, 1.
κύων. φύλακας κύνας 39, 3.
κώδων χάλκεος (cf. Soph. Ai. 17 χαλκοστόμου κώδωνος) 13, 5.

*Λαθικηδής — δέα τέχνης ἰδμοσύνην (Hom. Χ 83 λ. μαζόν; Syn. ep. 146 τὸ λαθικηδὲς φάρμακον) 51,1.
*λευκόλοφος. ποιηρὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοφον 20, 2.
*λήθη — ην ἤγαγεν οὐνόματος 45, 4.
λῃστής. λῃσταὶ (Hom. h. VII 7 eadem sede) 39, 2.
ἅ. λ. λιθηλογής. v. ἵδρυσις 9. 6.
λιπαίνω. χεῖρα λιπηνάμενος 51, 2.
ἅ. λ. λυγοτευχής — έα κύρτον (cf. VII 204, 2) 45, 1.
λῶπος. v. ἀποκλύζω 30, 1.

*Μαῖρα. ὑπὸ μαίρῃ εὐάνεμον sc. νῆσον 42, 5.
μακρός. μακρὰ γοηθεὶς 14, 5.
μαλακός — καῖς χερσὶ Ἠπιόνης 8, 4.
μαλλός — οἱ μαλακοί (χαίτας oppositi) 36, 3.
μαρτύριον. Πυρήνης ὕδατα μαρτύρια 34, 4.
μέγας. μεγάλου (coni.) Ἐνοσίχθονος 46, 1; Δήμητρος μεγάλης (coni.) 47, 4.
μειδάω. μειδήσαντα (splendentia) ῥόδα 12, 3.

*μείλιχος. ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτέμιδι (gen. hoc uno loco) 7, 2.
μελιηδής — ἐς πῖαρ 26, 3.
*μεταδόρπιος (de epularum reliquiis, quae *in cenando* inter dentes latent, Hom. δ 194) 5, 3.
μέτειμι. ζωοῖς οὐ σὲ μετεσσόμενον (Hom. ξ 487 ζωοῖσι μετέσσομαι) 21, 4.
μετέρχομαι — εο Μουσέων ἐπὶ δῶρα 27, 5.
μετοχλίζω. τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας (Hom. Ω 567 κ' ὀχῆα ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων) 25, 5.
*μετρέω. νῆσον μετρῆσαι, βαιήν, ἑπτὰ μόνον σταδίοις (cf. Herod. μετρεῖν τὴν γῆν ὀργυιῇσιν, σταδίοισι) 42, 2.
μέτρον. κόσμου μέτρα 49, 1.
*μίγνυμι. θάνατον κείνης μῖξεν (coniunxit cum) ἑῷ κνέφεϊ 19, 6.
μισητός — τῆς κεφαλῆς 17, 2.
Μοῦσα. Μουσέων δῶρα 27, 5; Μουσέων σὺν μιῇ 38, 2; τοὺς Μουσέων πάντας κάλους 41, 2.

Ναυμάχος Κυνέγειρος 24, 2.
ἅ. λ. νεκροβαρὴς ἄκατος (cf. οἰνοβαρής alia) 51, 8.
*νέμεσις. οὐ νέμεσις (cum dat. part., non cum inf. ut vulgo) 18, 3.
νεόσμηκτος — τω δούρατι (ν. θώρηξ Hom. Ν 342) 4, 2.
νεοτευχής. οἰκία νεοτευχέα (eadem sede Hom. Ε 194) 44, 3.
νεύειν (cum acc. c. inf. add. dativo, cf. Hom. Θ 246) 8, 3.
ἅ. λ. νήοχος — χα πηδάλια (apud Hesych. exstat νηοῦχος φύλαξ πλοίου) 20, 4.
νυμφίδιος — ίων λεχέων (νυμφιδίων λέκτρων Eur. Hipp. 1140) 12, 4.

*Ὁ. articulus demonstrativa vi indutus nomini postponitur: νῆσον τήν 42, 1; πασὶν πάλι τοῖσιν 28,5. — art. et nomen longissime dissita 21, 5. — alia v. ad 41, 4 et 33, 5.
ὀθνεῖος — εῖοι (de militibus Romanis) 23, 5.
οἶδα (expertus sum, absol.) 49, 5.
οἰκήτωρ — τορας οἴους 32, 1.
οἰκογενής — ἐς ἄθυρμα 22, 2.
οἶκος. v. αἷμα 8, 6.

Wech. τὸ δὲ χερμάδι ἀκυρολογώτερον εἴρηται . . κυρίως λίθος . . χειροπληθής) 14, 5.
χερνῆτις (Hom. *M* 433, A P VI 203, 1) 30, 2.
χερσαῖος. χερσαίας ὁδούς 47, 2.
χεῦμα. παρὰ χεύμασι Ῥήνου 24, 3.
χέω. φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι (cf. Hom. Z 147) 33, 6.
χθαμαλός . . χθαμαλωτέρη, Κόρινθε, κεῖσθαι (cf. Hom. ι 25 et κ 196) 32, 3.
*χρίω. χρίονται νεφροῖς πῖαρ ἔπεστιν ὅσον 39, 4.
Ψαφαρός — ρῇ ἐν Ὀστρακίνῃ (sic ψαφαρός saepe additur verbis τόπος, χώρα, γῆ; cf. Euphor., qui sec. Tzetzen ad Lyc. 451 ψαφαρήν vocaverat Salamina: ἐνὶ ψαφαρῇ Σαλαμῖνι) 23, 6.
ψεδνός. χαῖται (ὅιος) ψεδναὶ (cf. ψεδνὴ λάχνη Thersitae B 219) 36,4.
ψεύδω — όμενοι ῥινῶν στίβον 39, 5.
ψεύστης πυρσὸς (Nauplii, idem Bassus IX 289, 3) 35, 3.

ἅ. λ. Ὠκυδίδακτος 45, 5.
ὥρα. εἰς εἴδεος ὥρην 1, 3.

Omisi: *ἀργύρεος. χάλκεον ἀργυρέῳ πανείκελον ὄλπην (χάλκεος pro feminina forma non raro adhibetur. ἀργύρεος exstat etiam in inscr. Olbiop. C J Gr. II 2074 v. 12 ἀνέθηκαν νείκην χρύσεον σὺν βάσει ἀργυρέῳ. Crinagorae versu licentia profecta est ab altero adi.) 10, 1.

Supra p. 24 et p. 52[2] duodetriginta ἅπαξ λεγόμενα inesse diximus in poetae epigrammatis; quibus etiam ep. 45 annumeraramus. Hoc autem si iure abiudicamus Crinagorae, iam quinque voces deducendae sunt.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Appendix Lesbia. In libelli exordio vitae Crinagoreae fontes ex solis fere epigrammatis profluere asseveraveramus; quod paene eodem tempore, quo prelo exercebatur, ad irritum redactum est, atque id nemini potuit gratius accidere quam auctori ipsi. Repertae enim sunt interea a Cichorio, viro doctissimo, duae inscriptiones in Turcorum arcis Mytilenaeae murum insertae, quae et ad Mytilenes historiam et ad Crinagorae vitam cognoscendam maximum momentum afferunt. Namque etiamsi Crinagorae nomen hic illic exstat velut, id quod iam supra commemorare potuimus, in Diotimi A P VII 227, 2: *ὁ Μίκωνος υἱὸς* Κριναγόρης atque in *Lesbia* quadam inscriptione: *Λαΐκλης* Κριναγόραος (Ath. Mitt. v. 11), tamen per argumentum ipsum vix ullam habet dubitationem, quin ΚΡΙΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ, qui in utroque monumento laudatur, poeta sit Mytilenaeus. Altera autem ex istis inscriptionibus est senatus consultum factum de foedere inter Romanos et Mytilenaeos renovando aetatis Augustae initio (a. 726). Inter octo legatos, quibus illud negotium pro Mytilenaeis transigendum erat, Crinagoras quoque nominatur isque septimo loco. Ad eandem causam altera spectat inscriptio, quam Cichorius epistulam esse comprobat ab Augusto a 727 vel 728 ad Mytilenaeos *Tarracone* missam. In legatorum numero, qui in hac epistula memorantur et laudantur, iterum (iam vero inter priores) Crin. nominatur (cf. p. 15), cum cetera quae leguntur nomina praeter Potamonis non obviam fiant in senatus consulto. Hisce ex fontibus felicissime apertis plurimum redundare lucri ad poetae epiprammata *historica* interpretanda et ipse schedis libri Cichorii, qui inscribitur *Rom und Mytilene*, benigne commodatis statim cognovi et qui

Addenda haec perlegent, facile percipere poterunt. Quamquam pleniorem universae rei disputationem ad aliam occasionem reservo, tamen haud ab re duco hoc loco praemonere permirum esse, quod non arripuerit Cich. coniecturam meam (pp. 13 et 15), qua Crinagoram Octaviae liberos (ut Potamonem Tiberium) erudivisse sumebam. Inde enim optime et magna quam cives ei attribuisse videntur poetae auctoritas explicatur et cur bis rei publicae Mytilenes causam susceperit, intellegitur.

p. 9[1] v. 3 adde Bennd. „De Anth. Graec. epp. quae ad artem spectant“ p. 48 sqq.

p. 15 v. 4 adde post *adversatur* si modo sincera est traditio.

p. 24[1] v. 3 omisi post *tmesi* atque anastrophe.

p. 25 v. 3 scr. in Philodemi editione p. X hunc poetam contemptim magnae illi „rhetorum turbae, stili et artis incuriosae“.

p. 36[1] v. 7 scr. Strabo l. 8 p. 351 [ad Hom. ο 299.

p. 42 v. 12 adde post *ante caes. buc.* et in primo pede positas.

p. 48 v. 17. Cum ex elocutione et argumento, tum praecipue ex re metrica ep. 6 non Crinagorae esse probasse nobis videmur. Ad quam sententiam confirmandam in annotatione etiam lemmatis rasuram assumpsi, ut tamen quid antea scriptum esset, nondum potuerim afferre. Iam denuo loco inspecto de primitiva codicis scriptura accuratius ad me scripsit St., quam „ex tenuibus vestigiis suspicatur fuisse μαικίου“. Itaque stare non potest, quod de *Philippo* statueram impulsus maxime carmine VI 99, ubi idem Philoxenides Pani statuam ponit. Immo verbis ὁ κλυτὸς αἰγελάτης edocendus fui licere saltem, si non de imitatione, tamen de nomine aliunde sumpto cogitare. Neque omittendum erat ep. 231, quod fortasse Philippus ipse ad eiusdem Quinti Maecii ep. 230 similitudinem effictum esse collocatione indicavit, quamquam nihil fere nisi nomen (Damis) utriusque commune est. Accedunt vero alia, unde Sti opinio stabiliatur. Vituperaramus in epigrammate 6 correptionum, versus primi exitus particularumque rationes. Haec

omnia in Maecii carminibus similiter inveniuntur neglecta. *Correptiones* satis audaces praebet IX 411 (v. 2 τέρπεται ἡμετέρῳ, v. 3 αἰωρεῖται ἀπ᾽ ἐλπίδος), *exitus* parum tersos V 130, 3 (ὑποκόλπιον ἄλλην), VI 33, 3 (βυσσώμασι ῥόμβον), IX 403, 1 (πηδήματι, ληνοῦ), neque non eiusdem carminis membra diversis *particulis* coniuncta VI 233 (καὶ . . καὶ . . τε . . τε . . τε . . καὶ). Item *dialectos* promiscue saepius poeta adhibuit (cf. VI 233, IX 249, A Pl. 198). Neque si elisiones et atticas correptiones et caesuras spectes, melioribus epigrammatistis Maecium annumeraveris. Adde, quod complura id genus epigrammata finxit, de quibus duo ad Priapum spectant (VI 33 et 89). Iam prius vero Maecii VI 33, 6 ἴδ᾽ ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα in memoriam mihi reduxerat ep. 6 v. 5 depravatum: ἴδ᾽ ὑελακοκάδες ὄγχναι, vel ut num inde huius medela peti posset dubitarem. Maecii denique nomen facillime in hac utriusque epigrammatum vicinia oblitterari vel potius cum Crinagoreo permutari potuit.

p. 49 v. 24 scr. pro *his epigrammatis* epigrammatis sic iunctis.

p. 51 v. 8 scr. pro *iambica epigrammata* epigrammata non elegiaca.

p. 57 v. 12 Quod Θρηΐκίης σκυληφόρε dici omnino posse infitiarer, me longuis progressum esse St. iure monet. Genetivum voci σκυλ. iunctum non plus habere offensae quam in Xenophonteo illo (conv. II 5): νικηφόρος τοῦ παγκρατίου γενέσθαι et similia multa.

p. 58 v. 27 adde post *confirmatur* („habes τί τοι πλέον; etiam in Antiphili carmine VII 175, 3“ St.)

p. 59 v. 23 adde post *nominis* (Ἀνακρείοντος sc.)

p. 60 v. 14. Inter carmina si minus subditiva, at perquam dubia iam saepius atque accuratius re pensitata referre non vereor ep. 45, quod Planudes *Philippo* inscripsit. Ad hanc opinionem non modo levi quae in lemmatis correctori impertienda est fide (cf. Finsl. Krit. Unters. p. 133 sqq.) praesertim in hac utriusque epigrammatistae poematum serie, sed etiam carminis ipsius argumento, elocutione, acumine nec non metro compulsus sum. Ab hoc initium sumamus disputandi. Iam

p. 31 cur ultimo pentametro offenderemur, expositum est. Quam vero ingressi eramus sanandi via non iustam, immo valde lubricam esse St. mihi persuasit, cum ἀκέλευστος πᾶς non minus haberet, quod vituperaretur, quam lectio tradita, praeterque hoc versus eiusmodi repugnaret Hilbergii (Princip der Silbenwägung pp. 97 et 202) legi nonae. Quare cum hanc licentiam Crinagorae vindicare dubitarem, factum est, ut ad Philippi metricam rationem animum adicerem, idque non sine fructu institui. Brevi enim intellegebam hunc poetam illius legis aut omnino rationem non duxisse aut admodum incuriose eam observasse. Nam non minus tredecim (vel quattuordecim) regulae laesae exempla leguntur in undeseptuaginta epigrammatis: A P VI 5, 6 νεῶν, 259, 6 ἔχων; VII 186, 4 γυνή, 383, 4 χερῶν; IX 11, 2 τύχης, 56, 8 δοκῶν, 83, 6 κυνῶν, 262, 6 βυθοῖς, 307, 4 θέλει, 778, 6 θεοῖς; A Pl. IV 81, 2 ἔβης, 93, 4 κλάσας, 104, 2 ἰδεῖν, 137, 6 θέλεις (?). Proinde apud eundem poetam hexametri caesura semiquinaria vocis iambici exitu conformatur: VI 38, 5 νεῶν, 247, 7 κόρη, 251, 1 ἔχων; IX 83, 3 κύων, 85, 3 ἐγώ, 232, 1 κύτους. A metro transire liceat ad epigrammatis argumentum atque indolem poeticam (?). Quae Crinagora aegre concesseris digna esse, dignissima vero sunt Philippi ingenio insulso, praesertim cum etiam alii id temporis poetae simile argumentum tractandum sibi sumpserint, id quod ex exemplis in annotatione allatis apparet. Voce autem adulatoria δαίμονι (v. 6), quae Jacobsio an. p. 403 valde videtur insolens, oculis clare proponitur meo arbitratu scriptor Domitiani aevi, quippe qui *dominum et deum nostrum* se appellari iusserit (Suet. c. 13). Cui *arrogantiae* Philippus morem gessit etiam in aliis epigrammatis, quae ad imperatoriam domum spectant, cf. Καίσαρος οὐρανίου IX 285, 4; ἐκ δὲ θεοῦ (Φοίβου) θεὸν εὗρεν ἀμείμονα. Λητοΐδην γὰρ ἐχθήρασα θέλει Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην IX 307, 3. 4. — Evidentissimam vero Philippeae poesis indolis memoriam affert ineptum carminis acumen:

Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσι[1]). χαῖρε δὲ Καῖσαρ
νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται,

[1]) cf. p. 55.

ad quod conferas velim A P VI 236

5 Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

IX 307, 5 ῥίζαν δ'οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν (sc. Δάφνη), ἀλλ' ἀπὸ πέτρης·
Καίσαρι μὴ τίκτειν οὐδὲ λίθος δύναται.

IX 285, 5 ἔγνω δ'εἰρήνης καὶ θὴρ (sc. ἐλέφας) χαριν· ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

IX 778, 5 Καίσαρι δὲ κλεινῷ[1]) χάρις ἤλθομεν· ἦν γαρ ἀνάσσης
δῶρα φέρειν τὰ θεοῖς καὶ πρὶν ὀφειλόμενα.

Idem color ubique!

p. 62 v. 8 scr. $A^{ar. c}$ = „A scripsit ante rasuram, ante correcturam sive ab ipso sive ab alio factam“.

ad p. 64 v. 12 „inscitia eius nescio an maiior fuerit quam incuria“ St.

ad ep. 1 cf. Cichorius *Rom und Mytilene* p. 49.

ad ep. 4, 2 Calamum argenteum muneri mittit poeta in *theca* conditum *lignea*, ut nos quoque facere solemus; hanc carminis explicationem unice veram Cichorio debeo. Qua ascita de lectione νεοσμήκτῳ δούρατι ἐν paene desino quidquam dubitare.

ad ep. 5 Cich. p. 60.

ad ep. 7 Geistio assentiri Cich. (p. 57) mirabundus animadverti.

ad ep. 8 Ante Germanicum natum (m. sept. a. 739) carmen conditum esse Cich. p. 58 cum causa conicit.

ad ep. 9, 6 de metro disputavimus p. 30.

ad ep. 10 Cich. (p. 49) fieri posse negat, ut *Libonis fili* compelletur Crinagorae amicus, praesertim cum Simon nomen sit Lesbium. — Ib. v. 1 Plinii loco pro *maxime* scr. *proxime*. — De ἀργυρέῳ v. p. 116.

ad ep. 12 Carmen si ad Antoniam spectaret, ante a. 739 ineuntem collocandum esse (v. ad ep. 8) Cich. contendit p. 57[2].

---

1) Traditur δ'*ακεινον χάρις*, quod Pauwius emendavit, ut supra indicatur. Quae coniectura, si de ep. 45 recte indicavimus, optime fulcitur v. 3 *Καίσαρα κλεινόν*.

ad ep. 14 Cich. p. 60.

ad ep. 15 Egregie ex inscriptionibus probavit Cich. (p. 46) carmen ad alteram legationem Mytilenaeam spectare, cui fortasse etiam Seleucum illum Tarracone (v. 6) mortuum interfuisse (v. 3 μύθοισιν ἄρτιος).

ad ep. 17 „Eunicus nomen est artificis cuiusdam Mytilenaei“ Cich. p. 49.

ad ep. 18 Cum ex legatis Mytilenaeis uni *Dies* nomen esset, Cich. p. 53 legendum proponit v. 5: παιδὶ γάρ, ὃν τύμβῳ Διῆς (itaque non insula, id quod ceteri statuerant) ὑπεθήκατο (H, v. p. 37, ceteri non mutaverant) βώλου. Quamquam num dici possit τύμβῳ βώλου, etiam addubito, tamen de nomine verisimillimum est Cich. acu tetigisse eoque firmissime probasse huic itineri (a. 725) Crinagoram interfuisse. Quo iam antea Romae fuisse poetam minime vetamur statuere, immo hoc si deneges, unde magna Crinagorae potentia tam celeriter nasci potuerit, vix declaretur (cf. p. 118).

ad ep. 19 Cichorio (p. 57[3]) non probabilis videtur Geistii (Woltersii) sententia.

ad ep. 23 Romae a. 725 exeunte poema scriptum esse suspicatur Cich. p. 55.

ad ep. 24, 6 de metro v. p. 30.

ad ep. 25 Cich. p. 60 „de epigrammatis aetate nihil certius statui potest“. — Ib. v. 1 scr. Μὴ θάνατον βιοτῆς εἴπῃς ὅρον Jac. Add.

ad ep. 26, 6 cf. Philippi IX 307, 3 ἐκ δὲ θεοῦ θεὸν εὗρεν ἀμείμονα· Λητοΐδην γὰρ ἐχθήρασα θέλει Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην. Ceterum ut aperte dicam, illius poetae facilius crediderim carmen esse quam Crinagorae. At enim ex meris sensibus nihil efficitur hisce in litteris. — Cich. Geistii sententiam amplexus est p. 58.

ad ep. 29 Post reditum ex Hispania (a. 728) Crinagoram epigr. finxisse Cich. autumat. p. 57[1], cum Antonia a. 718 nata sit.

ad ep. 30 Cum Duebnero Cich. consentit, cum Mytilenis carmen compositum esse exponit p. 49 sq.

ad ep. 32 Cich. p. 62 sqq. Potamonem comprobare

studet iam initio octavi saeculi ἐγκώμιον Βρούτου scribere potuisse, quamquam postea legationi utrique Mytilenaeae interfuisset et vita eius usque ad Tiberium protrudenda esset. In Crinagora idem fieri posse non ratus Buecheleri et Geistii sententias ascivit, cum primae navigationi (a. 725) carmen assignavit p. 51 sqq.

ad ep. 34 Cich. p. 56. „Voce πουλυσέβαστος ad novum Augusti titulum alluditur". In Hispania Cr. hdc ep. scripsit.

ad ep. 35, 1 Tzschirnerus „Graeca nomina in ω exeuntia" Bresl. progr. 1851.

ad ep. 36 Kiepertio, quem virum doctissimum de controversia geographica adieram, hanc ut plane disceptaret, non contigit. Id vero pro certo negavit de gente quadam Sarmatica aut de „vico Agorrhi circa montem Ararat et Araxem" cogitari posse. Hanc Boissonadii coniecturam vel armeniae linguae legibus repugnare, cum *akorri* esset vetusta nominis forma. Provinciam *Aghorri* a scriptore quodam armenio (XII saec.?) citari idem v. d. benigne mihi scripsit. — Dioscoridis locus legitur l. III c. 1.

ad ep. 39 Inscriptionibus Geistii sententiam ingeniosam (v. p. 15[3]) fulciri Cich. demonstrat p. 55 sq.

ad ep. 41 „Ante a 727 carmen Marcello traditum sit oportet propter bellum Cantabricum" Cich. p. 54. — Ib. in nota etiam p. 34[1] alleganda erat.

ad ep. 43 Jam ad *tertiam* navigationem poetae „multum videlicet alto iactati" delatus est Cich., ad hanc enim carmen pertinere ostendere studet p. 58 sqq., id quod hoc loco refutare supersedeo. Meam autem expositionem (p. 9 et p. 42 sqq.) non nimis curiose legisse videtur, nam *primam* navigationem optime consentaneam esse scripseram cum universo carminis tenore, praesertim cum intime coniunctum esset cum ep. 42 (Cich. p. 60); ex metrica vero ratione id unum concluseram *ante a. 743* pactum esse epigramma.

ad ep. 44 Mytilenis verisimilius esse concedo Crinagoram hoc poema condidisse. Terrae motum anni 758 c. g. attuleram, non erat igitur, cur Cich. p. 50 me exagitare conaretur.

ad ep. 46 Cich. p. 53.

ad ep. 48 Crispus unus ex φίλοις Augusti fuisse videtur, qui in psephismate anni 727 (p. 33 v. 26) commemorantur, cf. Tac. III 30. — Ib. v. 6 scr. τοῖς οὐρανίοις, cf. Cich. p. 33, 4.

ad ep. 49 Cich. p. 58 „aptissime carmen attribuitur triumphi Tiberii aetati (Kal. Jan. a. 747)".

p. 104 ep. 3 pertinét ad fragmentum A P VI 87—108.

p. 13 v. 4 pro *stilo* scr. metro.
p. 15[2] v. 4 scr. cogitari.
p. 16 v. 31 scr. *Κώων*.
p. 19 v. 5 scr. intellegitur, item nonnullis aliis locis.
p. 25 v. 22 scr. *μυχὸν*.
p. 26 v. 14 scr. iudicaverunt.
p. 29 v. 20 scr. undeseptuaginta.
p. 31 v. 8 dele comma ante *παῖς*.
p. 34 v. 17 scr. encliticum.
p. 36 v. 7 scr. *μαλλοί*.
ib. v. 8 scr. *ἐφίεις*.
ib. v. paenultimo scr. *Philodemum* p. II.
p. 39 v. 15 scr. *κεῖμαι δή*.
ib. v. 19 scr. *τῷ ἐπ' ἑωρ*.
p. 41 v. 7 scr. 36, 5.
p. 42 v. 13 pro *erit* scr. est.
p. 46 v. 19 dele multa.
ib. v. 21 scr. *ἀργύρεον*.
p. 47 v. 31 scr. *πανὶ πάντα παν* ÷
p. 48[1] scr. ep. 42, 6.
p. 48[2] scr. Mencii.
p. 48[4] scr. *κριν*.
p. 49 v. 17 scr. *κακοσκήνευς*.
p. 50 v. 4 scr. *σποδῷ*.
p. 51 v. 12 scr. Kaibelius ll. ll.
ib. A P XI 20, 2 scr. *ἀκανθολόγων*.
p. 52 v. 9 dele et.
p. 53 v. 3 scr. dolent.
ib. IX 100, 3 scr. *τεοὺς*.
p. 55 v. 14 scr. *ἅπας*.
p. 55[4] scr. Mnem. vol. 14 p. 399.
p. 56 v. paenultimo cf. vero Add. ad p. 60 et ad ep. 26.
p. 57 v. 17 scr. ep. IX 112, 3.
ep. 5, 6 scr. *ἐπί τινι εἶναι*.
ep. 6, 1 ante *Philippi* dele eiusdem.
ib. scr. *ἐϋ (σ?) ·ἰ·σχίστοιο* A[ar.]
ib. v. 3 scr. de particulis v. ad 42, 6.
ep. 9, 4 scr. *ηπιονίης* A, quod etc.
ep. 10, 2 scr. cf. notam ad 29, 5.
ep. 13, 4 scr. *Δημοσθένε'* scripsi
ib. scr. *:ἤλασας* Jac. D:
ep. 15 in lemmate scr. *τελευτήσαντα*.
ep. 22, 3 scr. [et IX 390, 2].
ep. 23, 4 scr. *ὅροις* Pl.
ep. 32, 2 in lemmate scr. C m[e.]
ep. 33, 1 scr. *πλημμυρὶς*.
ep. 37, 5 in textu scr. *ἀτραπὸν*.
ep. 40, 2 in textu scr. *μῦθον, καὶ*.
ep. 42, 5 scr. *·ἰ·χθύσι* P.
ep. 44, 4 scr. genetivus.
ep. 47, 3 scr. unde *ὄφρ' ἂν ἐπ*. Boschius G.

In annotationibus typotheca ad sigma finale denotandum per ς et ς variavit.

Ea mende omnia, quae qui legent non poterunt non ipsi corrigere, hic indicare neglexi.